

Giới thiệu Người Tình Của Ác Ma

Với mục tiêu đuổi cái "ế" vì vậy cô quyết định đi khám phá cái mới cải cách bản thân. Nhưng không may gặp phải Người Tình Của Ác Ma.

Với nhiều chiêu trò được chuẩn bị trước tại một địa điểm sang trọng là khách sạn năm sao, với mục tiêu là chủ tịch tập đoàn giàu có.

Và cô sẽ làm được gì với một anh chàng được mệnh danh là Ác Ma kia? Kết cuộc cô sẽ bị anh ăn hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

"Haiz! Tại sao trong công ty lại không có đàn ông chứ?"

Một cô nàng trang điểm kiêu kiêu, lên án với giọng điệu than vãn, về phần đối tượng bị lên án chính là cô gái xinh đẹp ngồi đối diện.

"Chỉ có cách nào đây, cũng không phải do công ty chúng ta không nhận phái nam, mà tới ứng tuyển công việc đều là phái nữ a!"

Cô gái xinh đẹp tỏ vẻ vô tội, lại đòi về càng nhiều tiếng thờ dài hơn.

Nguyên tưởng rằng công ty có một đám mỹ nữ lớn như vậy sẽ được phái nam chào đón, ai biết mỗi lần dán giấy tuyển nhân viên, cho dù phía trên viết "Nam nữ không hạn chế", nhưng đám đàn ông đi qua vẫn không thèm liếc mắt nhìn một lần.

"Quản lý, nếu còn tiếp tục như vậy nữa, chúng ta sẽ không có lòng dạ nào trang điểm nữa, nếu đã không trang điểm thì không thể dùng gương mặt xinh đẹp ra đường gặp người, nếu không dùng gương mặt xinh đẹp ra đường gặp người, phần đông khách hàng sẽ cho rằng sản phẩm của công ty chúng ta có vấn đề, cho nên chúng ta mới có thể biến dạng. Do đó doanh thu sẽ trượt dốc, nếu doanh thu công ty trượt dốc, mọi người chúng ta chẳng phải ăn không khí mà sống sao?"

Một giai nhân khác cũng đứng ra tố cáo với một cô gái xinh đẹp, lời vừa nói xong, phía sau đồng thời vang lên không ít tiếng vỗ tay tán thành.

"Nguyên Nguyên, em có suy nghĩ nhiều quá không?"

Cô gái xinh đẹp bị gọi là "Quản lý" nhún đôi mày lại, không đồng ý nói:

"Không có đàn ông thì liên quan gì tới việc trang điểm của mấy em? Huống chi các em tới công ty để làm việc chứ không phải tới trang điểm, không phải sao?"

"Quản lý, chị nói như vậy thực sự làm tổn thương đến trái tim của chúng em rồi!"

Nguyên Nguyên hé ra khuôn mặt như vừa ăn khổ qua (mướp đắng), khiến người khác không nhận được muốn bảo vệ ý kiến của cô.

"Chị phải suy nghĩ một chút, mỗi ngày 9 giờ sáng chúng em đi làm, năm giờ chiều tan ca, thỉnh thoảng còn làm thêm tới 7, 8 giờ, về đến nhà cũng mệt chết đi được, làm sao còn có hơi sức đi ra ngoài tìm bạn trai đây? Nếu không có bạn trai, không phải chứng tỏ cả quãng đời của chúng em phải sống cô độc đến chết ư? O! Chị quản lý đáng mến của chúng em, chị nhẫn tâm để cho các thuộc hạ của chị cứ như vậy trở thành bà cô già sao?"

Nói xong, Nguyên Nguyên còn cố nặn ra một hai giọt nước mắt để tăng sức thuyết phục cho lời diễn thuyết của cô.

Kết quả, tất cả nữ đồng nghiệp trong gian phòng làm việc đều đứng lên vỗ tay nhiệt liệt.

Đóng lại tập văn kiện, cô gái xinh đẹp hiển nhiên đã bị thuyết phục:

"Vậy rốt cuộc các em muốn thế nào?"

Cô quét mắt nhìn mọi người một cái, lại đem ánh mắt dò về phía cô nàng kiêu kiêu mở miệng đầu tiên.

Chỉ thấy một đám người đều đang cúi đầu cười trộm, nụ cười loại này ngay cả ma quỷ thấy cũng phải nhượng bộ lui binh.

Cuối cùng họ mới cùng nhau trả lời: "Chúng em muốn thiết lập quan hệ!"

"Không được!"

Cô gái xinh đẹp không để ý về mặt thất vọng của mọi người, nói ra đáp án mọi người không hề dự liệu tới.

"Vì sao?"

Cô nàng kiều diễm thật không phục. Cô, một chân đặt lên ghế, tay tựa lên đầu gối, một bộ dáng muốn liều mạng.

"Không vì cái gì."

Cô gái xinh đẹp lại vùi đầu vào công văn, nói không ra lý do.

"Thật không được sao? Quản lý, chỉ là đi thiết lập quan hệ thôi mà, chúng em sẽ không làm trễ nãi công việc, van cầu chị! Quản lý đại nhân."

Lần này Nguyên Nguyên giành trước nói, cô che miệng cô nàng kiều diễm, đem cô nàng ấy kéo xuống, sức lực lớn ngược với hình tượng của cô, hơn nữa cô còn nháy mắt với cô nàng kiều diễm.

Mọi người đều biết dụng ý của Nguyên Nguyên, bởi vì quản lý ăn mềm không ăn cứng.

"Nhưng mà."

Cô gái xinh đẹp cuối cùng cũng ngừng công việc lại:

"Nghiên Nghiên, Nguyên Nguyên, hai em thân là trợ lý đặc biệt của chị, công khai thiết lập quan hệ hữu nghị, như vậy không tốt lắm?"

"Sẽ không đâu!"

Nghiên Nghiên giành quyền nói trước Nguyên Nguyên:

"Quan hệ hữu nghị có thể điều chỉnh lại tâm hồn của mọi người, cũng có thể kích thích sự sáng tạo của mọi người, hơn nữa sau các mối quan hệ hữu nghị, tất cả mọi người sẽ nỗ lực hơn trong việc kiếm tiền, tuyệt đối sẽ không khiến cho công ty thua lỗ, làm ơn đi! Dĩnh Nhi quản lý đại nhân!" Thay đổi cử chỉ có chút kích động ban nãy, Nghiên Nghiên cố gắng thuyết phục cô gái xinh đẹp.

"Chuyện này."

Lương Dĩnh Nhi nghiêng đầu lại muốn suy nghĩ,

"Mấy em thích thì có thể tự mình đi thiết lập quan hệ hữu nghị a! Tại sao cứ nhất định phải tất cả mọi người đi vậy?"

"Á. Cái này." Nghiên Nghiên và Nguyên Nguyên đồng thời nói không ra lời.

Kỳ quái! Bình thường quản lý luôn bị bọn họ dắt mũi mà, lần này tại sao lại đột nhiên thông minh hơn?

"Quản lý, chúng em cũng là vì chị suy nghĩ mà!"

Cửa văn phòng quản lý truyền đến tiếng nũng nịu ghé tòm, thanh âm ồm ồm làm cho tất cả mọi người trong phòng nổi hết cả da gà, nhưng mà đây cũng là một trong những chiêu số giải quyết Lương Dĩnh Nhi dễ dàng nhất.

"Quản lý, chị mỗi ngày đều bận rộn công tác, chưa bao giờ thấy qua chị có hoạt động giải trí gì, cho nên, các đồng nghiệp mới muốn hẹn chị cùng đi quan hệ hữu nghị nha!" Người nọ tiến tới bên cạnh Lương Dĩnh Nhi nói, giọng điệu cũng đặc biệt tăng cường.

"Ly Ly, không lo làm việc, lại chạy tới đây làm gì?" Lương Dĩnh Nhi đẩy thân thể mềm mại đang dựa trên cánh tay mình ra, lại nhìn ánh mắt tha thiết của mọi người, cô phát hiện, việc cô từ chối lời đề nghị này sẽ là lỗi lầm lớn nhất thiên hạ.

Lương Dĩnh Nhi bắt đầu dĩ thờ dài: "Thôi được rồi, nếu doanh thu tháng này tăng 15% so với tháng trước, chị liền đi cùng các em, thế nào?"

"Có thật không? Quản lý, chị không gạt chúng em chứ!" Nguyên Nguyên như đứa trẻ, cười đến ngây thơ.

Lúc này Nghiên Nghiên đầy sấp văn kiện trước mặt Lương Dĩnh Nhi ra, lấy hồ sơ luôn cầm trên tay ra, tựa đề phía trên lớn chừng cỡ hạt đậu viết "Bảng báo cáo tài vụ của công ty mỹ phẩm H&B".

"Xin mời quản lý đại nhân xem qua." Nghiên Nghiên bắt chúc tiểu thái giám thời Thanh triều, khom lưng chấp tay, thật là có khuôn có dạng.

"Cái này." Lương Dĩnh Nhi nhìn qua, thật đúng là không thể tin được, bây giờ mới là giữa tháng, còn chưa tới thời hạn kết toán vào cuối tháng, doanh thu đã đạt tới mục tiêu!

"Quản lý đại nhân anh minh, chị nói phải giữ lời nhé!" Nguyên Nguyên và những đồng nghiệp khác ở một bên đội lệnh, để phòng ngừa Lương Dĩnh Nhi bỏ chạy.

"Được rồi! Các chị em đã làm được, vậy Nhi cũng nên đồng ý cùng đi tham gia quan hệ hữu nghị với các chị em."

Mọi người vừa nghe thấy Lương Đình Nhi đồng ý, tất cả đều muốn cười to hoan hô nhưng vẫn cố nhịn.

Nghiên Nghiên lại lật sang trang kế tiếp, lần này, tựa đề bảng báo cáo tài vụ đổi thành "Quan hệ hữu nghị đại tác chiến" .

"Quản lý, ngày quan hệ hữu nghị quyết định vào thứ bảy này, đối phương đều là phần tử tinh anh của ngành khoa học, đàn ông hoàng kim độc thân siêu chất lượng tốt nhé! Những hạng mục khác đều có ghi trên tờ đơn này, đến lúc đó kính xin quản lý phải đúng giờ tới buổi gặp mặt."

Nghiên Nghiên xuống đài khom người chào, mọi người cũng tán ra như chim thú, phòng quản lý vốn huyền ảo như chợ bán thức ăn nhất thời yên tĩnh không ít.

Chỉ có Lương Đình Nhi vẫn còn ngơ ngác nhìn tờ danh sách "Quan hệ hữu nghị đại tác chiến", phía trên viết ngày tháng, địa điểm, danh sách đội ngũ hai bên, còn có người làm chủ Là cô?

Vì sao người làm chủ lại là cô?

Lương Đình Nhi nhìn tên của mình đột nhiên cảm thấy không giải thích được, cô xem qua nội dung một lần, sau đó liền bỏ vào cặp tài liệu của mình.

Dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên xảy ra chuyện không giải thích được, chỉ là quan hệ hữu nghị mà thôi, không phải có quan hệ thật a! Lương Đình Nhi tự an ủi mình.

Nhưng mà, Nghiên Nghiên, Nguyên Nguyên, Ly Ly, họ làm sao biết có sẽ đồng ý tham gia quan hệ hữu nghị, còn nữa, làm sao họ có thể khiến doanh thu tháng này tăng lên 15% trước thời hạn đây?

Lương Đình Nhi suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng vẫn nghĩ không ra, không thể làm gì khác hơn là sờ sờ lỗ mũi, thu dọn đồ đạc tan việc về nhà nghỉ ngơi thôi.

Thời gian nhanh chóng tới ngày thứ 6, hôm nay, nhân viên trong công ty mỹ phẩm H&B thật là ít ỏi, đến trễ, đi công tác, xin nghỉ bệnh ; những tình huống này bình thường không phải không có, nhưng hôm nay lại đặc biệt nghiêm trọng.

Lương Đình Nhi còn ngây ngốc cho rằng hôm nay là thứ 6 ngày 13, thậm chí suy nghĩ có nên cầm giỏ hoa đi thăm những đồng nghiệp bị bệnh hay không, bởi vì ngay cả người không thường ngã bệnh như Nguyên Nguyên cũng xin nghỉ.

"Nghiên Nghiên." Lương Đình Nhi hướng ra ngoài cửa gọi, sau đó mới nhớ tới hôm nay Nghiên Nghiên đi công tác. "Thật kỳ quái, tại sao hôm nay mọi người đều không có mặt?" Cô gãi gãi đầu, không hiểu vì sao trong công ty trống rỗng.

Bà đi tạp vụ ở một bên nghe được Lương Đình Nhi đang lăm bầm lẫu bầu, vắn eo lắc mông đi tới bàn làm việc của cô tốt bụng giải thích.

"Lương quản lý còn không biết vì sao mọi người đều không ở đây sao?" bà đi không đợi Lương Đình Nhi đáp lời, lại nói tiếp : "Dì nói cho Lương quản lý nhà! Hôm nay, các cô ấy đều đi làm đẹp rồi!"

"Tại sao?" Lương Đình Nhi đơn thuần không hiểu hỏi.

Bà đi biết Lương Đình Nhi cá tính dịu dàng điềm tĩnh, cũng không hay nổi giận vô cớ, cho nên mới dám ở trước mặt cô tự nhiên nói chuyện huyền thuyên.

"À ngày mai các cô không phải muốn đi quan hệ hữu nghị sao, họ vì muốn câu được rổ vàng, đương nhiên là phải chuẩn bị tốt, nếu không muốn trở thành như bà già sao?" Khi bà đi nói ra lời này, còn khinh bỉ liếc Lương Đình Nhi một cái. "Được rồi, đi không tán dóc với Lương quản lý nữa!" Bà đi cầm cây chổi ở một bên lên, quay đầu muốn đi quét dọn.

Lương Đình Nhi cũng không có đáp lại, chỉ dờn mắt trở lại trên mặt bàn, ngón tay thon dài đặt lên trán, tay phải cầm bút máy xoay xoay, cũng không tiếp tục phê duyệt công văn, tong đầu chỉ lo lắng một chuyện.

Nếu không phê xong công văn , ngày mai cô làm sao đi quan hệ hữu nghị đây?

Reng —— reng ——

Tiếng chuông đồng hồ báo thức reo lên, Lương Đình Nhi bắt đắ dĩ vươn tay từ trong chăn, đem chiếc đồng hồ báo thức âm ỉ chết người này nhấn tắt.

Bình thường, cô làm việc và nghỉ ngơi đều đặn, nhưng bởi vì ngày thứ bảy hôm nay không có thời gian để phê công văn, nên ngày hôm qua không thể làm gì khác hơn là thức đêm hoàn thành công việc.

Lương Đình Nhi đứng dậy, nhìn xung quanh trong nhà một cái, mới đi tới phòng tắm đánh răng rửa mặt.

Cả căn nhà lấy màu trắng gạo làm màu sắc chủ đạo, trần nhà là màu xanh dương nhạt, mà dụng cụ gia đình lại lấy màu vàng nhạt, màu hồng làm chủ, màu đậm duy nhất đại khái chỉ có sàn nhà gỗ thô màu cà phê!

Căn nhà này là do Lương Đình Nhi thuê, bởi vì quê nhà ở Miền Đông, thông thường cách một đoạn thời gian cô mới có thể trở về một lần.

Từ khi Lương Đình Nhi tỉnh lại đã cảm thấy đầu óc choáng váng, nhưng cô cho là do đêm qua làm việc quá mệt mỏi, cho nên cũng không nghĩ nhiều.

Thay đồ công sở, cô lên đường tới địa điểm diễn ra buổi quan hệ hữu nghị.

Trước mắt là một nhà hàng trắng lẹ lăm Lương Đình Nhi không tự chủ được cau mày.

Tại sao quan hệ hữu nghị lại tổ chức ở loại địa phương này?

Cô vừa bước lên bậc thang, người phục vụ lập tức giúp cô mở cửa.

Lương Đình Nhi có chút không thích ứng được với ánh đèn trong nhà hàng, bước chân dừng một chút, lại cảm thấy đầu óc choáng váng lần nữa!

Lương Đình Nhi đi về phía quầy tiếp tân, muốn hỏi thăm hội trường của buổi quan hệ hữu nghị ở nơi nào, nhưng chưa kịp đi tới, đầu vai của cô thỉnh thoảng bị một bàn tay đập vào.

"Quản lý, tại sao chị lại đến chậm như vậy a?"

Một tiếng gọi vội vàng từ phía sau lưng cô truyền đến, thì ra người nói chuyện là Nghiên Nghiên.

Cô chơi đoán số, đoán thua, không thể làm gì khác hơn là ra cửa chờ đợi Lương Đình Nhi xuất hiện.

Lần chờ này làm cho cô vô cùng nóng nảy, nếu như điện tử tân quý (nhân tài trong ngành điện tử) tham gia quan hệ hữu nghị bị Nguyên Nguyên cướp đi, cả đời này cô cũng sẽ không tha thứ Lương Đình Nhi.

"Chị tới trễ sao?" Cô đã tính toán thời gian rồi mà, hẳn không đi.

"Không có, chị không tới trễ. Nhưng mà chậm một chút nữa, có lẽ thật sự đã chậm." Giọng điệu của Nghiên Nghiên càng ngày càng hung, làm cho Lương Đình Nhi không dám nói lời nào. "Đi thôi."

"Ồ." Lương Đình Nhi đáp nhẹ, liền bị đưa đến bữa tiệc.

Trong buổi tiệc, giới nữ thì Lương Đình Nhi biết hết. Nhưng nam thì cô ngay cả gặp cũng chưa từng gặp qua.

Nghiên Nghiên chỉ đem cô đến nơi này liền bỏ cô lại, chạy đến bên Nguyên Nguyên. Trừ hai người bọn họ ra, còn có những người đàn ông khác đứng bên cạnh họ.

Lương Đình Nhi cảm thấy nhàm chán, không muốn ở trong này nữa. Liền đi về phía cửa sổ.

Thì ra cái này gọi là quan hệ hữu nghị. Lương Đình Nhi nhìn các đồng nghiệp trò chuyện vui vẻ, cũng không thiếu người cùng đàn ông nắm tay. Ví như Ly Ly và Nguyên Nguyên.

Lương Đình Nhi nhìn bốn phía một vòng sau đó mới quay trở lại trên đôi giày cao gót của cô.

Cô nhất định phải đợi ở chỗ này sao? Có nên lấy cớ rời đi trước không?

Lương Đình Nhi nhìn giày của mình từ một đôi biến thành hai đôi, hai đôi biến thành bốn đôi.

Cô lắc đầu một cái, muốn vui đi những hình ảnh dư thừa. Nhưng hình như những đôi giày ngày càng nhiều, không có dấu hiệu giảm bớt chút nào.

Lương Đình Nhi cúi đầu xuống, không chú ý tới một người đàn ông cao lớn đang tới gần cô.

"Tiểu thư, cô không sao chứ?" Từ lúc vào đây anh đã luôn chú ý tới cô. Thấy hai gò má cô ửng đỏ, lại lắc lắc đầu, còn tưởng rằng cô xảy ra chuyện gì.

"Tôi không sao." Cô nở nụ cười ngọt ngào, hai má lún đồng tiền gần gũi tựa như cô gái nhà bên.

"Cô khẳng định?" Anh hoài nghi cô nói cho có lệ với anh. Bởi vì cô ấy ngay cả đứng cũng không vững.

"Ừ." Lương Đình Nhi gật đầu thật mạnh. "Anh tên là gì?"

Lương Đình Nhi nhìn người đàn ông trước mắt, nhưng càng nhìn hình ảnh của anh ta lại càng nhiều.

Trai đẹp nhiều là tốt! Nhưng nhiều khuôn mặt giống nhau như vậy, cô rốt cuộc có bị hoa mắt không đây?

"Anh tên là Sở Phong, còn em?" Cô gái này thật đáng yêu, thoát nhìn hồn nhiên như thiên sứ. Trong lòng Sở Phong thầm khen ngợi cô.

"Tôi à, tôi tên là Lương Đình Nhi, anh gọi tôi Đình Nhi là được." Cô đáp lại anh, không quên kèm một nụ cười ngọt ngào, sau đó, phịch một tiếng.

Cô té bất tỉnh!

Bên trong tòa nhà hoa lệ có hai người đàn ông và một bệnh nhân. Nhưng bệnh nhân đang nằm trong phòng, không thể nhìn thấy hình ảnh hai người đàn ông cãi vã.

"Sở Phong, ông nói rõ cho tôi." Tuyền Hoàng hô to với giọng rung trời.

"Nói gì." Sở Phong móc móc lỗ tai, trả lời một cách không kiên nhẫn.

Sớm biết chuyện thành ra như vậy anh không nên gọi người này tới, hần như con vịt kêu không ngừng.

"Ông còn dám nói với tôi như vậy." Tuyền Hoàng một tay chống hông, rất có khung của người chủ gia đình. "Ông đem tôi từ trong ôn nhu hương moi ra, chỉ vì chẩn đoán một bệnh bé tý này?" Tên Sở Phong chết dầm này, anh còn tưởng rằng có chuyện to lớn gì, không nghĩ tới chuyện bé như hạt vừng.

"Không phải ông kết hôn rồi sao? Còn dám sa vào ôn nhu hương. Căn thận tôi đi tí cáo với vợ ông." Sở Phong khinh thường liếc Tuyền Hoàng một cái : "Còn nữa, đây là tí thể quái quỷ gì? Không khác gì đàn bà."

Tuyền Hoàng vừa đỏ mặt, vừa hô to: "Tôi cùng vợ đang an ủi nhau, lại bị ông gọi tôi. Ông nói xem, đây không phải là đem tôi từ trong ôn nhu hương đào lên thì là cái gì? Còn nữa, tư thế này chờ ông sau khi kết hôn, ông sẽ biết!"

"Ông biết trước tôi sẽ kết hôn?" Về mặt Sở Phong lạnh như băng đáp trả Tuyền Hoàng, như ác ma không có máu, không có lệ ngồi trên ghế sa lon màu đen.

"Chẳng lẽ, ông sẽ không kết hôn?" Tuyền Hoàng hỏi ngược lại Sở Phong.

"Tôi kết hôn hay không mắc mớ gì tới ông." Sở Phong xoay đầu về phía cửa phòng : "Cô ấy khoảng chừng nào sẽ tỉnh lại?"

"Cô gái kia có lẽ sẽ ngủ thẳng đến ngày mai đi!" Chỉ cần nói đến chuyện bệnh nhân, Tuyền Hoàng liền khôi phục nghiêm chỉnh. "Cô ta có dấu hiệu mệt nhọc quá độ. Hơn nữa lần này sốt cao như vậy, nếu như không nghỉ ngơi thật tốt, thể chất sẽ trở nên suy yếu. Thậm chí dễ dàng bị bệnh viêm dạ dày, thiếu máu, ngất xỉu vân vân."

"Vậy thuốc của cô ấy đâu?" Sở Phong mở miệng đòi thuốc.

"Tôi phối tốt rồi sẽ kêu người đưa tới." Tuyền Hoàng cảm áo khoác ngoài và túi xách của mình lên, đang tính toán muốn rời đi.

"Không tiễn." Sở Phong lười biếng đối với người sau cửa hồ.

Sở Phong nâng chân lên, từng bước một nhẹ nhàng đi vào phòng ngủ .

Lương Đình Nhi đang ngủ say ngọt ngào, lật người, mặt vừa vặn hướng về phía Sở Phong vừa bước vào.

Anh ngồi ở mép giường, không kìm lòng được vươn tay xoa gò má non mềm đáng yêu của cô.

Bởi vì Lương Đình Nhi không hay dùng mỹ phẩm, vì vậy hai gò má cô đặc biệt mềm mại.

Hành động này của Sở Phong làm kinh động tới Lương Đình Nhi, cô cau mày một cái, muốn gạt đi vật thể đang tác quái trên mặt mình, nhưng khi tay cô vừa đụng đến đầu ngón tay của Sở Phong, ý thức mơ hồ lại đột nhiên trở nên rõ ràng.

Cô nháy mắt mấy cái, có chút khó hiểu nhìn ngón tay Sở Phong, lại nhìn khuôn mặt điển trai của hần.

Sở Phong có ngũ quan rõ nét, mắt đen thâm thúy, sống mũi cao, môi mỏng mê người, tất cả những đặc điểm cần có của trai đẹp anh đều có, nhưng mà khi anh ta cười lên lại có một loại khí chất đặc biệt —— khí chất ác ma, kết hợp với mái tóc dài đen nhánh, khiến phái nữ không mê cũng khó!

"Anh. . . ." Lương Đình Nhi vốn muốn hỏi "Anh là ai? Đây là nơi nào?" Nhưng lời nói đến khoe miệng còn chưa kịp buông ra thì hần đã giành trước giải đáp thắc mắc trong lòng cô.

"Cô phát sốt."

"Ồ." Cô cúi đầu, tầm mắt không biết nên nhìn nơi nào.

"Cô cũng chỉ biết ở thôi sao?" Sở Phong có chút ảo não đưa tay chống hông, động tác này cũng chẳng khác động tác của Tuyền Hoàng khi nãy là bao. "Chẳng lẽ cô không biết hỏi những câu linh tinh như tôi là ai, đây là nơi nào sao ? Nếu tôi là người xấu, cô sẽ làm sao?"

Lúc này, cái khí chất giống như ác ma kia bởi vì tính cách nóng nảy của anh mà hơi giảm bớt chút.

"Vậy anh là người xấu sao?" Cô ngây ngốc hỏi, đôi mắt như đang cười nhìn anh.

Sở Phong tay nắm chặt quả đấm, trên trán hiện gân xanh : "Tôi dĩ nhiên không phải người xấu."

"Vậy thì được rồi."

"Cô tên là gì?" Anh nhất định phải kiểm những chuyện khác dời đi sự chú ý của mình, để tránh nhất thời không nhận được đem cô bóp chết.

"Tôi tên là Lương Đình Nhi, anh có thể gọi tôi là Đình Nhi. Còn nữa, trí nhớ của anh thật không tốt."

Nhất thời, anh cảm thấy nụ cười của cô rất chói mắt.

Chê cười sao! IQ 189 như anh làm sao có thể không nhớ được tên của cô, chỉ là ban đầu trong lúc cô nói tên của mình, tiếng dần dần nhỏ đi, khiến anh không nghe thấy cô tên gì, chỉ biết cô họ Lương mà thôi.

"Vậy cô nhớ tôi tên gì sao?" Anh nhếch môi mòng hỏi.

Lương Đình Nhi nghiêng đầu suy nghĩ một chút, mới trả lời: "Anh từng nói với tôi sao?"

Sở Phong cảm thấy mình sắp mất khống chế.

"Tôi, gọi, là, Sở, Phong. Cô nhớ rõ ràng cho tôi." Nếu không phải ngại cô đang là bệnh nhân, anh thật rất muốn lắc lắc vai cô, xem cô có thể vì vậy mà thông minh hơn một chút không.

"Tôi biết rồi, anh tên là Sở Phong." Bất chợt, trên gương mặt cô không còn cười nữa, thay vào đó là nghi ngờ. "Tôi vì sao lại ở nơi này? Còn nữa đây là nơi nào?"

(có tiếng của vật bị rạn nứt). Hiện tại hẳn thật sự rất muốn đánh người.

"Cô phát sốt, nơi này là nhà của tôi." Sở Phong nghiêng răng nghiêng lợi trả lời cô.

Lúc này đây anh trừ bỏ muốn lắc người cô, còn muốn xin Tuyên Hoàng quay lại giúp cô ta kiểm tra lần nữa, nhìn xem cô có phải vì phát sốt mà cháy luôn tế bào não không.

"Tôi phát sốt anh đã nói qua nha! Nơi này là nhà anh tôi cũng đoán được. Nhưng mà tôi muốn hỏi anh, tại sao tôi lại phát sốt? Hơn nữa vì sao tôi lại ở nhà anh?"

Tốt, rất tốt, vô cùng tốt, thật là con mẹ nó tốt!

Sở Phong nheo mắt lại, mãnh liệt muốn chất vấn Lương Đình Nhi có phải thật sự ngốc quá mức không, hay là thông minh đến mức khiến người ta muốn cắt cô thành lát mỏng?

Tốt nhất là loại trước, bằng không. cho dù cô là nữ, thậm chí là mỹ nữ, anh cũng đánh không tha.

"Tại sao cô phát sốt tôi không biết. Ta chỉ vì cô té xỉu ở trong lòng tôi, nhất thời tốt bụng mới có thể dẫn cô về nhà tôi. Trả lời như vậy cô hài lòng chưa?" Từ lúc ra đời đến bây giờ được hai mươi bảy năm, lần đầu tiên anh bị người chọc tức đến muốn hộc máu.

Lương Đình Nhi nghiêng đầu tự lẩm bẩm: "Ác ma cũng có lương tâm bức rút?"

Đợi cô muốn che miệng lại thì đã không còn kịp nữa.

Sở Phong nghe thấy.

"Đúng, tôi là ác ma, tôi không có lương tâm, tôi cứu cô là vì thấy vui, vì tôi tự mình tìm tội, là vì tôi sống lâu quá tới lúc xuống địa ngục rồi!" Anh trừ muốn hộc máu ra, còn muốn đi đụng tường.

"Tôi, tôi không phải cố ý. Xin anh tha thứ cho tiểu nữ sơ suất vô tâm." Lương Đình Nhi bày ra một gương mặt buồn bã, lè lưỡi, lại chấp tay trước ngực cầu xin tha thứ. "Nhưng ác ma sẽ xuống địa ngục sao?"

(Có tiếng vật bị nứt)! Thần kinh trên mặt của anh đã mất cân đối rồi.

Sở Phong lộ ra vẻ mặt muốn cười lại không thể cười, khóe miệng nâng lên một độ cong có chút mất tự nhiên, anh còn có thể cảm nhận được phân nửa bắp thịt gương mặt bên phải đang co quắp.

"Tôi mặc kệ ác ma có xuống Địa ngục hay không. Bây giờ, cô ngoan ngoãn nằm xuống giường, nhắm mắt lại ngủ cho tôi."

Hắn nói trong tức giận, bộ dáng kia. Chắc chắn! Cùng ác ma không có gì khác biệt.

Lương Đình Nhi ngoan ngoãn nghe lời nằm lại trên giường, nhưng cô còn có nghi vấn, không nói sẽ không vui a : "Tôi có thể hỏi anh một vấn đề nữa không?"

"Cô nói đi!" Sở Phong ngâm điều thuốc, cho dù anh không thường hút thuốc lá. Nhưng lúc này anh phải dựa vào ni-cô-tin để bình ổn lại cảm xúc .

"Anh Thật sự là ác ma sao?" Đầu Lương Đình Nhi vội chui vào trong chăn, hỏi một câu rất đáng bị đánh.

"Cô ngủ ngay cho tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Mặt trời lên cao thay thế cho những vì sao đêm.

Sáu giờ sáng mỗi ngày, Lương Đình Nhi liền rời giường. Cô nhảy xuống giường khi còn chưa tỉnh ngủ, theo trí nhớ đi đến phòng tắm.

Phanh! Lương Đình Nhi che mũi, ngã ngồi trên sàn nhà.

"Buổi sáng tỉnh mơ, không có chuyện gì đâm đầu vào tường làm gì? Muốn tự sát cũng không phải làm như vậy đi!" Bởi vì tiếng va chạm quá vang dội. Sở Phong bò dậy, vừa mới mở mắt ra liền nhìn thấy Lương Đình Nhi ngồi trên mặt đất. Có thể dễ dàng liên tưởng đến cô vừa mới xảy ra chuyện gì.

"Tôi, tôi nhận lầm nơi." Lương Đình Nhi đỏ mặt xin lỗi, từ từ bò đến bên giường. Cuối cùng mới lấy tay chống đỡ cơ thể mình trở lại trên giường.

"Có đau không?" Sở Phong về mặt lạnh lùng, giọng điệu cũng lạnh lùng. Làm cho Lương Đình Nhi sợ run cả người.

Cô gái nhỏ này, anh vừa mới không để ý đến cô, cô liền xảy ra chuyện.

"Không đau! Anh xem, đau đâu đều bay đi!" Lương Đình Nhi học theo mấy lão xiếc trước kia "Đau đâu bay đi". Nhưng khi ngón tay của cô chạm đến trán của mình, lại không nhận được hơi co rúm lại, nước mắt đã vận sức chờ phát động.

"Còn nói không đau." Lúc này ánh mắt của anh không chỉ lạnh, thậm chí có thể đem nước sôi đóng băng. "Tới đây, tôi giúp cô xoa , vết bầm mới đỡ hơn được."

"Không cần đâu." Nếu làm vậy sẽ rất đau đó! Lương Đình Nhi bày ra bộ mặt đau khổ, từ chối tiếp nhận ý tốt của anh.

"Cô, dám, nói, không, cần." Sở Phong nhíu mày kiểm, sắc mặt dần dần trở nên âm trầm. Trên gương mặt anh tuần còn mang theo nụ cười quý dị.

"Xoa liền xoa đi! Hung dữ cái gì mà hung dữ." Lương Đình Nhi chu miệng lên tỏ vẻ không cam lòng, lại nhích gần tới Sở Phong.

"Nằm ở trên đùi tôi."

"Ồ." Lương Đình Nhi nằm xuống. Rồi sau đó, bàn tay ngăm đen của Sở Phong liền vân vê trán cô. Tiếp đó, cô nhận không được muốn la to!

Trời ạ! Con đau này thật sự quá sức chịu đựng rồi.

"Nhận một chút! Sau khi chườm nóng, cô sẽ cảm thấy đỡ hơn rất nhiều."

Ồi! Cái trán của cô.

"Cô xem, đúng như tôi nói phải không?" Sở Phong liếc xéo Lương Đình Nhi đang nằm trên đùi anh.

"Anh xoa trán tôi như bị người đánh qua, thì sao có thể tốt hơn được." Vết bầm đã mờ đi, nhưng cái trán cô lại có vết màu cà phê nhạt.

"Tôi còn có thể làm sao nữa? Là cô tự mình đụng đầu vào tường, cũng không phải do tôi ép cô đi." Sở Phong lại lộ ra bộ mặt lạnh như băng kia. Sau đó mới nói mấy câu 'An ủi' cô: "Dù sao cô là nhân viên của công ty mỹ phẩm. Tùy tiện dùng mỹ phẩm che một cái là có thể che kín vết bầm, không cần gấp đúng không!"

"Anh thật cho rằng trang điểm có thể dễ dàng như vậy sao?" Lương Đình Nhi trả lại cho anh một câu, lại đột nhiên mới nhận ra có gì không đúng, liền hỏi: "Tại sao anh biết tôi làm ở công ty mỹ phẩm?"

Chính xác mà nói, phải là đi làm ở H&B.

Khóe miệng Sở Phong hơi gợn lên rồi hạ xuống: "Cô nói ra trong lúc ngủ mơ." A, lần này anh có thể thấy bộ dáng hoang mang sợ hãi của cô đi?

"Trong lúc ngủ mơ. Anh ngủ cùng tôi sao?" Trong đáy mắt Lương Đình Nhi tràn đầy nghi ngờ. "Thì ra tôi có thể nói mơ trong lúc ngủ à! đến bây giờ tôi mới biết."

Sở Phong nhìn trong mắt, nghe vào trong tai, tức ở trong lòng.

"Trọng điểm không phải cô có nói mơ hay không? Mà là cô ngủ cùng tôi, hai chúng ta ngủ chung một giường. Chẳng lẽ, cô không cảm thấy xấu hổ hay sợ hãi sao?" Anh hoài nghi là ông trời cố ý phái cô gái này tới kích động anh.

"Ồ, đúng, tôi nên cảm thấy xấu hổ mới đúng." Lương Đình Nhi cảm thấy ngượng nên từ trên đùi Sở Phong đứng lên. Bị anh ta nói như thế, cô lại không dám dựa quá gần vào anh ta.

Vào lúc này cô ngồi nghiêm chỉnh, mặt đối mặt với anh. Có thể này mới phát hiện ra, anh rất đẹp trai. Trong số những người đàn ông cô từng gặp, anh ta là đẹp trai nhất. Nhất là môi của anh, có thể khiến cô chìm vào mơ màng.

"Cô làm gì mà ngồi cứng ngắt như vậy?" Anh tỏ vẻ buồn cười, ngón tay có vết chai đụng vào gò má non mềm của cô, khiến Lương Đình Nhi nhẹn không được run lên.

Trong số những người phụ nữ anh từng gặp, cô chưa tính là người đẹp nhất. Nhưng da thịt mềm mại trắng như tuyết của cô, con ngươi sáng ngời, đôi môi đỏ thắm, làm cho anh không tự chủ được nhìn cô chằm chằm.

"Anh, chính anh nói. Nam nữ thụ thụ bất thân, cho nên. Tôi, tôi mới có thể." Lương Đình Nhi trả lời lắp bắp, tầm mắt vẫn dừng lại ở trước ngực Sở Phong. Không có can đảm nhìn lên nữa, chứ nói chỉ là cùng anh mặt đối mặt.

Từ nhỏ lớn lên ở thôn làng chất phác, cha mẹ quân giáo nghiêm khắc. Bắt đầu từ lúc học trung học, cô liền vào trường nữ. Đừng nói đến quen bạn trai, ngay cả bạn phái nam cũng không nhiều, vì vậy kinh nghiệm chung sống với đàn ông của cô thật sự rất ít ỏi. Cô luôn nghĩ rằng tình huống như thế sẽ thay đổi khi đi làm, không nghĩ tới đồng nghiệp trong công ty tất cả đều là nữ.

Cho nên đừng trách cô tại sao có loại phản ứng này, hoàn toàn là hoàn cảnh tạo thành a.

"Cô thật nhiều lời!" Sở Phong một tay kéo cô lại gần hơn, dâng lên môi mỏng.

Anh gặm nhẹ môi mềm của cô, đó là một nụ hôn ý vị sâu xa. Không có tiến thêm bước nữa, chỉ là đơn thuần muốn hôn cô.

Sở Phong từ trên môi Lương Đình Nhi rời đi, mới phát hiện cô bị dọa sợ.

Không biết nên phản ứng thế nào, Lương Đình Nhi chỉ có thể sững sờ ngồi đó, mắt cũng quên nhắm lại.

"Đưa ngón này, mắt không nhắm lại sao?"

Nghe vậy, Lương Đình Nhi nhanh chóng đem mắt nhắm lại. Rồi sau đó, một nụ hôn lại tới, đúng tiêu chuẩn của một nụ hôn nóng bỏng.

Tính tình ác ma của Sở Phong vào lúc này hoàn toàn phát huy. Lưỡi của anh dò vào trong miệng cô, quyến rũ cái lưỡi thơm của cô, hấp dẫn cô cùng anh 'gây tội'.

"Đây chính là hôn môi sao?" Lương Đình Nhi thờ ơ gấp, không thể tin được cô lại cùng Sở Phong hôn môi! Ngày hôm qua, cô và anh cũng chỉ là người xa lạ thôi, không nghĩ tới.

"Phản ứng của em thật không lưu loát, là lần đầu tiên sao?" Nếu đúng vậy, anh sẽ điên lên vì vui sướng.

Lương Đình Nhi chậm rãi gạt đầu.

Sở Phong vui vẻ ôm cô vào lòng. Rồi sau đó lại cau mày, dường như vì chuyện gì đó mà cảm thấy quấy nhiễu.

"Ngày hôm qua, tại sao em lại xuất hiện ở nơi đó?" Ngày hôm qua có tổ chức ngày hội tình hữu nghị của các nhân vật nổi tiếng trong giới chính thương. Rất nhiều cô gái mơ mộng hảo huyền muốn chim sẻ biến thành phượng hoàng đều chạy tới giúp vui, chẳng lẽ cô cũng vậy?

"Ngày hôm qua, không phải là buổi hữu nghị của nhân viên H&B và phần tử tình anh của ngành khoa học kỹ thuật sao?" Thật kỳ quái, anh ta hỏi cái này làm gì?

Sở Phong nhíu chặt mày, nhìn cô gái trong lòng. Cô. Nhất định là bị người ta gạt!

"Ngày hôm qua, không chỉ có phần tử tình anh của ngành khoa học kỹ thuật. Còn có rất nhiều nhân vật trong xã hội thượng lưu đến tham dự. Nếu chỉ là quan hệ hữu nghị đơn thuần, làm sao có thể có nhiều người như vậy?" Nói xong, anh rõ ràng cảm thấy bả vai người trong ngực suy sụp, vô lực mà xui xẻo. "Nhưng, rất nhiều cô gái trẻ tới hiện trường muốn chim sẻ thành phượng hoàng, tự nguyện làm ' KTV (kỹ thuật viên) bồi rượu'."

Nói các cô là KTV xem như là nể mặt rồi, nói các cô là gái tiếp rượu thì đúng hơn.

"Ừ. Nghiền Nghiền và Nguyên Nguyên hình như lừa tôi." Cô nhẹ giọng nói ra, giọng nói mềm như nước.

"Không phải hình như, mà đúng vậy!"

Mặc dù anh không biết đã có chuyện gì xảy ra, nhưng chỉ cần nhìn dáng vẻ nản lòng của Lương Đình Nhi, anh đại khái cũng biết cô bị gạt rồi!

Trầm mặc một lúc lâu, Lương Đình Nhi ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt nóng rực kia của Sở Phong, cả khuôn mặt đỏ bừng, mở miệng cũng lúng ta lúng túng: "Ngài Sở, tôi muốn lấy lại đồ của tôi, tôi cần phải quay về."

Ánh mắt anh trở nên buồn bã, dường như anh không thích cách xưng hô này của cô lắm: "Gọi anh Sở Phong là được rồi! Dĩ nhiên, anh không ngại em gọi anh là Phong, như vậy sẽ làm cho mối quan hệ giữa hai chúng ta càng thêm thân mật hơn."

"Tôi. Tôi sẽ suy nghĩ." Dù thế nào cũng chỉ là suy nghĩ, cô nhất định kêu không được.

"Còn nữa, anh nghĩ em cũng không cần đi. Ngày mai anh trực tiếp đưa em đến chỗ làm." Anh quả quyết nói lên đề nghị của mình.

"Nhưng." Mẹ cô có dặn rằng không được qua đêm với đàn ông!

"Không nhưng nhị gì hết. Dù sao em cũng đã ở lại chỗ này cả đêm, đợi thêm một ngày nữa cũng không sao." Dĩ nhiên, đây là từ góc độ của anh mà nói.

Ác ma a! Làm sao có thể tốt bụng cho thiên sứ quyền lợi lựa chọn như vậy, nhất là khi đối mặt một thiên sứ ngây ngốc như vậy.

"Nhưng mà. Úm."

Lười phải nghe cô nói thêm gì nữa, Sở Phong trực tiếp đề đầu cô xuống, ép cô nằm trên giường.

"Ngủ!"

"Ồ. Bây giờ là buổi sáng mà! Hơn nữa tôi vừa mới tỉnh ngủ." Lương Đình Nhi bất bình oán trách, cái miệng nhỏ nhắn không khép lại được, cuối cùng chỉ đổi được một chữ —— "Ngủ!"

Nào có người nào có dáng vẻ như vậy a! Lương Đình Nhi mếu máo, kéo chăn lên che ở trên người. Rồi sau đó mới không cam lòng đưa lưng về phía Sở Phong.

"Một con dê, hai con dê, ba con dê, bốn con dê."

Ồ, phía sau thế nào lại truyền đến tiếng hút không khí? Lương Đình Nhi muốn quay đầu lại nhìn lên, nhưng lại sợ Sở Phong sẽ mắng cô, đành phải thôi.

"Một trăm ba mươi con dê, một trăm ba mươi một con dê."

A? Tại sao tất cả gối đầu và chăn đều không cánh mà bay rồi? Lương Đình Nhi đầy một bụng thắc mắc nhưng không dám hỏi nhiều, chỉ cho rằng Sở Phong có tư thế ngủ kém, vì vậy lại bắt đầu đếm cừ.

"Năm trăm hai mươi một con dê, năm trăm hai mươi hai con dê, năm trăm hai mươi ba con dê."

Mệt quá mệt quá! Rốt cuộc muốn đếm tới lúc nào mới có thể ngủ đây?

Lương Đình Nhi nghỉ ngơi một lát, len lén xoay người về phía Sở Phong, muốn xem xem bộ dáng đang ngủ của anh. Nhưng vừa quay qua một cái, cô liền bị đôi mắt đen của anh dọa cho sững sờ.

"Cuối cùng cô cũng đếm xong rồi sao?" Gương mặt của Sở Phong chỉ rõ rằng chủ nhân của nó đang không được vui.

Lúc cô bắt đầu đếm dê, anh còn có thể làm bộ như không nghe thấy. Lúc cô đếm tới hai trăm con dê, sự chịu đựng của anh đã bị cô mài hết. Khi cô đếm tới năm trăm con dê, anh hận không thể đem miệng cô che lại.

"Người ta không ngủ được." Lương Đình Nhi nhỏ giọng nói.

Cô cũng đã cố duy trì đếm dê! Nhưng cô ngủ không được, còn cách nào khác đâu!

"Không ngủ được cô có thể không cần ngủ." Chính là cô không nên quấy rầy giấc ngủ của anh.

"Là anh muốn tôi ngủ, bây giờ anh lại trách tôi!" Lương Đình Nhi đối với hấn làm mặt quỷ.

Nhảy xuống giường, cô muốn vận động thư giãn gân cốt một phen.

"Cô có thể nói với tôi cô không muốn ngủ." Cô không nói, ai biết cô không muốn ngủ!

Lương Đình Nhi chớp chớp mắt, quay đầu lại nói với Sở Phong vẫn đang nằm ở trên giường: "Không phải tôi đã nói qua sao?" Tại sao anh có thể đàn

như vậy! Cô đã nói trước đó rồi mà cũng không nhớ được.

"Cô chỉ nói : bây giờ là ban ngày, còn nữa : cô vừa mới tỉnh ngủ mà thôi." Anh hối hận đã cho cô gái này ở lại, để bây giờ cô ở sau lưng anh khinh miệt anh!

Lương Đình Nhi nghe anh nói, nở nụ cười : "Tôi vừa mới ngủ dậy, làm sao có thể còn muốn ngủ nữa!"

Aiz! Cô đột nhiên phát hiện mình rất tốt bụng. Dù Sở Phong đàn như vậy, nhưng cô cũng không ghét anh ta. Ngược lại còn giống như thiên sứ nhắc nhở anh !

Sở Phong sững sốt, không biết nên nói cái gì.

Thật sự là trí thông minh của anh bị hạ thấp sao? Tại sao khi nghe lời nói của Lương Đình Nhi, thì đầu óc của anh sẽ trở nên trống rỗng?

"Hắc! Sao anh không nói chuyện vậy?" Tay nhỏ bé phát phát trước mặt Sở Phong, phát hiện anh không có phản ứng. Lương Đình Nhi lại hảo tâm đề nghị: "Tôi đi giúp anh nấu bữa sáng, anh muốn ăn cái gì không?"

"Anh." Từ lúc chào đời tới nay, lần đầu tiên anh không thể nói ra lời.

"Không cần quá cảm động, tôi là vì báo đáp anh có ân chứ chấp tôi." Hấn cư nhiên cảm động đến nói không ra lời, xem ra cô làm người thật là quá thành công.

"Cô." Anh vẫn như cũ nói không ra lời.

Lần đầu tiên nhìn thấy Lương Đình Nhi, anh cảm thấy cô hồn nhiên đáng yêu. Lần thứ hai nhìn thấy cô, anh lại thấy cô ngốc ngếch, đại đột có chút buồn cười. Nhưng đến giờ phút này, anh chỉ muốn đuổi cô ngốc này ra khỏi nhà.

"Phòng bếp ở đâu? Tôi đi xem một chút." Lương Đình Nhi như một con con ruồi không đầu lượn quanh lượn quanh, cuối cùng cô cũng nhìn thấy phòng bếp với phong cách châu Âu.

Ừm, trong phòng bếp rất đầy đủ, dao, thớt gỗ, bếp gas, mọi thứ cần đều có. Lại nhìn tủ lạnh một chút, cá thịt trứng sữa, rau dưa trái cây, mọi thứ đầy đủ.

Không tệ lắm! Không ngờ một người đàn ông có thể đem phòng bếp để ý sạch sẽ như thế. "Sở Phong, anh muốn ăn cái gì? Sandwich cùng sữa tươi, hay là bánh nướng kẹp dầu chao quẩy* thêm sữa đậu nành."

"Tùy tiện, cô thích là được." Sở Phong dùng gối che đầu mình lại. Bây giờ, anh chỉ muốn ngủ một giấc thật tốt.

Cuộc sống của người bình thường không phải là thứ anh có thể trôi qua. Anh là con mèo đêm, trừ khi có hội nghị quan trọng muốn mở. Nếu không ban ngày anh chỉ ngủ, buổi tối mới dậy làm việc. Thấy Lương Đình Nhi đối đãi với anh như vậy, anh trừ chấp nhận vẫn là chấp nhận.

"Vậy sao? Vậy thì làm sandwich đi, nếu không còn phải ra ngoài mua thêm nguyên liệu." Lương Đình Nhi lăm bằm lầu bầu.

Cô trước lấy nguyên liệu cần dùng từ trong tủ lạnh ra, sau đó bắt đầu nấu nướng.

Đầu tiên đem sandwich nướng đến xốp giòn. Rồi đem chân giò hun khói bỏ vào microwave (lò vi sóng) nướng, khiến mùi thơm tán mát ra. Sau đó chiên trứng, lại đem tất cả đồ ăn từng tảng từng tảng một chồng lên, dùng tăm cố định. Một bữa sáng phong phú cứ như vậy hoàn thành! O, cô thiếu chút nữa quên rót ly sữa tươi.

"Sở Phong, ăn sáng!" Lương Đình Nhi một tay cầm khay, một tay kéo kéo Sở Phong.

"Ừm. Đùng kêu." Sở Phong gạt tay nhỏ bé của Lương Đình Nhi ra, chuyển phương hướng, tiếp tục ngủ.

Lương Đình Nhi nhìn thấy hấn như vậy không khỏi than thở, một người đàn ông trưởng thành mà lại tùy hứng như đứa trẻ.

"Bữa sáng thơm lắm cơ!" Lương Đình Nhi cầm lấy sandwich, thả vào lỗ mũi Sở Phong "Anh phải ăn sáng mới có sức, ngoan ngoan đi! Ăn xong bữa sáng, anh muốn ngủ chị đây cho anh ngủ." Lương Đình Nhi đùa hấn cực kỳ vui vẻ, chỉ cần Sở Phong không nhện được lật người, cô sẽ đem sandwich thơm ngào ngạt để trước mũi anh.

"Phiền." Sở Phong không hề lật người nữa, cũng không gạt tay Lương Đình Nhi ra.

Bàn tay thô dày của anh bắt được cổ tay Lương Đình Nhi, một tay kéo cô xuống, môi mỏng nhắm ngay môi cô vô cùng chính xác.

Hôn thật sâu, Sở Phong không nỡ buông cô ra, còn Lương Đình Nhi lại là quên giấy giũa.

Cho đến khi khó thở, hai người mới thờ gấp chậm rãi tách ra.

"Thay vì ăn điểm tâm, anh tình nguyện ăn em." Cô vẫn ngọt ngào như khi nãy! Sở Phong hài lòng nâng lên khóe miệng : "Còn nữa, em nhỏ tuổi hơn anh,

đừng tự xưng chị, người ta nghe mà cảm thấy buồn nôn."

Sở Phong gọn gàng xuống giường, liếc thấy sandwich đang nằm trên khay, lợi dụng tư thế "gỡ thu cuốn hết lá vàng khô" giải quyết nó, sau đó lại ung dung đối mặt với Lương Đình Nhi.

Chỉ có Lương Đình Nhi, gương mặt ửng hồng, đầu cúi thật thấp, như muốn đào cái động chui vào đó.

"Anh. Ăn, ừm, như vậy là được rồi, tôi đi dọn dẹp phòng bếp." Mang vè mặt hốt hoảng, cô tùy tiện lấy cớ chạy đi.

"Làm gì mà gấp như vậy?" Sở Phong không để cho cô đi, bàn tay ra sức nắm lấy tay cô.

"Tôi. Anh nếu ăn xong rồi, tôi, tôi cũng nên đi dọn dẹp. Như vậy, như vậy sẽ không làm dơ."

Sở Phong đem Lương Đình Nhi ôm vào trong lòng, không cho cô chạy trốn : "Anh đang rất rảnh rồi."

Ôm cô có cảm giác mềm mại , ấm áp, còn có mùi hương của cô ập vào mũi anh.

Cảm giác ôm cô tốt như vậy, đừng mơ hấn sẽ không buông cô ra!

"Bây giờ, anh không buông tôi ra, tôi liền về nhà." Lương Đình Nhi phồng má, như con mèo hoang.

Đi làm việc lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Lương Đình Nhi tức giận, cũng là lần đầu tiên cô nghiêm mặt với người khác.

"Được, anh buông." Sở Phong buông tay, tùy tiện nằm nghiêng trên giường. "Nhưng mà, em cũng đừng trốn vào phòng bếp. Nếu em vào lâu quá khiến anh không nhẫn được, như vậy anh sẽ tự mình đi vào đem em ‘mang’ ra ngoài."

"ừm." Thật là một người đàn ông bá đạo, nhưng mà, anh ta làm sao biết cô muốn tránh ở phòng bếp vậy?

Lương Đình Nhi dọn dẹp ly chén xong, đang định xoay người vào phòng bếp. Nhưng đột nhiên Sở Phong xuất hiện bắt được cô.

Lương Đình Nhi đứng không vững, bước chân lảo đảo, quay đầu lại muốn mắng Sở Phong. Ai ngờ anh ta thể nhưng lại thừa dịp che miệng cô lại.

"Thật ra thì anh chỉ muốn nói cho em biết : em làm bữa sáng rất ngon, rất hợp khẩu vị của anh." Mặc dù anh tương đối muốn ăn cô hơn.

Lương Đình Nhi đỏ mặt, giống như một quả táo, làm cho người ta thêm nhỏ dãi : "Anh ăn ngon là tốt rồi."

Cô chạy vào bếp như một làn khói. Tai còn nghe thấy tiếng cười của Sở Phong và tiếng tim đập thình thịch của bản thân.

Tại sao trái tim cô lại đập loạn như vậy? Là bởi vì lần đầu tiên có đàn ông khen ngợi tài nghệ nấu ăn của cô sao? Hay bởi vì cô. Thích anh ta rồi?

"Có khả năng này sao?" Lương Đình Nhi lăm bằm lầu bầu, từng cái mầm sứt màu trắng trên tay được cô đặt lại chỗ cũ.

"A!" Sơ ý một cái, cô bị đồ sứt cắt vào tay.

Máu từ đầu ngón tay chảy xuống, đổ vào lòng bàn tay. Lương Đình Nhi muốn cầm tờ giấy lau vết máu, nhưng tay cô còn chưa kịp chạm vào tờ giấy, sau lưng, một cái bóng vội vàng chạy tới, không chút do dự đem ngón tay cô ngậm vào miệng.

"Cô ngọc này! Dọn cái khay cũng dễ bị thương."

"Tôi dùng giấy lau cầm máu là được rồi." Lương Đình Nhi ngượng ngùng muốn rút tay lại, nhưng động tác của cô lại khiến cho vết thương nứt ra.

"Dùng giấy lau cầm máu sẽ dễ bị nhiễm khuẩn." Sở Phong thừa cơ giải thích, tại sao anh lại làm ra động tác vừa rồi.

Dùng giấy lau cầm máu sẽ bị nhiễm khuẩn sao?

"Ừm. Vậy anh làm sao biết tôi bị thương vậy?" Đây mới là điều cô tò mò nhất.

Sở Phong không được tự nhiên quay đầu đi: "Mới vừa rồi, em kêu lớn tiếng như vậy. Như bị người ta đâm một đao, anh sao có thể không biết."

Dĩ nhiên anh sẽ không nói cho cô biết. Thật ra thì anh vẫn ở phía sau cô, nhìn cô một người loay hoay như một con quay xoay a xoay a.

"O, thất lễ quá, thật ra thì bình thường tôi sẽ không như vậy. Chỉ vì vừa rồi đang suy nghĩ chút chuyện, cho nên mới bị thương." Cô kêu lớn tiếng lắm sao? Lương Đình Nhi nhủ mảy mai.

"Vậy em đang suy nghĩ gì đấy?" Thay cô bằng bó kỹ, hấn lại không an phận lau môi đỏ mọng của cô, chọc cho cô tức giận thở hển hển.

Cho đến khi trêu chọc cô đủ rồi, anh mới buông tay ra, chờ nghe đáp án của cô.

Lương Đình Nhi bị trêu chọc như vậy, trong đầu ong ong, trống rỗng.

Cô không tự chủ mở miệng nói: "Tôi đang suy nghĩ, tôi có phải thích anh hay không?"

Không còn kịp che lại những tâm sự của cô. Lương Đình Nhi tròn to cặp mắt âm thầm lo lắng, không biết Sở Phong sẽ nghĩ sao về cô.

Anh có cho rằng cô là loại người tùy tiện không, mới cùng anh chung đụng không tới hai ngày đã nói thích anh. Hay là cho rằng cô có mục đích khác nên mới nói như vậy?

Những ý niệm hỗn độn trong đầu khiến cho cô không biết phải làm sao? Cô giỏi nhất là lấy tay che mặt trốn tránh, đứng một góc trong phòng bếp. Không nhìn thấy phản ứng của Sở Phong, cô tự nhiên cũng bỏ qua về mặt khinh bỉ cùng với nghiền ngẫm của anh.

"Sau khi dọn dẹp xong, em có thể ở trong phòng làm bất kỳ chuyện gì, nhưng không thể quấy rầy đến giấc ngủ của anh." Sở Phong nói, lúc trước còn mang theo nhiệt tình đột nhiên biến mất, làm cho người ta cảm thấy không khí lạnh đến dọa người.

Anh cất bước rời đi. Lúc này, Lương Đình Nhi mới dám thả lỏng, thân thể xụi lơ trượt xuống đất, tay chân vô lực khiến cô đứng không nổi, ngay cả ngồi cũng không vững.

Anh nói vậy là có ý gì? Một lát trước đối với cô nhiệt tình, một lát sau lại hướng cô lạnh lùng. Là bởi vì cô nói cô thích anh, cho nên anh mới trở nên lãnh đạm như vậy sao?

Cũng đúng a...! Chung đụng không tới hai ngày, đã nói thích người ta, thật sự là làm cho người khác khó mà tin nổi.

Chỉ là, khi cảm giác tới, ai có thể ngăn cản đây? Đây chính là cái mà người ta gọi là nhất khiến chung tình đi!

Không hề có kinh nghiệm trong tình yêu - Lương Đình Nhi cứ như vậy ngồi ở một góc trong bếp suy nghĩ lung tung, vượt qua một buổi chiều.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Như thường lệ.

Lương Đình Nhi luôn là người đầu tiên đến công ty, cũng là người duy nhất không đến muộn. Nhưng hôm nay có một sự thay đổi nho nhỏ. Hôm nay, cô không ngồi xe buýt đi làm, mà có một người đàn ông xuất sắc đẹp trai —— Sở Phong đưa cô đi làm.

Sở Phong đeo kính mắt, phong độ mở cửa xe thay Lương Đình Nhi. Biểu cảm lạnh khốc khiến người khác không khỏi quay đầu nhìn.

Trai đẹp ư! Ngó lâu một tý cũng tốt.

Anh cúi đầu dặn dò Lương Đình Nhi mấy câu, lại in một nụ hôn lên má cô, mới lái xe nghênh ngang rời đi.

Lương Đình Nhi cười hi hi phát tay nói tạm biệt với Sở Phong, đáng vẻ ngốc vù vù đi vào công ty mỹ phẩm H&B.

Hai người cực kỳ giống đôi tình nhân yêu nhau cuồng nhiệt.

"Nghiên Nghiên, làm phiền em lấy dùm chị tài liệu về sản phẩm mới vào mùa thu được không?" Lương Đình Nhi ngồi ở chỗ ngồi, đây là lần thứ mười sáu cô hô to ra ngoài cửa.

Sáng nay không hiểu vì sao : mọi người xem cô như bò cạp mãnh thú, biểu hiện rõ ràng nhất là Nghiên Nghiên và Nguyên Nguyên.

Lúc đi họp, Nguyên Nguyên không giúp cô chuẩn bị tài liệu. Giới thiệu sản phẩm mới thì không có một người nguyện ý giúp cô thao tác máy chiếu. Ngay cả lúc này, cô muốn lấy chút tư liệu, cũng cần hô to nhiều lần, mới có thể thấy Nghiên Nghiên bày ra vẻ mặt thôi đem văn kiện vứt xuống trên bàn cô.

Cô rốt cuộc đã làm sai cái gì?

"Nghiên Nghiên." Cô kêu to lần thứ mười bảy, cuối cùng cánh cửa gỗ thô của phòng làm việc cũng được mở ra.

Người tiến vào là Nghiên Nghiên, nhưng trên tay cô ta không có bất kỳ văn kiện nào, thái độ lãnh đến mức khiến người khác không rét mà run.

"Quản lý, chị cần gì thì tự mình đi lấy không được sao?" Quảng xong lời nói, Nghiên Nghiên phịch một tiếng đem cửa gỗ nặng nề đóng lại. Hồi âm lớn đến mức khiến Lương Đình Nhi đầu óc choáng váng.

"Nghiên Nghiên, nhưng mà." Lương Đình Nhi khẽ sờ nhỏ giọng nói, mắt nhìn chăm chăm ngoài cửa kính.

Qua một hồi xôn xao, tiếng vang khách khách của giày cao gót gẫm trên sàn nhà truyền vào phòng làm việc của Lương Đình Nhi. Cánh cửa lại lần nữa bị mở ra, lần này trừ Nguyên Nguyên, Ly Ly, còn có U Linh nhân viên thường ngày có chuyện mới xuất hiện tất cả đều đi vào phòng làm việc của cô.

"Quản lý, rốt cuộc cô muốn cái gì?" Nghiên Nghiên nhìn Lương Đình Nhi với ánh mắt đầy khinh bỉ.

"Chị." Quái! Hôm nay, họ đều ăn thuốc nổ à? Mọi người đều khí thế rào rạt, như thể muốn đem cô ăn tươi nuốt sống mới cam nguyện.

"Chị cái gì mà chị. Cà phê không biết tự mình lấy, tài liệu không biết tự mình tìm sao? Cô thiếu tay chân hay thiếu thông minh?" Nghiên Nghiên đối với cô làm một trận pháo oanh, những người khác rồi rít nháy mắt muốn Nghiên Nghiên tiếp tục. Họ không chút đồng tình với cô hay muốn thay cô ra mặt.

Tất cả họ đều để ý một chuyện —— tại sao Sở Phong lại đưa Lương Đình Nhi đi làm?

Sở Phong là người đàn ông độc thân hoàng kim của bữa tiệc hoành tráng hôm đó! Tất cả phụ nữ đều lấy anh ta làm mục tiêu. Thề muốn đi lên ghế thiếu phu nhân Sở gia, bằng không thì trở thành tình nhân cũng tốt. Ai ngờ ngày đó, không có một người biết tung tích của anh.

Mọi người cứ tưởng rằng Sở Phong căn bản chưa từng xuất hiện, không nghĩ tới anh ta lại bị vị quản lý cổ làm ra vẻ thanh cao của bọn họ lừa đi mất rồi!

Nếu không phải Nghiên Nghiên và Nguyên Nguyên lơ đãng thấy Sở Phong đưa Lương Đình Nhi đi làm, họ còn không biết mình sẽ bị lừa gạt bao lâu nữa! Cho nên bọn họ từng người một mới muốn gây khó dễ Lương Đình Nhi.

"Nghiên Nghiên, em không phải là trợ lý của chị sao?" Pha trà; tìm tư liệu, những chuyện thế này, chẳng lẽ không thể gọi trợ lý làm sao? Lúc này Lương Đình Nhi cảm thấy vô cùng khó hiểu.

"Trợ lý chẳng lẽ phải mặc cô sai bảo, làm lụng vất vả sao?" Lần này đối lại là Nguyên Nguyên giành lấy quyền nói chuyện. Giọng điệu của cô mặc dù ôn hòa, nhưng lời nói ra lại rất chói tai.

Thật ra thì, thường ngày, Lương Đình Nhi đối với các cô tốt như chị em. Có lúc họ còn cố ý đem công việc của họ ném cho cô, cô cũng chưa từng oán trách nửa lời. Nhưng, hôm nay vì một kẻ có tiền, có quyền, có thế, họ lại có thể ném toàn bộ mọi chuyện ra sau đầu mà chỉ trích cô.

"Chị không có ý đó." Lương Đình Nhi yếu đuối cúi đầu. Bình thường cô hiếm khi giận người khác, cũng không biết mắng chửi người, cho nên khi gặp loại trận địa này, cô cũng không thể bày sự uy nghiêm của cấp trên ra.

Nếu như muốn hỏi: vì sao Lương Đình Nhi có thể ngồi lên vị trí quản lý này? Chỉ có thể nói cô dùng gấp hai thời gian làm việc, cũng tốn rất nhiều tinh lực vào đó. Cho nên cô không giống những người đi làm khác, sau khi tan tầm thường đi chơi đùa. Cũng không giống Nghiên Nghiên và Nguyên Nguyên, một lòng chỉ nghĩ đến việc làm thế nào câu được kim quý tế. (rùa vàng)

Mà cá tính của cô thuộc loại dịu dàng như nước, cũng cố vũ thêm sự kiều ngạo của Nghiên Nghiên và Nguyên Nguyên, làm cho hai người bọn họ không hiểu đúng mực hướng cô kêu gào.

"Không có ý đó? Nếu không là loại ý gì? Giả bộ nhu nhu nhược nhược, cô cho rằng chúng tôi sẽ giống như đàn ông thương yêu cô sao? Bản thân không đi đo thử xem mình nặng bao nhiêu cân lượng, nhìn xem có đủ bán hay không!" Nghiên Nghiên tới trước một bước, chỉ vào Lương Đình Nhi, mở miệng mắng.

Lời nói ra rất đả thương người, bình thường hay ngu ngơ như Lương Đình Nhi cũng nghe hiểu Nghiên Nghiên đang châm chọc cô.

"Nghiên Nghiên, mới vừa rồi chị chỉ muốn em lấy giúp chị vài thứ thôi." Cô bắt đầu dĩ ngậm ngừng nói.

"Quản lý, nói chuyện đừng nhỏ giọng như vậy, người khác không biết còn tưởng rằng chúng tôi đang ức hiếp chị. Đúng rồi!" Lời nói xoay chuyển, Nguyên Nguyên đột nhiên hỏi: "Có phải cô ở trên giường Sở Phong cũng như vậy?"

"Sở Phong?" Đôi mắt của Lương Đình Nhi nhất thời sáng lên. "Người đó rất tốt đấy! Lúc trước chị phát sốt là anh ta giúp chị."

Cô còn chưa nói hết lời, toàn bộ người bên trong phòng làm việc thở hock vì kinh ngạc, vẻ mặt tựa như gặp quỷ.

"Anh ta đối với chị rất tốt?" Ly Ly đứng ở một bên im lặng hồi lâu cuối cùng cũng lên tiếng, tay nắm chặt quả đấm cho thấy cô và đồng nghiệp đều đang rất lo lắng.

Sở Phong, một người đàn ông bí ẩn. Mọi người chỉ biết rằng: trong những năm gần đây một tay anh dẫn dắt "tập đoàn Đằng Diễm" phát triển mạnh mẽ, bản đồ sự nghiệp từ Á châu làm trung tâm kéo dài tới các quốc gia trên thế giới. Từ ăn mặc ngủ nghỉ, cho tới buồn bán súng ống đạn dược, đều là hạng mục kinh doanh của "Đằng Diễm", trình độ giàu có của tập đoàn này có thể so sánh với một quốc gia tiên tiến.

Nhưng kỳ quái là không có một người nào biết lai lịch của Sở Phong, bất luận là gia thế, bối cảnh, thân phận các loại, hoàn toàn không ai biết. Mọi người chỉ biết duy nhất một điều: anh ta là người Hoa thực sự, cùng với danh hiệu — ác ma trên thương trường của anh.

Trên thương trường, không người nào có thể nhìn thẳng vào cặp mắt thâm thúy ấy, càng không có người nào dám lãnh giáo cổ tay thiết thủ lĩnh khốc vô tình của anh. Anh chỉ đưa một ánh mắt, một động tác, cũng đủ khiến người khác sợ tới mức tông cửa xông ra, cũng bởi vì như thế, danh hiệu "Ác ma" từ đó liền đi theo anh.

Mà Lương Đình Nhi - cô lại dám nói Sở Phong chăm sóc cô, thậm chí còn nói người đó rất tốt, đây quả thực là điều tất cả phái nữ đồng bào không cho phép!

"Anh ấy rất tốt với chị đó!" Lương Đình Nhi nói, đầu óc lại trở về cảnh sáng sớm hôm nay.

Sáng nay Sở Phong cúi đầu nói với cô, bảo cô sau khi tan tầm ở cửa ra vào chờ, anh muốn dẫn cô đi ăn tối. Sau đó lại trộm hôn cô, chọc cho cô tâm hoảng ý loạn.

Anh ấy đối với cô rất tốt, không phải sao?

"Anh ta rất tốt với chị?" Nghiên Nghiên cầm lấy bả vai mảnh khảnh của Lương Đình Nhi, tính tình nóng nảy không chút nào che giấu. "Lương Đình Nhi! Rốt cuộc cô dùng phương pháp gì bỏ lên giường Sở Phong? Cô nói đi!"

Bả vai Lương Đình Nhi bị đầu ngón tay của Nghiên Nghiên đâm vào, lại bị cô lay động kịch liệt, đoạn ký ức ngọt ngào vừa rồi ngay lập tức bị một đoàn sắc mặt khó coi của quân đoàn nương tử thay thế.

"A! Tôi hiểu rồi! Trước kia cô làm bộ không muốn tham gia quan hệ hữu nghị, trên thực tế cô căn bản là vô cùng chờ mong. Thậm chí còn cố ý đến trễ khiến Sở Phong có hứng thú với cô phải không? Sau đó cô sẽ giả bộ ngã bệnh, để cho anh ta không thể không chăm sóc cô, đúng không?" Bây giờ, Nguyên Nguyên hận Lương Đình Nhi nghiêng rằng nghiêng lợi.

Ly Ly đáng giận còn đổ thêm dầu vào lửa: "Thật không nghĩ tới quản lý thanh thuần của chúng ta cũng sẽ xuất ra thủ đoạn dụ dỗ, hơn nữa tâm cơ còn sâu như vậy!"

Lòng thật đau, Lương Đình Nhi không thể tin được thì ra những người bạn tốt của cô có thể trở mặt vô tình nhanh như vậy.

Chóp mũi cô đỏ lên, không muốn tiếp tục cãi vã với bọn họ. Cô sửa sang lại các văn kiện trên mặt bàn, chờ họ nói xong thì sẽ tự động rời khỏi, ngày mai có thể khôi phục bình tĩnh như xưa.

Nghiên Nghiên nhìn động tác của cô cảm thấy khó chịu, lại châm chọc khiêu khích cô: "Bây giờ cô thu đồ làm gì? Muốn nhanh chóng trở về như vậy, cô muốn tố cáo cho Sở Phong phải không? Kẻ chỉ biết giả bộ đáng thương!"

"Đúng vậy! Thì ra cô cũng là một phụ nữ tham lam."

"Không biết xấu hổ! Thật không thể hiểu được cô làm thế nào mà lên được chức quản lý này!"

Tiếng chửi rủa vang lên không ngừng, mà Lương Đình Nhi chỉ có thể cúi đầu xuống. Đợi đến khi không gian nhỏ hẹp yên tĩnh lại, đầu cô mới nâng lên, vẻ mặt cô so với khóc còn khó coi hơn.

"Nghiên Nghiên, Nguyên Nguyên, hai người có thể nói cho tôi biết phòng tài liệu và phòng nước ở nơi nào không? Về sau tôi cần tài liệu và cà phê thì tôi tự mình đi lấy, như vậy sẽ không phiền tới hai người nữa."

Kể từ khi vào công ty làm việc, bởi vì không có thời gian dư cho cô quen thuộc môi trường, cho nên phạm vi cô quen thuộc trong công ty cũng chỉ có căn phòng làm việc này, đi khỏi nơi này, nơi nào cô cũng không biết.

Mà bây giờ cô chỉ cần dùng một chút thời gian đi quen thuộc hoàn cảnh, như vậy mọi người có thể hòa hòa khí khí làm việc với nhau rồi, không phải sao?

Nước mắt chảy ra từ khóe mắt, lướt qua hai gò má, như nước mưa tích tích tách tách rơi vào bản kế hoạch mà Lương Đình Nhi còn chưa kịp dọn dẹp, làm nhòe đi mấy dòng chữ in ấn tinh xảo.

Một đám người đang kiêu ngạo nhìn thấy một màn như vậy không khỏi hóc hác mồm, lý trí ban đầu biến mất vô tung cũng quay trở về. Nhưng lúc này, người nào lại dám buông mặt nói câu thật xin lỗi?

Bầu không khí hết sức căng thẳng, không ai muốn mở miệng, tất cả đều hiện ra trạng thái trầm mặc, một chữ đều nói không ra.

"Sao lại không nói chuyện vậy?" Giọng điệu bình thản không hợp với vẻ mặt lệ rơi không ngừng, Lương Đình Nhi chỉ nhìn đồng hồ đeo tay một chút. "Đã năm giờ, sau khi tan tầm mọi người đều còn có việc đi? Vậy mọi người cứ đi trước, sau này tôi cần thứ gì sẽ tự mình đi tìm."

Bước chân đi chuyển chậm chạp, mỗi người lấy tốc độ rùa bò rời khỏi phòng, nhưng Nghiên Nghiên và Nguyên Nguyên vẫn còn ở lại trong phòng làm việc.

"Lại làm sao vậy?" Lương Đình Nhi rất muốn mỉm cười, nhưng bắp thịt trên mặt dường như không chịu sự khống chế của cô.

"Tôi Cái đó." Nghiền Nghiền nói không ra lời.

Nguyên Nguyên không thể làm gì khác hơn là nói tiếp: "Ra khỏi hành lang quẹo trái căn phòng thứ hai chính là phòng tài liệu, phòng nước ở ngay sát vách, còn có. Chúng em. thật xin lỗi."

Câu cuối cùng Nguyên Nguyên nói rất nhỏ, nhưng vẫn đủ để người trong phòng nghe thấy.

Vừa dứt lời, Nghiền Nghiền và Nguyên Nguyên, hai người với gương mặt đỏ bừng quay người rời đi, nhanh như tốc độ tên lửa.

Phòng làm việc trống rỗng ít đi tiếng ồn ào lúc trước ngược lại khiến cho người ta cảm thấy vắng vẻ. Lương Đình Nhi không nhanh không chậm đi ra khỏi phòng sáng tạo, tới phòng tài liệu và phòng nước, nghĩ muốn quen với hoàn cảnh công ty hơn.

Rất tốt, cô tìm được phòng tài liệu cô cần tìm, cũng tìm được phòng nước. Nhưng những động tác này tốn gần ba tiếng của cô, không có lý do khác, đơn giản chỉ vì cô là một người phụ nữ phản ứng chậm chạp.

Lương Đình Nhi đi ra khỏi cửa chính của công ty, bây giờ là tám giờ tối.

Đài Bắc vào đêm rất lạnh, nhưng lại rất náo nhiệt. Bình thường, cô sau khi tan việc chính là về nhà, tắm rửa, ngủ, về phần ăn cơm, cô cũng được mà không có cũng không sao. Nhưng hôm nay, cô một mình ngồi trước cửa công ty, chờ người ước hẹn với cô - Sở Phong.

Anh ấy nói : sau khi tan việc sẽ tới đón cô. Anh ấy nói : Muốn mang cô đi ăn tối. Nhưng, anh tan việc lúc mấy giờ đây?

Lấy tập tính cú đêm của anh, nếu anh nói bữa tối có khi nào là người ăn một bữa không?

Có khi nào anh không thể tới đúng giờ vì xảy ra chuyện ngoài ý muốn không?

Có khi nào anh quên sự tồn tại của cô rồi không?

Rất nhiều rất nhiều vấn đề đang lũ lượt hiện lên trong đầu cô.

Cô đá hòn đá nhỏ chường mắt ra, nhìn kim chỉ giờ trên đồng hồ đeo tay chỉ tới số mười, kim chỉ phút hướng số mười một dời đi.

Thời gian cũng khuya lắm rồi, mà cô vẫn còn ở chỗ này, lúc nhìn lại đồng hồ thì 55 phút nữa lại trôi qua.

Sở Phong sẽ đến sao?

Lúc này, một chiếc xe thể thao giá trị xa xỉ dừng trước mắt cô, thân hình thon dài bước xuống đi về phía cô.

Anh ấy tới, cũng trễ rồi.

"Làm sao trễ như vậy vẫn còn ngồi ở đây?" Gió đêm không ngừng thổi qua, Sở Phong nhíu mày cởi áo vét ngoài bao trùm lên đôi vai mảnh khảnh của cô, chỉ sợ cô bị lạnh.

Cô gái ngu ngốc này, vừa mới khỏi bệnh lại ở đây hứng gió đêm, nếu anh không tới kịp, chẳng lẽ cô định ở đây chờ anh cả đêm?

Chắc, nếu không phải tổ chức có chuyện, lại xảy ra tranh cãi với khách hàng về hợp đồng, anh cũng không đến trễ như vậy.

"Vì tôi đã hẹn ăn tối với anh mà!" Lương Đình Nhi kéo chặt áo khoác trên người.

Đợi ở ngoài lâu như vậy, cả người cô đều run lên vì lạnh.

"Em nên gọi điện cho anh chứ." Sở Phong thấy thế, cánh tay duỗi ra ôm cô vào lòng, trong giọng nói đều là thương tiếc cùng cung chiều.

"Em không có điện thoại." Cô không có số điện thoại của Sở Phong, cũng không có điện thoại di động.

Nhức nhích cơ thể, cô chọn tư thế dễ chịu nhất.

Chân mày càng nhíu chặt hơn, trong đôi mắt anh dấy lên một ngọn lửa. "Vậy em cũng đừng ngồi ở đây, ngộ nhớ lại cảm thì làm thế nào?"

Anh bá đạo đem Lương Đình Nhi ôm trong lòng càng chặt hơn. Lúc này anh mới thấy rõ ánh mắt của cô sung đỏ, sắc mặt cũng tái nhợt dọa người. Lúc cô phát sốt cũng không khoa trương như vậy. Cô bị làm sao?

"Em ngồi ở nơi này vì muốn anh dễ dàng nhìn thấy em hơn. làm sao vậy?" Ý thức được ngón tay Sở Phong dừng ở trước đôi mắt cô, cô không hiểu hỏi.

"Tại sao lại khóc?" Đáng chết, là ai hại cô khóc thảm như vậy? Là thằng nào? Nếu như hấn làm cô khóc, anh sẽ làm thịt thằng đó!

Lương Đình Nhi xoay người, thoát khỏi ngực của anh, nghiêm túc đối mặt với anh.

"Nghiên Nghiên và Nguyên Nguyên nói em vì muốn gạt anh mà cố ý giả bệnh để làm lý do anh tới chăm sóc em, nhưng em không có!" Nước mắt trong suốt lại tí tách rơi xuống lần nữa.

Thật kỳ quái, lúc đối mặt với một nhóm người nghiêm khắc phê bình, cô có thể kiên cường chống cự đến phút cuối cùng mới rơi lệ. Nhưng trước mặt Sở Phong, cô lại không cách nào khống chế nước mắt mình, chỉ vì cô sợ anh cũng cho rằng cô là người dối trá.

"Nói chậm một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Anh lấy bàn tay vỗ nhẹ lưng của cô, giống như đang an ủi đứa bé, giọng nói rất dịu dàng, toát ra tràn đầy cưng chiều.

Điều này thật không giống anh tạo nào, anh nên là ác ma không có lương tâm.

"Họ nói em là một người đàn bà giả bộ, nhưng em chỉ hy vọng mọi người có thể hòa thuận." Cho nên cô không oán họ quăng công việc cho cô, cũng không oán họ không đem cô xem là cấp trên mà cư xử, nhưng. Cô làm như vậy lại giống như là trợ trụ vi ngược (giúp người xấu làm điều ác).

"Mấy cô đó là người nào?" Trong tiếng nói của anh tràn đầy sát khí.

Anh nhất định phải cho bọn họ trả giá thật lớn, ai bảo họ dám khi dễ người phụ nữ của anh.

Trong tiềm thức, anh đã đem Lương Đình Nhi quy làm vật sở hữu.

Lương Đình Nhi lắc đầu một cái, không nghe thấy vấn đề anh hỏi và giọng nói lộ ra sát khí của anh, chỉ tự mình nói tiếp: "Có lẽ, em còn làm chưa đủ tốt. Hoặc là chưa suy nghĩ chu toàn, nhưng em thật sự không cố ý giả vờ yếu ớt, tại sao họ lại có thể nói em như vậy chứ?"

Ý thức đã mơ hồ, cô không biết những lời này là nói cho Sở Phong, hay là nói cho Nghiên Nghiên, Nguyên Nguyên.

"Ai nói cái gì?" Giọng nói của anh so với lúc trước càng trở nên trầm thấp hơn, anh nắm chặt cánh tay Lương Đình Nhi.

Cô bị đau hô lên một tiếng, lúc này mới nhìn về phía Sở Phong.

Tại sao ánh mắt của anh lại lạnh như vậy? Là bởi vì ghét cô sao?

Không, cô không muốn anh ghét cô. Cô không muốn!

"Tại sao lại nhìn em như vậy? Anh cũng cho rằng em là loại đàn bà tham lam tán tận lương tâm sao? Nhưng mà, em không tham, em chỉ vì thích anh, cũng chỉ là thích anh mà thôi!" Cô không cần tiền, không cần quyền, không cần thế, cô chỉ muốn một người là anh, đây cũng coi là tham sao?

Dùng hết toàn lực tỏ tình, thế lực chống cự hết nổi cô mất nhắm lại, đột nhiên té xỉu.

Cùng lúc đó, Sở Phong nhanh chóng tiếp được cô, vẻ mặt tức giận ban đầu lập tức bị lo lắng thay thế.

Sở Phong ôm Lương Đình Nhi lên xe, sau đó động tác thuần thục ấn số điện thoại.

Điện thoại được kết nối, tiếng của đối phương liền truyền ra từ loa.

‘Sở Phong, tên ác ma không có lương tâm này. Tôi không quản ông chết ba mẹ, huynh đệ, tỷ muội, chính là đừng hơn nửa đêm rồi còn gọi điện thoại.’ Tuyền Hoàng cảm điện thoại lớn tiếng gầm thét, không cần xem số điện thoại, không cần nghe tiếng của đối phương, nhìn thời gian là biết người nào gọi tới.

"Bây giờ, cầm lấy công cụ phát tài của ông, trong ba phút tới nhà tôi."

Đối với tiếng rít gào của Tuyền Hoàng, anh hoàn toàn ngoảnh mặt làm ngơ, cũng thừa dịp chỉnh lại áo khoác trên người Lương Đình Nhi.

Anh thích trên người cô thấy đồ thuộc về anh.

Đô —— đô —— đô ——

Tuyền Hoàng mang vẻ mặt không thể tin tưởng mắt nhìn chằm chằm điện thoại.

Sở Phong lại dám treo điện thoại của anh! Có làm hay không a! Rốt cuộc là ai có việc cầu ai!

Tuyền Hoàng ảo não đem điện thoại thả lại chỗ cũ, tiếng vang thân thiết vang lên bên tai.

"Lão công, làm sao vậy?" Nhìn vẻ mặt tức giận của anh, Bảo Bảo biết là ác ma lại gọi điện thoại đến phá rối.

"Bảo Bảo, anh phải đi ra ngoài một chuyến, em tự mình cẩn thận một chút." Anh hôn lên môi vợ yêu, để bình ổn cảm xúc vừa rồi.

"Trong nhà trang bị đầy đủ thiết bị bảo vệ, anh đừng lo lắng."

Hai người hôn lửa nóng, một bộ dáng coi như trời có sập xuống cũng không liên quan đến mình. Nhưng ông trời lại không chiều ý người, chuông điện thoại lại vang lên.

Tuyền Hoàng một tay ôm eo nhỏ của vợ, một tay đè xuống phím call.

"Dừng lại việc quá giới hạn của hai vợ chồng ông, ông chỉ còn dư hai phút."

Động tác của bọn họ thật sự ngừng lại, dục vọng hoàn toàn bị dập tắt.

Rùng mình một cái, Tuyền Hoàng ngưng hồi lâu, lại hướng vách tường bốn phía nhìn lại.

Tên khốn khiếp Sở Phong này có phải trang bị camera trong nhà anh không?

"Ông xã." Bảo Bảo đem túi đưa cho Tuyền Hoàng, e lệ nhìn anh.

Khuê phòng bí sự cũng đề cho người ta biết rồi, về sau cô làm sao ra ngoài gặp người a!

"Bà xã." Anh quyết định, anh muốn bỏ xuống đạo nghĩa cùng bạn tốt, ở trong nhà bồi bà xã yêu dấu.

Quăng túi xuống, cởi áo khoác đen vừa mới mặc ra, anh ôm lấy Bảo Bảo muốn vào phòng tiếp tục hoan ái.

"Ông chỉ còn dư một phút, nếu tới không kịp, tôi liền chặt đầu ông ném xuống làm bóng đá."

Hai người kinh ngạc nhìn về phía điện thoại còn chưa cúp máy, trong nháy mắt nói không ra lời.

Sở Phong rất hài lòng khi nghe tiếng trầm mặc của đối phương, lại bồi thêm một câu: "Tôi nói được làm được." Lần này truyền tới không phải là trầm mặc, cũng không là rên rỉ, mà là tiếng rống giận nóng nảy.

Ngắt máy, Sở Phong cầm tay lái một đường bay về nhà.

Đáy mắt anh đều là sốt ruột và lo lắng, trên mặt lại nâng lên nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Của Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Trong phòng, hai chiếc ghế salon đen trắng đối lập nhau, đều được hai người đàn ông xuất sắc ngồi lên.

"Sở Phong, ông nói rõ cho tôi!" Người ngồi trên ghế sa lon màu trắng không kìm nén được tâm tình bắt đầu bùng nổ.

Người ngồi chiếc ghế salon màu đen khinh thường liếc xéo đối phương một cái, "Những lời này lần trước ông đã nói qua, mới mẻ chút, đổi câu khác đi!"

Nhìn, anh nhất định phải nhìn: "Ý của tôi là, ông ở trong điện thoại nói muốn chặt đầu tôi xuống làm bóng đá là có ý gì?" Dù gì hai người bọn họ cũng là anh em kết nghĩa, cùng nhau vào sinh ra tử không biết bao nhiêu lần. Hôm nay, anh ta lại vì một đàn bà mà nói ra một câu ngoan độc với anh, thật là uổng phí giao tình của bọn họ nhiều năm qua!

"Ý tại ngôn ngoại." (ý ở ngoài lời) Sở Phong dập tắt thuốc lá, tiện tay đem nó ném đi, sau đó đối phương hướng ngắm nhìn người đang nằm trên giường: "Cô ấy chừng nào sẽ tỉnh?"

"Những lời này lần trước ông cũng đã hỏi qua."

Ha! Trả lại lời này cho ông, Tuyền Hoàng hả hê đắc ý nhìn Sở Phong cam chịu. Một cái chớp mắt, vật vốn đang treo trên tường như vật trang trí – đao vô sĩ đã đặt trên cổ anh, chỉ cần ngoài ý muốn một chút, liền cắt đứt động mạch cổ.

Mà người cầm đao chính là Sở Phong.

"Nói cho tôi biết, cô ấy bao lâu nữa sẽ tỉnh lại?"

Bầu không khí lạnh lẽo, hai người giằng co không thôi, kết quả kẻ bị hiếp bức đầu hàng trước.

Tuyền Hoàng giờ hai tay giữa không trung, thờ dài bất đắc dĩ nói: "Chờ thuốc thôi lui, cô ấy tự nhiên tỉnh lại."

Sở Phong nhú mày, hiển nhiên không hài lòng với đáp án này.

"Ba mươi phút sau, như vậy được chưa?" Thật là! Rốt cuộc đời trước anh đã làm bao nhiêu chuyện xấu, kiếp này mới có thể kết giao với loại bạn xấu này.

Sở Phong trước khi đem đao bỏ vào vỏ, vẫn không quên dặn dò Tuyền Hoàng: "Nếu cô ấy không tỉnh lại như lời ông, tôi thật sự sẽ chém đầu ông xuống."

Sở Phong muốn anh chuẩn bị tâm lý trước.

Nghe vậy, Tuyền Hoàng rên lên một tiếng, không cam lòng khi y thuật của mình bị giáng chức. "Nếu như cô ấy tỉnh đúng như lời tôi nói, tôi cũng làm như vậy."

Anh là Hoa Đà tái thế, phần thắng khá nhiều.

Huống chi, nếu Lương Đình Nhi thật sự không tỉnh lại như lời anh nói, không cần chờ Sở Phong chém anh, chính anh sẽ mở bụng tự sát trước.

"Cứ làm như vậy." Sở Phong sáng khoái đồng ý, khiến Tuyền Hoàng nghe được trọn mắt há hốc mồm, không biết nên phản ứng thế nào.

Mặc dù Sở Phong tâm địa hư hỏng một chút, lòng dạ hơi hẹp hòi, miệng lại toàn nói lời xấu xa, nhưng dù sao hắn cũng sống chết cứu anh mấy lần, nếu thật sự muốn anh xuống tay. Vậy cũng khó khăn lắm a! Cho dù bình thường anh hay tưởng tượng tự mình đem đao giải phẫu cắt anh ta thành tám khúc nhưng mà haiz. . .

Nhìn Tuyền Hoàng tổn thương cân não chỉ bởi vì có nên xuống tay hay không, Sở Phong ần ần cười, chậm rãi mở miệng: "Chỉ cần ông có bản lĩnh lấy đầu tôi xuống, tùy ông muốn chém mấy đao đều được."

Nghẹn họng nhìn trần trời đã không đủ để hình dung vẻ mặt Tuyền Hoàng giờ phút này. Đầu tiên là sững sờ, sau mới phục hồi tinh thần lại, chỉ hô to bất bình với Sở Phong: "Ác ma! Ông là ác ma chính cống, hơn nữa còn trọng sắc khinh bạn!"

Ô ô ô! Thì ra chỉ có anh chịu thua thiệt còn phiền não suy nghĩ có nên xuống tay với Sở Phong hay không. Không nghĩ tới, anh cứ bị anh ta xoay vòng vòng. Ô! Anh muốn về nhà tìm Bảo Bảo trị liệu thương tích đầy mình, nguyên nhân là tâm linh trẻ nhỏ chịu khổ bởi độc thủ của ác ma.

Sở Phong nghe vậy, dùng ánh mắt khác thường quan sát Tuyền Hoàng từ trên xuống dưới.

Tuyền Hoàng kinh hồn bạt vía, có phải Sở Phong đột nhiên thích trai đẹp không, hơn nữa đối tượng vừa vặn lại chính là anh.

"Bạn bè của ác ma. Hình dạng ra sao?"

"Wey wey wey! Sở Phong, cái tên này trên đầu tôi đủ đi. Nào có người nào vẫn cắn chặt đối phương không thả như vậy. Dù gì tôi cũng giúp ông cứu người, cũng không thu tiền thuốc thang." Tuyền Hoàng đang thao thao bất tuyệt, cổ áo lại đột nhiên bị néo chặt, ép anh không thể không lấy tư thế kỳ quái, mặt ngó cửa phòng ngủ.

"Ông nên hiểu rõ ràng trước là ai đang đọc diễn văn mắng chửi người."

Tựa ở cửa ra vào chính là một cô gái vô cùng bé bỏng. Cô nháy mắt mấy cái, có chút không hiểu nhìn hai người trong phòng khách, tò mò nhìn hai người bọn họ vì sao bày ra tư thế muốn đánh nhau để trả thù.

"Cô đã tỉnh?" Người đưa ra câu hỏi chính là Tuyền Hoàng.

Rất tốt, có người gặp xui xẻo rồi! Mới vừa rồi là ai hứa hẹn với anh, chỉ cần cô gái này trong thời gian 30 phút tỉnh lại, sẽ mặc anh xử lý? Hừ! Lúc này anh ngay cả dao phẫu thuật cũng chuẩn bị xong, chỉ cần vị họ Sở tên Phong kia tự động đưa tới cửa, anh có thể bắt đầu "Hành hình".

Về phần công việc khâu vá sau đó cũng không thành vấn đề, chỉ là không biết lúc đó Sở Phong sẽ là người chết hay là người sống mà thôi!

Lương Đình Nhi co rúm lại một chút, rón ra rón rén chạy tới bên cạnh Sở Phong.

"Xin hỏi anh là. . . .?" Giọng nói trong trẻo dễ nghe từ trong miệng Lương Đình Nhi tuôn ra.

Mới vừa rồi có phải cô đã bỏ lỡ chuyện gì không? Vì sao hai người kia, vừa nhìn thấy cô xuất hiện, vẻ mặt thay đổi nhanh đến độ như trò biến sắc mặt của người Tử Xuyên.

Tuyền Hoàng nhìn gò má mềm mại của Lương Đình Nhi, lại thấy trên mặt Sở Phong không tự chủ toát ra vẻ triu mến, tức thời có phát hiện mới.

Khi câu kia vừa toát ra từ miệng của cô, theo tác phong làm việc của Sở Phong, xem ra anh ta cũng sẽ nói lời tương tự.

Còn nữa, quan hệ giữa hai người bọn họ cho dù không nói rõ, mọi người cũng đều có thể đoán được. Cho nên kết luận là —— anh tuyệt đối có thể lợi dụng cô ấy đi đối phó Sở Phong.

Đừng trách anh lòng dạ ngoan độc, nhớ ngày đó anh và vợ anh nếu không phải vì Sở Phong tới chen vào một cước, đường tình của anh sẽ nhấp nhô như vậy sao?

Vì vậy, ăn miếng trả miếng là việc nhất định phải làm!

Hơn nữa, anh không phải là nam nhân lương thiện, càng không thể nào là tín nữ, muốn anh lấy đức báo oán? Đòi, đòi, đòi sau rồi hãy nói!

"Tôi là." Tuyền Hoàng thiếu chút nữa đã quên giới thiệu mình.

"Anh ta là một lang băm, gọi là Tuyền Hoàng." Sở Phong lạnh lùng thay Tuyền Hoàng trả lời.

Chắc chắn, muốn báo thù? Không có cửa đâu! Tuyền Hoàng là loại người trong lòng nghĩ gì đều hiện lên trên mặt, muốn cùng anh đấu? Cấp bậc còn kém chút.

"Ừm!" Lương Đình Nhi luôn có thói quen lấy một chữ này đáp lại.

"Anh không phải lang băm, anh là mật y, mật y, em hiểu không? Anh là mật y không phải lang băm!" Tiếp tục như vậy nữa, anh sẽ bị hấn chọc cho tức chết!

"Mật y là cái gì?" Lương Đình Nhi quay đầu hỏi Sở Phong, không để ý tới Tuyền Hoàng.

Bác sĩ không phải là bác sĩ sao? Làm gì còn phải chia mật y, lang băm nữa? Như vậy không phải rất phiền toái sao?

"Mật y chính là chuyên môn lừa tiền, hơn nữa còn là loại người trị người chết không cần đền mạng" Mặc dù anh chưa từng đưa tiền thuốc thang cho Tuyền Hoàng.

"O! Vậy anh ấy là người xấu sao?"

"Đúng, anh ta là người xấu, cho nên về sau em nhìn thấy anh ta liền tránh xa một chút."

"Đủ rồi!" Làm cái gì vậy! Nghe hai người họ nói anh thật giống như anh là loại người ác độc dã man không bằng.

Lời nói bị đánh gãy, hai cặp mắt của một nam một nữ nhìn về phía Tuyền Hoàng, nữ có vẻ mảnh mai vô tội, ánh mắt nam nhân lại là hứng thú vô cùng, khẳng định rõ ràng Tuyền Hoàng là người thế nào không còn gì phải bàn cãi.

"Bản thân tôi tự nhận là Hoa Đà tái thế, ngay cả người có uy tín trong ngành y cũng cảm thấy không bằng tôi. Cho nên tôi tuyệt đối không phải là người xấu, trị người chết không đền mạng." Về phần lừa tiền. Vẫn là cất giữ một chút mới tốt, dù sao một người không noi theo y đức của một bác sĩ, một năm thu vào mấy chục triệu Đô-la, nói anh không lừa tiền cũng khó.

"Hoa Đà tái thế lang băm, có thể mời tới đây giúp cô ấy xem bệnh không?" Sở Phong "Tốt bụng" nhắc nhở, chỉ sợ anh ta say mê trong thế giới của chính mình mà quên mất chuyện chính.

"Tôi là mật y." Một ngày nào đó anh nhất định sẽ làm trái với lương tâm mình bỏ thuốc vào đồ ăn của Sở Phong!

"Tùy tiện, tôi quản ông là mật y, lang băm, bác sĩ thú y, nha sĩ, ông chỉ cần trị cho cô ấy thật tốt là được." Sở Phong cầu thả nói, giống như ác ma.

Lương Đình Nhi giật nhẹ ống tay áo của Sở Phong, như là muốn nói chuyện.

Tuyền Hoàng cho rằng Lương Đình Nhi muốn thay anh sửa lại án xử sai, không khỏi lộ ra nụ cười vui mừng, lại coi thường ánh mắt đặc ý của Sở Phong.

Trong tình huống một người mong đợi, một người vừa lòng đẹp ý, Lương Đình Nhi mở miệng phản bác câu nói vừa rồi của Sở Phong.

"Bác sĩ thú y không thể trị người."

Lúc này, hai bên giao chiến kịch liệt, do Sở Phong thắng nhỏ.

"Mời em kéo cao quần áo, anh muốn khám bệnh." Ánh mắt chuyên chú của Tuyền Hoàng khiến cho không người nào có thể nghĩ tới hình tượng cà lơ phất phơ của anh lúc trước.

"Tại sao phải kéo cao quần áo?" Sở Phong bảo hộ Lương Đình Nhi, chất vấn tính chuyên nghiệp của Tuyền Hoàng.

Nói giỡn, chính anh còn chưa được "Hưởng dụng" qua, há có thể để kẻ mượn danh khám bệnh này tới ăn đậu hũ của Đình Nhi.

Tuyền Hoàng buông ống nghe ra, trừ bắt đắc dĩ vẫn là bắt đắc dĩ: "Nếu không bắt mạch cũng được, đem bàn tay đưa ra đây!" Anh từ bên trong túi khám bệnh lấy ra một bó sợi tơ hồng, động tác thuần thục đem sợi tơ hồng cột vào cổ tay Lương Đình Nhi, còn thuận thế gấp một cái.

Anh mệt quá! Lúc trước cùng Sở Phong đánh đánh giết giết. Ách, là cãi nhau, lãng phí không ít thời gian, đợi đến thời gian khám bệnh đã là rạng sáng, mà bảo bối vợ anh - Bảo Bảo, trước mắt còn một mình một người, cô đơn ngồi ở nhà chờ, nếu cô ấy xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì làm sao đây?

"Này!"

Huống chi hiện nay bọn trộm cướp đông đảo, khó lòng phòng bị, nếu có người bởi vì mơ ước sắc đẹp của vợ yêu, thừa dịp lúc anh không có nhà lên vào, vậy anh nên làm sao bây giờ?

"Này!"

Bảo Bảo, anh rất nhanh sẽ trở về! Tuyền Hoàng âm thầm nghĩ.

Pằng!

"Cái tên lang băm này, rốt cuộc có nghe thấy cái gì không?" Sở Phong nhin không được mắng to.

Tuyền Hoàng ôm lấy cánh tay bị đánh đỏ lên, lần nữa oán thán tại sao mình lại "Lầm đường lối bước" quen biết Sở Phong. "Dinh dưỡng không đầy đủ a!" Phun! Bằng y thuật của anh mà cần dùng đến ống nghe sao? Nhìn một cái cũng có thể thấy được, chỉ vì Sở Phong là ác ma, anh vẫn nên cẩn thận một chút, làm dáng một chút thì tốt hơn.

Sở Phong nhìn Lương Đình Nhi đang ngồi bên cạnh một cái, chân mày không tự chủ nhíu lại, tay ôm Lương Đình Nhi cũng co lại.

Cô rất gầy, rất nhỏ, Sở Phong chỉ cần dùng một cánh tay là có thể vòng chắc hông của cô, không cần tốn nhiều sức là có thể đè cô xuống.

Đợi chút, anh đang nghĩ cái gì vậy! Anh không nên có cái ý niệm này, anh chăm sóc cô chỉ vì thấy cô thú vị, đùa thật vui, tuyệt đối sẽ không có tình cảm nam nữ với cô.

Không sai! Nhất định chỉ như vậy mà thôi.

Vậy sao? Anh xác định sao? Anh xác định sao? Anh, xác thực, nhất định, sao?

Trong lòng hiện lên vô vàn dấu chấm hỏi, Sở Phong phiền phức mở to mắt, đưa mắt từ trên người Lương Đình Nhi chuyển qua Tuyền Hoàng, sau đó không dấu vết đưa tay phải ra, giống như muốn lấy thứ gì.

Nhờ nhiều năm ăn ý bồi dưỡng, Tuyền Hoàng tự nhiên biết Sở Phong muốn lấy cái gì. Sở Phong muốn lấy thuốc, anh ta muốn lấy thuốc, anh ta muốn lấy thuốc! Một ác ma thông minh IQ 180 như hần, lại muốn lấy thuốc trị "Dinh dưỡng không đầy đủ"!

Có lầm hay không vậy! Ngay cả người bình thường cũng biết dinh dưỡng không đầy đủ chỉ cần bổ sung dinh dưỡng là xong, tại sao vị Sở tiên sinh này lại không biết?

Tuyền Hoàng tròn trắn mắt, im lặng nói với ông trời: "Loại bệnh này không có thuốc trị."

"Tại sao không có thuốc trị?" Sở Phong chân mày rỗi rắm, thì thầm nói nhỏ.

Chẳng lẽ cô ấy bệnh rất nặng? Thậm chí ngay cả bàn tay vàng như Tuyền Hoàng cũng bó tay hết cách.

Không! Cô ấy không thể rời anh đi, cô ấy phải ở bên cạnh anh!

Tuyền Hoàng há to mồm, không hiểu được trước mắt rốt cuộc đang diễn bộ phim truyền hình nào— nữ chính nhu nhược nhiều bệnh, cuối cùng chết đi. Mà vai nam chính lại muốn ngày ngày đêm đêm bồi bên cạnh nữ chính, cho đến khi nữ chính chết đi, nam chính cũng tự sát đi theo.

Làm ơn, có lầm hay không đó! Vậy anh rõ ràng sắm vai một vị thần y cứu người vô số, đem nữ chính gần như tử vong từ quỹ môn quan kéo về, như vậy không phải tất cả đều vui vẻ sao?

"Có thể trị được! Truyền nước đường là xong, chỉ là muốn anh chích cho cô ấy." Tiêm nước đường vào, đây là một loại phương pháp dùng để giúp bệnh nhân bổ sung dinh dưỡng.

Vừa nghe đến muốn chích, bà vai Lương Đình Nhi rõ ràng rụt xuống. Ngay sau đó giật nhẹ ống tay áo của Sở Phong, hi vọng anh có thể từ bi tha cô một "Châm".

Chích rất đau đó! Khi còn bé cô bởi vì lúc kiểm tra sức khỏe không tìm được mạch máu trên cánh tay, bị chích vài lần, cuối cùng từ mu bàn tay đem máu rút ra. Cô còn nhớ rõ khi đó cô khóc rất lớn tiếng, trong miệng còn kêu "Con không muốn chích", nhưng đi y tá lớn tuổi vẫn áp lấy tay cô, kiên trì muốn rút được máu cô mới cam tâm, cho nên sau này cô cũng không dám chích nữa.

Cho nên, cô không muốn chích.

"Chỉ có phương pháp này sao?"

Về mặt Sở Phong khiến Tuyền Hoàng trợn mắt há hốc mồm. Anh ta sẽ không làm thật chứ?

Aiz! Tình yêu thật sự có thể khiến chi số thông minh rớt xuống, ngay cả ác ma cũng khó trốn thoát khỏi ma chú tình yêu.

"Những phương pháp khác tất nhiên là có, đơn giản nhất chính là không ngừng đút cô ấy ăn trong vòng hai mươi bốn tiếng." Nhưng tác dụng phụ là khiến vóc người biến hình, mà điều phụ nữ đề ý nhất chính là điểm này, nếu không trên thị trường lấy ở đâu ra nhiều thuốc giảm cân, trà giảm cân như vậy?

"Đợi chút, ông nói là cho ăn?" Dinh dưỡng không đầy đủ chỉ là bệnh nhẹ mà thôi, đáng chết! Dĩ nhiên đến bây giờ anh mới phát hiện! Còn tên "Lang băm" chết tiết này cư nhiên nhìn bộ dạng lo lắng ngu xuẩn của anh hồi lâu.

"Sở đại thiếu gia, ngài rút cuộc phát hiện rồi sao?" Phun, anh còn tưởng rằng có thể nhìn về mặt khăn trương của ác ma lâu thêm chút nữa! Không nghĩ tới anh ta nhanh như vậy liền tỉnh lại.

"Ông cố ý?" Lòng này xéch cao, Sở Phong hỏi vói về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười.

Xem ra anh nên tìm dạng hung khí tiếp theo rồi! Trên bàn có một thanh dao gọt trái cây! Ừ, đứng lên chém không đủ lực; roi da thì sao? Há? Vị trí quá xa sẽ dễ cho anh ta chạy thoát, không bằng dùng túi châm cứu này để đâm anh ta!

"Tôi làm sao dám chứ! Là chính ông không nghe rõ tôi nói cái gì, sao có thể trách tôi!"

"Vậy tại sao ông lại muốn dùng sợi tơ hồng bắt mạch?" Sở Phong vẫn dùng vẻ mặt không tin nhìn Tuyền Hoàng.

"Đó là tôi đồng ý với yêu cầu của ‘ người thân ’ bệnh nhân! Điều này cũng muốn trách tôi sao". Lòng tốt bụng không được báp đáp, anh quyết định cho dù chết già cũng không cùng ác ma này lui tới.

"Vậy tại sao muốn tiêm nước đường?"

"Để tôi xem bộ dáng đấm đấm đũa đưa tình, thâm tình khẩn thiết của hai người, cho nên mới ngưng ngưng nói cho hai người biết qua y khoa căn bản, để tránh hai người cho là tôi làm mất hứng."

Tuyền Hoàng chưa kịp nói hết đã bị mắc nghẹn ở cổ họng.

Chỉ thấy động tác nhanh chóng của Sở Phong nhéo ở cổ của anh, mở miệng gần như muốn giết người: "Nói trọng điểm."

"Tiêm nước đường." Cười gờm một chút cũng không thể, thật là một tên không hiểu hài hước là gì!

"Ông cho rằng đùa như vậy rất vui ư?" Sở Phong buông tay, trả lại cho anh một câu. Lại đem tầm mắt đặt ở trên người Lương Đình Nhi hồi lâu cũng không định lên tiếng.

"Là tự mình ông tin, có thể trách tôi sao?" Tuyền Hoàng nhỏ giọng oán trách.

Người hơn nửa đêm bị kêu lên khám bệnh cũng là anh nha! Để cho anh đùa dai nho nhỏ làm tiền bồi thường cũng không được, chặc! Trước mắt thật là ác ma nắm quyền, người tốt bị khi phụ.

Về phần định nghĩa người tốt. phải thảo luận lại!

"Em biết nấu ăn không?"

"Ồ?" Nấu ăn? Chủ đề kéo ra quá xa đi!

Tuyền Hoàng phát ra quái thanh đưa tới cái nhìn sắc lạnh của Sở Phong.

Hai người tầm mắt giao nhau không tới năm giây, vẻ mặt khinh thường của Sở Phong lập tức quay đầu.

"Em biết nấu ăn không?" Sở Phong nhìn Lương Đình Nhi hỏi.

Lúc này Tuyền Hoàng mới phát hiện anh hiểu lầm Sở Phong, thì ra Sở Phong đang hỏi cô ấy.

Lương Đình Nhi gật đầu một cái, hai mắt trong suốt bởi vì không hiểu Sở Phong hỏi như vậy là có ý gì mà có chút hoang mang.

"Rất tốt, vậy bây giờ em đi vào phòng bếp."

"Ông cũng thật quá đáng đi? Để bệnh nhân tự mình ra tay." Khám và chữa bệnh kết thúc, Tuyền Hoàng một bộ cả lơ phát phơ, ngồi ở trên ghế salon

màu trắng.

Lần này Sở Phong không nói thêm gì nữa, con dao nhỏ đặt trên mặt bàn trong nháy mắt bay ra, ngân quang chọi lóe, bay thẳng về phía Tuyền Hoàng, nhưng Tuyền Hoàng mặt lại không đổi sắc.

Trong nháy mắt, con dao nhỏ vốn nên bắn về phía vai trái Tuyền Hoàng bị đánh rơi ở giữa không trung, sợi tơ hồng quấn quanh trên con dao.

Tuyền Hoàng vuốt vuốt mấy sợi tơ, không nói thêm lời.

"Bây giờ, em xuống bếp ăn cho no."

Lương Đình Nhi miễn cưỡng, tám giờ rồi còn ăn cơm.

Về mặt uy nghiêm của Sở Phong nhìn cô: "Nếu em không làm được, cũng không cần ra ngoài." Nói xong, Sở Phong đẩy cô vào phòng bếp.

Lương Đình Nhi cảm thấy thật bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn đi vào phòng bếp, cũng tiện thể thay hai đại nam nhân ngoài kia nấu ăn khuya.

Ừm, cô nên nấu thứ gì đây? Lương Đình Nhi vò đầu, có vẻ hết sức hoang mang.

Sandwich? Cũ! Cơm chiên? Ừm! Nhiều dầu mỡ, nghĩ đến khiến cho người ta cảm thấy ghê tởm!

Mỹ Ý? Không được, chỉ riêng công đoạn làm nước sốt thôi cũng đã tốn rất nhiều thời gian. Huống chi lấy cá tính gấp gáp của Sở Phong, cô sẽ bị chửi mắng một trận trước, thậm chí là cái mông bị đánh.

Cháo mặn? Cái này hay, đến lúc đó làm tiếp mấy món ăn sáng liền có thể lên bàn. Tốt! Cứ quyết định như vậy.

Lương Đình Nhi bắt đầu xử lý, như con quay không ngừng đảo quanh, sự chú ý tự nhiên cũng từ trên người Sở Phong dời đi, không có chú ý tới động tĩnh bên ngoài.

"Bỏ được?" Tuyền Hoàng tựa vào ghế sa lon, khẽ nhú mào, về mặt tự tại, đem nơi này như nhà mình.

Sở Phong quay đầu, buồn bực không lên tiếng, từ chối trả lời vấn đề.

Tuyền Hoàng không thèm để ý đến phản ứng của Sở Phong, lại tự mình mở miệng: "Bằng địa vị, thân phận của ông, muốn làm ra bữa tiệc lớn lúc rạng sáng là chuyện vô cùng dễ dàng. Tại sao phải để người phụ nữ của ông tự mình xuống bếp?"

Tuyền Hoàng nói địa vị là chỉ thân phận Sở Phong là chủ tịch tập đoàn Đăng Diễm, về phần thân phận là ám chỉ.

"Cô ấy không phải phụ nữ của tôi!" Sở Phong giọng nói buồn buồn, như là tâm tư bản thân tận lực che giấu bị vạch trần, có chút khó chịu.

Tuyền Hoàng đổi lại tư thế, về mặt nhẹ nhõm tự tại nhất thời bị sắc bén và thăm thẳm ánh mắt thay thế được, những thứ này chỉ là biến hóa rất nhỏ người khác căn bản không cách nào phát hiện.

Như thế thì vui rồi! Khi bọn họ kề cận với cái chết, cái không được có nhất chính là gánh nặng, thậm chí là có người yêu, một khi có, chính là bắt đầu bị uy hiếp, tai nạn có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Về phần anh ta? Aiz...! Cuối cùng cũng vượt qua thôi.

"Gần đây lực độ xuất hiện nhiều hợp đồng tranh cãi, vấn đề mấu chốt toàn bộ đều liên quan đến từ một người, hoặc nên nói là cùng một tập đoàn—tập đoàn Thái Uy, bọn họ hi vọng dùng phương thức trong ứng ngoài hợp để đả kích Đăng Diễm." Khôi phục thái độ tỉnh táo cần có, Sở Phong thông thả ung dung giải thích.

"Cách làm của bọn họ là gì?" Tuyền Hoàng nói giọng lười biếng, như thể chuyện bọn họ đang thảo luận là chuyện nhỏ như hạt mè.

"Giả vờ lấy lòng với bên ta, thậm chí không công nhượng ra rất nhiều hợp đồng lợi nhuận cao cho bên ta. Sau đó ẩn giấu gián điệp trong tập đoàn, rồi truyền lời đồn đãi ra ngoài, nội dung có thể là tập đoàn Đăng Diễm xảy ra hợp đồng tranh cãi hoặc là tập đoàn Đăng Diễm gần như phá sản Truyền thông một khi được thông báo cái tin này, sẽ đem giá cổ phiếu của Đăng Diễm tụt xuống, người đầu tư sẽ nhanh chóng rời tay. Tập đoàn Thái Uy tự nhiên có thể bằng giá thấp nhất thu mua cổ phiếu của Đăng Diễm, trở thành đại cổ đông của Đăng Diễm."

"Không chỉ như vậy đi?" Tuyền Hoàng kéo dài giọng nói, trên mặt đều là mỉm cười, làm cho người ta cảm thấy rợn cả tóc gáy.

Sở Phong hơi gật đầu, tiếp tục nói: "Vi đả kích Đăng Diễm, thuận lợi thay thế Đăng Diễm, bọn họ thậm chí vọng tưởng đưa tôi vào chỗ chết. Công trường đã có ba lần xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mà cả ba lượt tôi đều ở đó, mặt khác bọn họ còn tìm sát thủ chuyên nghiệp ở trên đường phát ra Truy Sát Lệnh."

Tuyền Hoàng huyết sáo, về mặt không thay đổi, chỉ như xem trò vui đầy ý vị: "Ông sợ có người sẽ tùy thời mai phục, thừa cơ lên vào nhà ông, vì vậy mới để cho cô ấy tự mình xuống bếp?"

"Đúng là như thế." Sờ Phong ngẩng đầu nhìn phía phòng bếp một cái.

Tuyền Hoàng nheo đôi mắt đen lại, tự nhiên cũng nhìn thấy một màn này: "Ông không sợ cô ấy mới là sát thủ sao? Hết thầy không chừng lại là một hồi âm mưu?"

Bọn họ có lối suy nghĩ rất nhạy cảm.

"Không thể nào, cô ấy không phải." Sờ Phong hung tợn trừng mắt nhìn Tuyền Hoàng.

"Không thể nào" ba chữ này là do anh bằng giác quan thứ sáu nói ra. Anh không có bất kỳ chứng cứ nào có thể lật đổ luận điểm của Tuyền Hoàng, nhưng cũng không muốn tin tưởng sự thật là như thế.

"Tốt thôi, cứ xem như cô ấy không phải. Nhưng mà cô ấy cũng chỉ là một người bình thường, ông cần gì phải quan tâm, bảo vệ cô ấy như vậy?" A! Nói cô ấy là sát thủ chỉ là nói bậy, anh cũng chỉ là muốn nghe chính miệng Sờ Phong thừa nhận hấn yêu cô.

Lần này Sờ Phong không thể nhìn ra dụng ý của Tuyền Hoàng, ngây ngốc trúng kế.

"Tôi chỉ là" Anh nên nói cái gì đây? Quan tâm cô, chăm sóc cô, bảo vệ cô là bởi vì. Anh cũng không hiểu được tại sao mình muốn đem một người xa lạ ở lại chỗ ở của mình.

Sờ Phong rớt cuộc mảy bị gì vậy? Sao lại khác thường như thế.

"Ông chỉ là cái gì?" Tuyền Hoàng không buông tha tiếp tục ép hỏi.

"Không có gì." Lúc này Sờ Phong tựa như đứa trẻ quật cường đang giận dữ, khiến Tuyền Hoàng nhìn mà trầm trồ khen ngợi trong lòng!

A, xem ra muốn báo thù ác ma cũng không phải là việc khó .

"Ông yêu cô ấy sao?" Tuyền Hoàng tỏ vẻ hiểu rõ hỏi, bởi vì anh muốn nhìn thấy bộ dạng phiền não của ác ma.

Quả nhiên Sờ Phong quay đầu lại rống to: "Tôi không có!" Giống như một con sư tử bị chọc giận lại không chỗ phát tiết.

Đáng chết! Yêu cô tuyệt đối không phải là đáp án chính xác, bởi vì anh là ác ma, mà anh không muốn cô bị thương.

"Tùy ông ." Biết dừng là tốt rồi. Tuyền Hoàng lời nói xoay chuyển, dùng một giọng khác nói: "Chỉ là vận khí của ông cũng thực xui xẻo. Lúc trước khi tổ chức phân phối chức vụ, ông may mắn rút được vị trí chủ tịch mọi người đều tránh xa."

"Ông còn dám nói! Tôi nhớ chức vị này vốn nên rơi xuống trên đầu ông mới đúng."

"Ngượng ngùng, tôi là người có gia đình, không thích hợp gánh trọng trách lớn này." Tuyền Hoàng vội vàng đẩy trách nhiệm.

"Tổ chức" trong miệng bọn họ chính là tổ chức toàn cầu -- "Ngục".

“Ngục” có mấy trăm chi nhánh trên toàn thế giới, mà mấy trăm chi nhánh này dựa theo khu vực mà chia làm tứ môn. Tứ môn này do Sờ Phong, Tuyền Hoàng cùng với hai người nữa quản lý.

Tứ môn môn chủ nghe lệnh một người, người này chính là lãnh đạo tối cao của “Ngục”.

Nếu nói Ngục là tổ chức hắc đạo, như vậy tập đoàn Đảng Diêm là buôn bán kinh doanh, hai tổ chức trái ngược, hơn nữa toàn bộ tập đoàn Đảng Diêm so ra kém Ngục một phần mười.

Về phần phân chia chức vụ trong Ngục có thể khiến người ta rớt mắt kiếng - rút thăm, do bốn vị Môn chủ rút thăm. Người rút trúng tự nhiên trở thành chủ tịch tập đoàn Đảng Diêm, những người còn lại nắm giữ 15% cổ quyền tập đoàn Đảng Diêm, là thành viên hội đồng quản trị.

Ban đầu người đầu tiên trúng thầu là Tuyền Hoàng, sau anh lại lấy lý do đã kết hôn, mặt dày mảy dạn yêu cầu rút thăm lần nữa.

Giải thưởng lớn vì vậy rơi vào trên vai Sờ Phong, khiến Sờ Phong hận không thể đem Tuyền Hoàng ngũ mã phanh thây, sau đó đem thủ cấp của hắn ném xuống sông cho cá ăn. Đây cũng là nguyên nhân vì sao anh luôn khi dễ Tuyền Hoàng, thù này không báo không phải là quân tử!

Cũng vì vậy, bọn họ căn bản không sợ việc kinh doanh cạnh tranh liên quan đến hắc đạo, cũng không thèm đếm xỉa đến Truy Sát Lệnh của hắc đạo cùng rất nhiều sát thủ chuyên nghiệp, chỉ cần lấy danh hiệu Ngục ra, ai dám động đến bọn họ?

Về phần bán tháo cổ phiếu tập đoàn Đảng Diêm, bọn họ lại càng không cần lo lắng. Bởi vì cổ đông tập đoàn Đảng Diêm tất cả đều là người mình, hơn nữa phân bội tổ chức kết quả chỉ có một con đường - chết, có ai sẽ ngu xuẩn đến vậy?

Chương 5

"Gia đình. . . ." Sở Phong sừng sốt mẩy giấy, đối với hai chữ này cảm thấy hoang mang.

Đây là một danh từ rất xa lạ với anh, cho dù tổ chức Ngục không quy định rõ ràng, nhưng tất cả thành viên cơ hồ đều tuân thủ truyền thống từ xưa tới nay của tổ chức —— thành viên đều cô độc cả đời.

Trước mắt ngoài một mình Tuyền Hoàng ra, các thành viên còn lại trong tổ chức đều không muốn đánh vỡ truyền thống này. Nhiều lắm chỉ là vui đùa với phụ nữ một chút mà thôi, ngán, liền kết thúc đoạn tình cảm đó.

Mà anh thì sao? Chẳng lẽ. anh sẽ là người ngoại lệ thứ hai?

"Ê! Ông là ngu, đần, ngốc, hay là thoái hóa thành người nguyên thủy rồi?" Tuyền Hoàng đưa tay quơ quơ trước mặt Sở Phong, nhưng Sở Phong lại không phản ứng chút nào.

Hừ, đừng tưởng rằng làm như vậy anh sẽ không còn cách nào!

"A! Lương tiểu thư bị phỏng rồi!" Tuyền Hoàng gào hống kêu to.

Một trận gió lốc kéo tới, Sở Phong lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai níu chặt cổ áo Tuyền Hoàng : "Ông, nói, cái, gì?" Anh từng chữ từng chữ một nói ra, giọng điệu lại vô cùng lạnh, nhất là sức lực trên tay đủ để khiến một người đàn ông cao lớn hít thở không thông.

Biết rõ chỉ là đùa giỡn, đối phương còn là bạn thân của anh. Nhưng anh lại không thể khống chế nổi cảm xúc mà làm ra loại hành động này, đến tốt cùng là anh bị gì rồi?

"Ông quý trọng cô ấy như thế, nếu cô ấy thật sự xảy ra điều gì ngoài ý muốn thì sao?" Tuyền Hoàng lơ đãng sửa sang lại vạt áo, cà vạt.

Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Lương Đình Nhi, thì anh đã thông qua mạng lưới tình báo của Ngục điều tra bối cảnh sau lưng cô .

Lương Đình Nhi trong sạch như tờ giấy trắng, trừ khi cô cực kỳ đặc biệt đối với Sở Phong, nếu không hậu quả khó có thể dự liệu.

Anh thấy cô ấy là đặc biệt, bởi vì anh thấy được nhu tình trong mắt Sở Phong.

Loại ánh mắt này anh từng có qua, mà bây giờ Sở Phong cũng có.

A, lần này có người nói gót theo con đường anh đi rồi!

Vẻ mặt cười gian của Tuyền Hoàng khiến Sở Phong giận đến nghiến răng. Sở Phong hận đến mức muốn đánh anh ta như từ.

Sở Phong hỏi đáp: "Tôi tự có cách bảo vệ cô ấy."

"Kẻ địch ở trong tôi, ông ở ngoài sáng, ông có thể nắm chắc đến mức một giọt nước cũng không lọt không?"

"Này. . . ." Sở Phong đột nhiên suy nghĩ sâu xa .

Sở Phong xác thực không thể cam đoan lúc nào cô ấy cũng an toàn, nếu như có anh bên cạnh thì với bản lĩnh của anh, dư dả đối phó với những người đó. Nhưng nếu là ngày thường, cho dù có người âm thầm bảo vệ cô ấy, nhưng vì vấn đề khoảng cách, còn có ngõ tối, góc chết chính là nơi tốt nhất để cho đối thủ ra tay.

Lòng Sở Phong toàn bộ đều đặt lên vấn đề an toàn của Lương Đình Nhi, không nhận thấy được một bóng dáng nho nhỏ sáng ngời ngay trước mắt. Hơn nữa người nọ còn nhìn chằm chằm vào anh, chỉ kém không có kêu thành tiếng.

"Anh ấy sao vậy?" Ngượng ngùng quấy rầy Sở Phong, Lương Đình Nhi không thể làm gì khác hơn là hỏi Tuyền Hoàng.

Trong lúc náu cháo cô thường nghe thấy tiếng đối thoại của hai người. Dù không nghe thấy rõ ràng lắm, nhưng tối thiểu cô biết bọn họ vừa nói vừa cười, nhưng sao cô vừa đi ra thì bọn họ lại dừng lại? Khiến cô không biết có nên gọi họ đi ăn hay không.

Tuyền Hoàng nhìn Lương Đình Nhi một cái, vẻ mặt quý dị, giọng mang huyền cơ nói với cô: "Em đi nói với anh ta ‘ anh suy nghĩ xong nên làm thế nào

chưa?", như vậy anh ta sẽ để ý em."

"Ồ." Lương Đình Nhi thong thả đi tới, làm theo lời Tuyền Hoàng. "Anh suy nghĩ xong nên làm thế nào chưa?" Những lời này thật sự có chút kỳ quái, rốt cuộc hai người đàn ông này đang suy nghĩ gì đây?

"Tôi nghĩ ra một phương pháp có thể dùng được, nhưng còn phải xem cô ấy có đồng ý hay không." Sở Phong cau mày, căn bản không nhận ra ai đang hỏi anh.

Là phương pháp gì? Là ai có nguyện ý không?

Trong lòng Lương Đình Nhi cứ bị vấn đề này chiếm cứ. Nhưng cô lại không muốn hỏi nhiều, bởi vì đây là chuyện riêng của người khác. Mà cô cũng không phải là gì của Sở Phong, cho nên cô có tư cách gì để hỏi nhiều.

Lương Đình Nhi không có phát hiện, ngoài vấn đề này, lòng cô còn có cảm giác khác thường.

"Nói một chút phương pháp đó xem?" Tuyền Hoàng thay Lương Đình Nhi hỏi ra vấn đề trong lòng.

Sở Phong ngẩng đầu, nhìn thấy Lương Đình Nhi đang ngồi chồm hổm ở trước mặt anh, thuận miệng nói: "Ngày mai, anh cùng em đi làm."

Cứ như vậy anh có thể bảo vệ sự an toàn của cô, không để cho cô ngu xuẩn đến mức bị người xấu lừa đi. Thứ hai có thể quang minh chính đại làm bạn ở bên người cô, trên danh nghĩa là bảo vệ cô, thực chất là dụ dỗ cô.

Một mũi tên trúng hai con nhạn, anh có sao không làm?

Sở Phong nhìn quanh hai người, lại thấy Tuyền Hoàng lộ ra một bộ quỷ kế được thực hiện, tay cầm túi dụng cụ chuẩn bị chạy lấy người. Mà Lương Đình Nhi ở trước mặt anh lại là một bộ mở miệng mà không biết nên nói gì.

Lúc này, ác ma Sở Phong luôn luôn đùa bốn người khác ở trong lòng bàn tay mới hiểu rõ —— anh trúng kế!

Đi làm không dễ, lúc đi làm còn có người bên cạnh lại càng không dễ!

Lương Đình Nhi thờ dài lần thứ một trăm lẻ một. Cô buông hồ sơ trên tay xuống, hướng ra ngoài cửa gọi Nghiên Nghiên: "Nghiên Nghiên, giúp chị lấy bảng báo cáo mỹ phẩm hàng mẫu quý một được không?"

"Đến! Quản lý, em tới liền."

"What??., còn chưa đến phiên mình vào nữa!"

"Ồ! Sớm biết thế này mình liền tự nguyện làm trợ lý đặc biệt của quản lý."

Ngoài cửa truyền tới tiếng đáp ứng hưng phấn kích động của Nghiên Nghiên, cùng với rất nhiều tiếng đập ngực bóp cổ tay.

Cốc cốc ——

Tiếng gõ cửa vang lên, Lương Đình Nhi bất đắc dĩ liếc người nọ đang ngồi bên cạnh một cái. "Vào đi!" Aiz, lại muốn có một hồi bạo động rồi!

Cửa vừa mở ra, bên ngoài phòng làm việc liền truyền đến tiếng thét chói tai. Cũng không thiếu người đem hoa tươi, giấy viết thư ném vào phòng làm việc, hoàn toàn không chú ý đến tôn nghiêm của quản lý.

Mà Nghiên Nghiên phịch một tiếng đóng cửa lại. Cũng học theo cách đi của những cô gái bó chân thời cổ đại, mỗi khi đi ba bước liền mỉm cười với những người bên cạnh.

"Quản lý, đây là tài liệu chị muốn, em giúp chị đặt lên bàn." Giọng nói của Nghiên Nghiên. quả nhiên đủ dẽo.

"Ừ, em có thể ra ngoài rồi, về sau chị cần thứ gì có thể tự mình ra ngoài lấy." Phương pháp này chỉ có thể trị phần ngọn không thể trị phần gốc. Cô phải suy nghĩ thật kỹ nên làm thế nào đuổi "tên xâm lăng" này đi.

"Quản lý, chị nhất định phải ra ngoài sao? Em có thể giúp chị sửa sang lại văn kiện, cũng có thể giúp chị pha coffee." Chính là không nên đuổi em đi! Lời này Nghiên Nghiên chỉ dám nói trong lòng, dù sao thân tượng ở trong này, cô còn chưa muốn biểu lộ quá rõ ràng.

"Đi ra ngoài." Giúp một tay? Cô ta thì giúp được cái gì? Đến cuối cùng không phải là nhìn chòng chọc vào cái người chường mắt kia, hưởng chi cô ta thường ngày cũng không chịu khó đến vậy!

Lương Đình Nhi chu mỏ, không rõ rốt cuộc cô đang tức một đám người không có ánh mắt mến mộ anh ta, hay là giận địa vị của cô từ khi anh tới liền xuống dốc không phanh.

"Dạ, quản lý." Nghiên Nghiên nhụt chí cúi đầu, nhưng lại bổ thêm một câu: "Chỉ là quản lý, em sẽ tùy thời ở bên ngoài đợi lệnh."

"Đi ra ngoài!" Còn đợi lệnh nữa! Là muốn đi chịu chết sao?

Nghiên Nghiên trong quá trình đi ra khỏi phòng làm việc vẫn không quên liếc mắt đưa tình, hi vọng đạt được sự ưu ái của người đàn ông kia. Dù anh ta liếc cô một cái cũng tốt!

Chỉ tiếc anh thủy chung vẫn cúi đầu chuyên chú nhìn tư liệu trên màn hình Computer. Cho dù ngoài cửa thỉnh thoảng truyền đến tiếng kinh hô, cho dù bên chân của anh đều là hoa, thư, anh vẫn không nhúc nhích.

Rắc!

"A ——"

Hoa, quà tặng, thư tình như thủy triều vọt tới.

Phanh!

"Aiz ——"

Tiếng thở dài xuất hiện theo thường lệ.

Lương Đình Nhi than một hơi, cảm tạ lúc này nhân viên bên ngoài phòng làm việc cũng không như lần trước toàn bộ đều xông vào. Chỉ vì những mùi nước hoa gì đó, khiến cả phòng mùi thơm nức mũi. Cô thật không nghĩ tới, thì ra mười mấy loại nước hoa đan xen cùng nhau lại khiến người muốn ới như vậy. Chỉ có anh vẫn còn ngồi an ổn trên ghế sofa làm việc, chắc hẳn đã thành thói quen đi!

Mở hồ sơ A ra, Lương Đình Nhi len lén liếc về phía bên phải, cũng tận lực dùng hồ sơ che giấu bản thân, để tránh mình làm chuyện xấu còn bị người tóm!

Sở Phong có vẻ ngoài rất đẹp mắt, điểm này cô đã sớm biết. Chỉ là mỗi khi anh ở đây, tim cô không tuân theo quy luật đập nhanh hơn, dù cô làm bộ như không thèm để ý, dù cô ra lệnh cho mình đừng suy nghĩ đến anh. Nhưng cô luôn không nhịn được mà nhớ tới gương mặt anh, bóng dáng anh, khiến lúc nào cô cũng làm trái ngược với những gì mình đặt ra.

Cùng Sở Phong làm việc trong một không gian tất nhiên là rất tốt. Nhưng ánh mắt cô mỗi lần từ trang giấy bay tới gò má của anh, sẽ không tự chủ được mắt hôn nhìn anh chuyên chú.

"Cái cô ngọc này, nhìn cái gì mà không chuyên tâm làm việc?" Theo phương hướng cô nhìn tới, thì cô nhìn đúng là anh? Sở Phong trầm nghĩ, đồng thời đi tới phía sau cô.

Ừ, giọng nói của anh ấy cũng rất từ tính. Nhưng, tiếng nói này thế nào lại gần như thế?

Lương Đình Nhi không tự chủ trông về phía bên phải, gương mặt đẹp trai của Sở Phong phóng lớn gấp mấy lần, hơn nữa còn gần ngay trước mắt.

"A.....!" Lương Đình Nhi sợ hết hồn, hai chân đạp một cái, đột nhiên đứng lên. Còn tùy ý cầm một quyển hồ sơ che trước ngực, không biết là muốn che phòng cái gì. "Anh, anh, làm sao anh lại ở đây?" Hồngбет! Anh ấy sẽ không phát hiện sự mờ ám của cô chứ?

"Vì sao anh lại không ở đây được?" Sở Phong nhướn mày hỏi ngược lại.

Anh dù gì cũng cùng cô ra vào vào nơi này đã ba ngày rồi. Anh đã sớm quen với việc này, còn cô thì ngược lại không thích ứng được?

"À!" Lương Đình Nhi không nhịn được nhỏ giọng rên rỉ. Anh không nhắc tới làm cô suy nghĩ nửa đã quên. Cô phải giải quyết "Chướng ngại vật" lớn này, đổi lại những ngày yên tĩnh về sau. "Anh không thể biến mất ở chỗ này sao?" Mặc kệ anh tới nơi nào cũng tốt, chính là đừng xuất hiện ở đây, cũng đừng xuất hiện trước mặt cô, tránh ngày nào đó cô bị anh dọa đến tim đập tê liệt.

"Không được." Sở Phong bá đạo trả lời, ôm cô vào trong ngực.

Hành vi này đối lấy sự giận dữ của Lương Đình Nhi, cô nhảy xa ra khỏi lồng ngực Sở Phong, lo lắng đi tới đi lui trước bàn làm việc.

Động tác này của cô khiến Sở Phong híp lại con ngươi, hai tay khoanh vòng trước ngực.

Anh cũng muốn xem cô có thể sử dụng lý do gì để đuổi anh đi.

"Anh... anh cần phê duyệt văn kiện quan trọng, cho nên anh không thể ở nơi này." Ừ, đúng đúng! Lương Đình Nhi gật đầu như bấm tới.

Nào ngờ, Sở Phong lạnh lùng trả lời: "Văn kiện thì thư ký anh gửi E-mail cho anh. Cho dù ở đâu, chỉ cần anh có máy lướt nét, anh đều có thể phê duyệt văn kiện." Nếu không ba ngày nay, anh ở nơi này vì đùa vui sao?

Uh, làm sao khoa học kỹ thuật hiện đại tiến bộ như vậy? "Này, vậy còn việc cần chủ trì hội nghị." Anh cũng nên về công ty thảo luận chứ?

"Hội nghị bật webcam." Cô gái nhỏ này không xem báo chí sao? Sinh ra ở thời đại công nghệ cao, hội nghị bật webcam đã trở thành phương thức đi

hợp của không ít tập đoàn.

"Cùng khách hàng ký hợp đồng về việc buôn bán?"

"Thư ký xử lý."

"Giám sát tình trạng buôn bán của tập đoàn?"

"Cán bộ cao cấp thay mặt."

"Cùng nhà máy và cửa hàng tư nhân ký hợp đồng thì sao?"

"Trong vòng nửa năm nữa Đảng Điểm không tiến hành kế hoạch mới gì."

"Vậy rốt cuộc anh làm thế nào mới bằng lòng rời khỏi đây?" Lương Đình Nhi mếu máo trừng Sở Phong, hận không thể ném anh ra khỏi căn phòng này, rồi nhắm mắt làm ngơ.

Cô đã nói nhiều lý do như vậy, vì sao anh lại không chịu phớt lờ một tý, biến mất khoảng vài ngày chứ?

"Anh sẽ không đi, em vẫn nên ngoan ngoãn làm việc đi!" Sở Phong đem bảng báo cáo trên bàn ném cho Lương Đình Nhi, không chút nào cho rằng sự tồn tại của mình rất đột ngột.

Lương Đình Nhi nghe lời cầm lấy bảng báo cáo ngồi lên một bên ghế sa lon, tập trung tinh thần nghiên cứu, bất giác cảm thấy có cái gì không đúng.

Toàn bộ không gian xuất hiện hiện tượng quái dị, thân phận của hai người đổi chỗ. Sở Phong nắm trong tay tất cả, mà Lương Đình Nhi lại chỉ có thể nghe theo lời anh.

Cốc cốc —— cốc cốc ——

Bên ngoài chọt vang lên tiếng gõ cửa dồn dập, Lương Đình Nhi cũng không ngẩng đầu lên liền đáp: "Có chuyện gì không?" Nhân viên công ty sẽ không lại muốn mượn dịp này nhìn trai đẹp nữa chứ? Cô nhú lại chân mày, chỉ sợ mình đoán trúng.

"Quản lý, xong đời rồi!" Tiếng gọi âm ỉ của Nguyên Nguyên lớn dần theo cánh cửa mở ra, đồng thời cô còn lộ ra vẻ mặt khóc lóc.

"Làm sao?" Xem ra, Nguyên Nguyên hẳn không phải đến xem Sở Phong.

"Quản lý, vì sao chủ tịch muốn tới!" Nguyên Nguyên vừa nói, vừa dùng khước mắt liếc trộm Sở Phong mấy lần.

Mặc dù xảy ra chuyện lớn, trai đẹp cũng phải nhìn!

"Cho nên?" Chủ tịch tới cũng không phải chuyện lạ. Nhưng có thể khiến Nguyên Nguyên không để ý hình tượng hô to như vậy nhất định là chuyện lớn, hơn nữa còn là ở trước mặt Sở Phong.

"Bản hợp đồng của chúng ta còn chưa sửa đổi." Đây chính là vấn đề lớn nhất! Bởi vì chủ tịch đã thông báo : hôm nay muốn xem bản hợp đồng đã sửa đủ, nếu như họ không giao ra được, nhất định phải về nhà ăn cơm.

Nguyên Nguyên còn tưởng rằng một thời gian nữa chủ tịch mới đến. Ai biết hôm nay, chủ tịch đã tới công ty, hơn nữa còn nói rõ hôm nay phải xem bản hợp đồng đó!

"Em lấy vào để chị sửa cho xong."

"Quản lý, hai giờ chiều chủ tịch tới. Chị chỉ còn có hơn ba tiếng, có được không?" Hai chữ cuối cùng cô vẫn là hỏi nhiều, cô chủ yếu là muốn nhấn mạnh thời gian hơn ba tiếng.

"Được, em lập tức đưa cho chị, chị nhất định đúng giờ giao ra." Lương Đình Nhi khép lại bảng báo cáo mẫu trang điểm Thu Đông, thờ dài một hơi.

"Ồ! Quản lý, chị thật đúng là cứu tinh của tui em!" Nguyên Nguyên vui vẻ đưa bản hợp đồng lên, lại vội vàng nhìn Sở Phong mấy lần mới đi ra ngoài.

Lương Đình Nhi mở ra trang thứ nhất của bản hợp đồng, rậm rạp chẳng chừa chữ Anh khiến cô xem nhưc đầu. Cô không xem lại không được, chỉ phải nhẩn mày, cứng rắn tiếp tục xem tiếp.

Ô... —— ai có thể đảm đương phiên dịch cho cô đây?

"Đĩnh Nhi."

"Đừng quấy rầy!"

"Đĩnh Nhi."

"Đừng quấy rầy! Trừ khi anh có thể giúp em phiền dịch." Lương Đình Nhi không nhận được găm nhẹ, như con mèo nóng nảy.

Trên mặt Sở Phong có nụ cười tà tếu, không có ý tốt đến gần cô: "Anh dĩ nhiên có thể giúp em phiền dịch, chỉ cần em có thể trả giá cao."

Anh cúi người ôm lấy Lương Đình Nhi, không cho cô bất kỳ động tác phản kháng nào.

Khoảng cách của bọn họ gần như không, anh nói: "Giá là một nụ hôn."

Hơn nữa còn là một nụ hôn sâu, rất sâu.

Anh bừa bãi mút hôn đôi môi mềm mại của Lương Đình Nhi. Sau đó dùng lưỡi cạy hàm răng cô ra, cuồng vọng hấp thu mật dịch trong miệng cô, đan xen một chỗ với lưỡi cô.

"Em vẫn ngọt như vậy." Anh nhỏ giọng cười khê, ngón cái mang vết chai lướt qua đôi môi vì hôn mà đỏ mọng của cô, xúc cảm tê dại giống như bị điện giật. Anh dùng đầu ngón tay miêu tả hình dạng môi cô, sau đó là xương quai xanh của cô.

"Uhm Anh" Cô muốn kháng nghị, nhưng lại nói không ra lời. Cô muốn rời đi, nhưng hai chân lại không cách nào di chuyển.

"Ngoan."

Anh dùng một tay đem hai tay của Lương Đình Nhi đặt lên đầu cô, tiến đến tường trắng. Một tay kia lại thăm dò vào trong áo sơ mi của cô, cời ra nút thắt trước ngực cô.

Hai vú trắng như tuyết nhất thời nhảy ra, anh lấy đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa bóp khiến hai điểm đỏ bùng, chọc cho cô từng trận run lên.

"Đừng như vậy." Lương Đình Nhi hé mở đôi môi, ánh mắt sưng mù nhìn Sở Phong.

"Xác thực cũng nên ngừng." Sở Phong ác ý khiến đầu ngón tay lướt qua hai vú cao nhọn, Lương Đình Nhi không nhận được khê run. Rồi sau đó anh mới cài lại ngực áo cho cô.

"Anh" Hai gò má Lương Đình Nhi đỏ bừng, cầm bản hợp đồng trên sàn che mặt lại.

Cô làm thế nào cũng không dám tin mình lại có thể cùng Sở Phong trong phòng làm việc làm, làm

"Đừng che! Dù sao vừa rồi anh cũng đã thấy hết."

Sở Phong cầm lấy bản hợp đồng trên tay Lương Đình Nhi, khiến cho Lương Đình Nhi chỉ có thể xấu hổ cúi đầu, không cho mình hồi tưởng lại kích tình vừa rồi.

"Còn nữa, chỉ cần bôi bỏ điều hai và điều mười trong bản hợp đồng là được." Sở Phong dù bận vẫn ung dung nói.

"Làm sao anh biết?" Anh mới vừa cũng không có xem qua nội dung của bản hợp đồng, lại làm sao biết sửa đổi thế nào?

"Khi em bị anh áp dưới người thì anh đại khái đã xem qua." Sở Phong cười đến vô cùng ghê tởm!

"Ồ." Lương Đình Nhi mắc cỡ đến muốn lao ra khỏi không gian ngột ngạt này.

Cô cầm lên bản hợp đồng liền chạy về phía cửa. Nhưng mới đụng phải tay cầm cửa, quần áo cô liền bị người tóm lại.

"Em quên cái này." Sở Phong cầm lên nội y của cô!

"Ồ!" Lương Đình Nhi nắm lấy áo lót liền chạy về phía nhà vệ sinh. Gò má ửng hồng liền càng thêm đỏ.

"Đến tốt cùng là muốn bôi bỏ điều tư hay là điều mười đây?" Nguyên Nguyên gật gù đắc ý làm bầm lều bầu, cầm trên tay bản hợp đồng mà Lương Đình Nhi vừa ném cho cô. "Rốt cuộc là điều nào?"

Aiz! Điều do quản lý mới vừa đưa tới quá đột ngột, lời nói lại vừa nhanh vừa vội, khiến cô nghe cũng không hiểu ra sao. Chỉ nhớ rõ nghe được từ "Hai", lại không biết rõ cô ấy rốt cuộc còn nói là "Bốn" hay là "Mười". Đợi đến khi cô muốn đuổi theo hỏi lại thì quản lý đã sớm chạy trốn không thấy bóng dáng, cô chỉ có thể tự mình đoán!

"Bốn đi vì đây là con số xui của người Trung Quốc, cho nên điều này là điều tốt nhất để bôi bỏ!" Nguyên Nguyên dùng sức gật đầu, còn dùng tay bôi bỏ một cái XX lớn.

Chuyện giải quyết xong, Nguyên Nguyên nhanh chóng đem bản hợp đồng đã sửa xong, vội vội vàng vàng đi tới phòng in ấn.

Xem ra hôm nay có thể thuận lợi quá quan!

Trên mặt Nguyên Nguyên mang theo ý cười, cô cúi đầu bước nhanh. Lại căn bản không chú ý tới phía trước đang có người đi tới, cho nên cứ như vậy đụng vào người ta.

Thoáng chốc, giấy bay loạn đầy trời, cùng với tiếng thét chói tai của phụ nữ nổi lên từ phía.

"Là ai? Đi bộ không nhìn đường sao, sinh ra đã không có mắt sao?" Người phụ nữ bị Nguyên Nguyên xô ngã không khách khí mở miệng, mùi thuốc súng nồng nặc tràn ngập toàn bộ không gian.

Nguyên Nguyên bị nói như thế, ban đầu còn muốn dằn xé ôn hòa, xin lỗi một cái coi như xong cũng không khách khí mở miệng: "Tôi còn muốn hỏi cô là ai." Hừ! Nhìn thấy cô đi mau như thế cũng không biết đứng sang bên ư! lúc này chọc tới cô, nhìn xem cô sửa chữa cô ta thế nào !

Hừ, là nhân viên nào có gan lớn như thế, lại dám dùng cái loại giọng điệu này nói chuyện với cô? Chẳng lẽ cô gái này thật sự là người mù, không nhận ra cô chính là chủ tịch?

Tốt! Đến lúc cô tra ra nhân viên ngành nào, cô nhất định phải trừng phạt cô ta thật nặng.

"Ê! Cô thế nào? Sao không nói chuyện. Biết mình sai liền ngoan ngoãn nói một tiếng thật xin lỗi, rồi nhặt những tờ giấy dưới đất giao cho tôi, hiểu không?" Nguyên Nguyên tự thấy mình tư lịch sâu sắc, liền không thêm liếc người khác một cái đã cạy giả lên mặt ra lệnh cho đối phương.

Nhưng lần trở lại này cô phải xấu hổ rồi!

Cô ta muốn cô nhặt giấy? Có làm hay không vậy! Tầng Ngải gương mặt vặn vẹo, ngồi xổm người xuống, cúi người làm theo lời Nguyên Nguyên. "Ừ, cầm đi!" Đợi lát nữa, cho cô ta biết sống chết ra sao!

"Lần sau phải hiểu rõ tình trạng, đừng ngăn cản người khác nữa." Nguyên Nguyên kiêu ngạo cầm giấy quạt, ngay sau đó lại bổ sung thêm "Cô cũng biết đây là bản hợp đồng mà chủ tịch muốn xem vào ngày hôm nay, nếu không kịp in ra, cô không mất chén cơm mới là lạ!"

"Thì ra là bản hợp đồng mà chủ tịch muốn xem! Vậy không biết chị có biết hình dáng của chủ tịch ra sao không?" Tầng Ngải giả vờ nhỏ giọng lấy lòng Nguyên Nguyên.

"Tôi cho cô biết : Gương mặt của chủ tịch chúng ta tràn đầy nếp nhăn, giọng nói lại nũng nịu, là một bà cô già, cũng không biết còn ngồi trên chức chủ tịch này bao lâu nữa." Các đồng nghiệp thường xuyên buồn chuyện cũng là bình thường. Nếu người ta có lòng muốn thỉnh giáo cô, cô sẽ không để ý tới hiềm khích khi nãy mà nhiệt tình trả lời.

"À! Vậy có phải bộ dáng này hay không?" Tầng Ngải cắn răng nghiền lợi hỏi lại, không ngừng mắng Nguyên Nguyên trong lòng.

Khá lắm, nha đầu chết tiệt, muốn mất chén cơm đúng không? Cô sẽ cho cô ta toại nguyện!

Nguyên Nguyên vừa nghe, liền thật sự nhìn Tầng Ngải một cái : "Ừ! Đúng vậy, chính là bộ dáng này, nhất là vết chân chim trên đôi mắt, thật là sống động tới cực điểm! Còn nữa, làn da thô cứng chất môi đỏ của người kia, nếu không phải là giọng nói của cô trầm thấp, tôi còn cho rằng cô thật sự là chủ tịch!" Nhưng, trên thế giới này thật sự sẽ có hai người giống nhau sao? Nguyên Nguyên nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát, cuối cùng cũng không giải quyết được gì.

"Vậy cô có cần xem kĩ một chút nữa không, xem rõ tôi là ai?" Tầng Ngải "Tốt bụng" lại gần cô hơn, để cho cô xem cho rõ ràng.

"Còn cần nhìn sao? Không phải dáng dấp cùng chủ tịch giống nhau" Cùng? Người có dáng dấp giống nhau không có nhiều, hơn nữa lại cùng làm việc trong một công ty, càng không nhiều lắm. Nói như vậy, người cô gặp phải tựa hồ là chủ tịch chính thống!

"Há? Tại sao cô lại không nói nữa?" Hừ! Lúc này hẳn đã biết cô là người nào đi! Cô bình sinh không dễ dàng tha thứ nhất là có người không nhận ra cô. Nếu người đàn bà này phạm vào đại kỵ của cô, vậy thì cô đành phải thỉnh người này đi!

Còn nữa, người lãnh đạo trực tiếp của cô ta, cô cũng không thể bỏ qua!

"Á Ngượng ngùng, tôi, tôi không có thời gian, đi trước." Ba mươi sáu kế, chuẩn là thượng sách, cô phải chạy nhanh, càng nhanh càng tốt.

Bàn chân Nguyên Nguyên bôi dầu sấp nhấc chân chạy như điên, quần áo của cô lại bị túm lấy.

"Còn muốn chạy trốn?" Tiếng của Tầng Ngải từ sau lưng Nguyên Nguyên truyền tới: "Thế nào, biết mình nhận lầm người còn muốn bỏ chạy sao? Nói! Cô là người của ngành nào?"

"Báo cáo chủ tịch, em, em là trợ lý của quản lý Lương Đình Nhi ngành sáng tạo." Mang tên tuổi quản lý ra có thể sẽ khiến chủ tịch tha cho cô một mạng đi?

Tầng Ngải đột nhiên thay đổi sắc mặt, như là đang tính toán. "Đem bản hợp đồng này cho tôi xem." Cô lấy ánh mắt ý bảo Nguyên Nguyên đem phần bản hợp đồng cô nhặt đưa cho cô xem.

A! Hôm nay, vừa đúng cô muốn tìm Lương Đình Nhi gây phiền phức, vốn còn đang buồn không có cách nào xử phạt cô ta, không nghĩ tới bây giờ có sẵn tội danh "Dạy nhân viên không chu đáo". Thật là đi mòn giày cũng khó tìm được, đến khi gặp được chẳng tốn chút công phu!

"Vâng." Lần này là cứu hay là không cứu đây? Nguyên Nguyên gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo nóng.

"Hừ, hừ, hừ!" Tầng Ngải càng xem, nụ cười trên mặt càng sâu, cũng càng khiến cho người khác cả người nổi da gà. "Gọi quản lý Lương tới phòng chủ tịch tìm tôi."

Tìm tôi chào từ già! Đây là ý tưởng của Tầng Ngải.

Tầng Ngải vui vẻ quay đầu rồi đi, chỉ để lại Nguyên Nguyên một mình đứng trên hành lang vắng người.

Biết cười là đại biểu không sao hay là có chuyện lớn đây?

Cô có phải nên cảm lương thất nghiệp rồi không?

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Của Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Bên trong phòng, u ám ghê gớm.

Phòng không mở điều hòa cũng như nổi lên gió lạnh tháng mười hai, lạnh đến mức khiến người ta phát run.

Dĩ nhiên, đây là chỉ giới hạn cảm giác của Nguyên Nguyên, Lương Đình Nhi ở bên cạnh cô lại không biết tại sao mình lại bị chủ tịch gọi tới.

"Quản lý Lương, em làm việc ở công ty chúng tôi đã ba năm, cố gắng làm việc, trung thành có một không hai. Hàng năm lập nên doanh thu đỉnh cao, khiến rất nhiều đồng nghiệp ghen ghét, thậm chí có rất nhiều đồng nghiệp vọng tưởng lấy lương cao phần đấu, nhưng em vẫn không chút mảy may. Vì H&B mà tận tâm phỉ sức, dẫn dắt tất cả đồng nghiệp cùng nhau dốc sức, thật sự là một nhân viên ưu tú. Nhưng, hôm nay, em lại phạm một sai lầm đủ gây hại cho công ty."

Những câu trước nói rất hay đều là nhằm, câu cuối cùng mới là điều Tầng Ngải muốn nói. "Vì sao em lại đem 60% lợi ích trong bản hợp đồng bôi bỏ đi? Em có biết một khi bản hợp đồng này ký xong, quý này công ty sẽ tổn thất mấy triệu đến chục triệu không? Còn nữa, nhân viên cấp dưới của em còn càn rỡ vô lễ, thấy chủ tịch cũng không nhận ra, điều này sẽ làm cho nhân viên bất mãn làm việc không có hiệu suất. Vì vậy, em."

Tầng Ngải đã nói đến đây, cố ý không nói tiếp, chỉ che miệng nửa cười nhìn Lương Đình Nhi.

Lời đều đã nói rõ như vậy, chỉ cần là người thông minh cũng biết mình nên làm như thế nào rồi chứ?

Aiz! Thật ra thì cô cũng không muốn sa thải một nhân viên biết kiếm tiền lại nghiêm túc! Nhưng, mấy ngày trước, một người đàn ông đại diện cho tập đoàn Thái Uy đột nhiên cầm một tờ chỉ phiếu với tám con số cho cô. Nói : chỉ cần cô sa thải Lương Đình Nhi, cô liền có được tờ chỉ phiếu này vô điều kiện, đây chính là chút bồi thường, cho nên cô không thể làm gì tốt hơn đành phải hy sinh Lương Đình Nhi rồi!

Đôi mắt Tầng Ngải chuyển một cái, ánh mắt tụ lại trên người Lương Đình Nhi.

"Em rất xin lỗi vì đã mang đến phiền toái cho chủ tịch, em nguyện ý từ chức để bày tỏ lòng xin lỗi."

Lần này cô phải tìm công việc khác rồi!

"Ừ." Tầng Ngải hài lòng gật đầu, nhưng lại đột nhiên nghĩ tới cái gì : "Còn nữa, em nên dọn ra khỏi nơi ở hiện nay."

"Ồ?" Chuyện này có chút phiền toái, không có chỗ ở, cô có thể đi nơi nào đây? Dù sao cũng không thể dọn về nhà ba mẹ?

"Đừng hoài nghi, em thật sự phải dọn đi chỗ khác, vì chủ nhà em là em trai chị." Cô cũng không muốn đuổi tận giết tuyệt, nhưng đại diện tập đoàn Thái Uy đã nói rõ điều kiện, muốn cô ép Lương Đình Nhi không có chỗ đi.

Lo liệu nguyên tắc tiền tài thành đáng quý, cô chỉ phải đuổi người.

"Được rồi, em sẽ nhanh chóng thu dọn đồ đạc của mình, hôm nay lập tức rời đi." Tầng Ngải không kiên nhẫn phát tay muốn cô đi ra ngoài.

Nếu nhìn đôi mắt tinh khiết của Lương Đình Nhi mấy lần nữa, cô sẽ cảm thấy mình là người xấu.

"Vâng." Lương Đình Nhi xoay người muốn rời khỏi, nhưng lại không quên quay đầu lại dặn dò: "Chủ tịch, năm nay mỹ phẩm thu đông đã được quyết định, nếu như không có dị nghị, lấy cách trang điểm khói phối hợp màu sắc ngọc trai là thích hợp nhất."

"Đủ rồi! Cầu xin cô mau đi ra đi!" Cô nghe vậy da đầu đều run lên, nào có một người bị cách chức còn có lòng tốt nhắc nhở công việc cho cấp trên như vậy?

Bịch!

Cửa gỗ khép lại, ánh mắt Tăng Ngải tan rã nhìn về phía trước, từ ngăn kéo lấy ra thuốc lá, kẹp ở trong tay, đốt lửa, phun ra một màn sương khói.

Cô. Có phải làm sai rồi không?

Kiểm chế thu, kiểm chế thu, quần áo nên thu, chăn màn gối đệm nên thu, vật lẩn lộn nên thu, tâm tình không tha nên thu!

Trên vai Lương Đình Nhi đeo một ba lô nhỏ, trong tay cầm theo túi du lịch, đem chìa khóa nhà thuê tháo ra từ chùm chìa khóa cô mang nhiều năm, không nỡ nhìn bên trong lần nữa, lúc này mới khóa cửa lại.

Cô nên nghỉ ngơi ở đâu đây?

Không có việc làm, không có nơi ở, trở về nhà ba mẹ lại quá đột nhiên, cô nên làm cái gì bây giờ?

Lương Đình Nhi vừa đi vừa cúi đầu nói lảm nhảm. Cho đến khi ngẩng đầu nhìn lên, mới giật mình trước mắt cô có khối mực bài viết chữ "Sở", nét bút kia mạnh mẽ có lực, không khó nhìn ra thái độ người viết vô cùng cuồng ngạo.

Lương Đình Nhi đưa tay vuốt ve chữ trên tấm bảng gỗ, cũng dè xuống chuông cửa.

Thì ra là trên tấm bảng gỗ có ám cách, chỉ cần đẩy nhẹ tấm bảng gỗ, sẽ nhìn thấy chuông cửa. Nếu không phải chủ nhà báo cho biết, ai cũng không cách nào biết được cơ quan này.

Cánh cửa dần dần mở ra, liền thấy Sở Phong đang đứng trên thềm đá.

Anh nhú mày, không nói gì nhìn Lương Đình Nhi.

Cô tiến lên một bước, co bụng ưỡn ngực, khó khăn mở miệng: "Em ở cùng anh được không?"

Sáng tinh mơ, Sở Trạch vốn yên tĩnh đột nhiên truyền đến một trận tiếng rên rì.

"Sở Phong, dậy!"

Lương Đình Nhi lắc lắc bả vai Sở Phong, lại không nghe thấy tiếng đáp lại.

Cô chưa từ bỏ ý định tiếp tục lắc người anh. Nhưng chỉ khiến cho anh nheo mắt lại nhìn cô một cái, ngay sau đó lại xoay người nằm tiếp.

"Sở. . . . Phong!"

Lương Đình Nhi phòng mả, đem chăn kéo ra, kiên trì không cho anh ngủ thêm một giây.

Lúc này Sở Phong mới bắt đầu thức dậy lớn đôi mắt.

Tóc dài của anh xõa tung, con mắt hiện tia máu, không kiên nhẫn gầm nhẹ: "Trả anh, Lương Đình Nhi."

Anh hỏi hận, hỏi hận cho cô vào ở, hỏi hận cho cô giúp anh làm việc nhà. Hỏi hận hơn nữa là cho cô ngủ cùng giường với anh!

Sở Phong dựa vào gối ngủ gật, hình ảnh trong đầu từ mơ hồ từ từ rõ ràng.

"Em ở cùng anh được không?" Lương Đình Nhi lấp bắp mở miệng, chỉ sợ bị từ chối. Dù sao cô nam quả nữ cùng sống dưới một mái hiên, cho dù cô không xấu hổ, Sở Phong không nhất thiết muốn tiếp nhận.

"Tại sao?" Tích cực như vậy, là anh biểu hiện quá rõ ràng khiến cô thông suốt rồi? Sở Phong nghĩ.

"Em bị đuổi rồi, hơn nữa cũng không còn nơi ở." Nói tới đoạn này, cô còn đang nghi hoặc vì sao mình bị đuổi việc, thậm chí ngay cả chỗ ở cũng không có.

"Trước tiên, em đi vào rồi lại nói tiếp!" Sở Phong cau mày, mang Lương Đình Nhi vào nhà.

"Ừ." Đây có phải cho thấy anh tiếp nhận đề nghị của cô rồi?

Lương Đình Nhi đuổi theo anh, trái tim bùm bùm đập loạn, hai gò má cũng đỏ lên.

Theo khách quan mà nói, Sở Phong ngược lại có vẻ hơi sầu lo. Chuyện anh lo lắng so với dự liệu xảy ra nhanh hơn, tập đoàn Thái Uy đã đem mục tiêu nhắm vào Lương Đình Nhi.

Mà cô quá mức đơn thuần, sợ ý một chút là rơi vào cạm bẫy của kẻ địch, trừ khi Cô trở nên thông minh.

Phi..! Kia chính là đầm rồng hang hổ, giả như cô có thể thông minh thêm một chút. Cũng sẽ không bị anh cuốn lấy thật chặt, ăn gấu gao.

"Anh hỏi em, em thật xác định muốn ở nhà anh?"

Nhà này lớn thì lớn, nhưng mà.

"Ừ, em xác định. Hơn nữa anh không cần lo em tới ăn chùa. Em có thể giúp anh quét sân, giặt quần áo, nấu cơm, dọn dẹp lại căn nhà." Lương Đình Nhi cứ đếm, mười mấy công việc nhà toàn bộ đều giao cho cô.

"Đợi chút, đợi chút, em không biết ngôi nhà này chỉ có một gian phòng ngủ chứ?"

Chỉ có một gian phòng ngủ, tự nhiên sẽ không thể có hai giường. Nếu như cô nguyện ý cùng anh cùng giường chung gối, vậy thì anh không đề ý có thêm bạn trên giường.

"Chỉ có một gian phòng?" Lương Đình Nhi cảm thấy kinh ngạc.

Trước kia cô ngủ nơi đó? Chẳng phải cô chiếm cứ giường người khác nhiều ngày rồi? Chỉ là cô nhớ mang máng, lúc cô ngủ bên cạnh còn có một người, người kia sẽ không là chủ nhân của cái giường —— Sở Phong chứ?

Ồ! Như thế thì rất tốt rồi !

"Như vậy. Anh ngủ trên sofa, còn em thì ngủ giường, ok!" Như vậy công bằng nhất, cũng không cần lo lắng đá chần.

"Anh.. ngủ ...sô...pha?" Sở Phong rặn ra từng chữ , tựa hồ không thể tin được chính mình cư nhiên bị đối đãi như thế.

Gan cô đủ lớn, lại muốn chủ nhân như anh ngủ nơi đó! Cho dù ghế sofa lon lôn đến mức đủ để sánh ngang với một chiếc giường lớn, nhưng anh chết cũng không ngủ nơi đó!

"Ừm, em nói sai, là anh ngủ giường mới đúng." Lương Đình Nhi le lưỡi, một mặt ngốc vu vu bộc lộ không bỏ sót chút nào.

Sở Phong mím chặt môi mỏng, giống như là đang suy tư phải làm sao ra sức trừng trị Lương Đình Nhi.

Cô ngủ trên sofa? Cô gái ngốc này không lầm chứ? Sở Phong – anh dù không phải chính nhân quân tử, cũng không phải là tiểu nhân vô sỉ, há có thể để một cô gái yếu đuối ngủ trên sofa.

"Được rồi, anh quyết định, em ngủ giường."

Trên mặt Lương Đình Nhi mỉm cười, cho rằng tính tình ác ma Sở Phong cuối cùng cũng sửa lại.

Rồi sau đó, anh tiếp tục nói: "Anh cũng ngủ giường."

Nghe vậy, Lương Đình Nhi trên mặt mỉm cười ngọt ngào trong nháy mắt chuyển thành đau khổ ưu sầu, mà Sở Phong lại là âm thầm phẫn chấn không dứt.

Nhưng việc đòi khó liệu, Sở Phong căn bản không nghĩ tới, cuối cùng chịu đau khổ sẽ chính là anh.

"Sở Phong!" Bị Lương Đình Nhi rút sạch gối chần.

Bịch một tiếng, Sở Phong xuong sống đụng vào tủ đầu giường.

"Em nhất định phải sửa lại thói quen xấu ngày đêm điên đảo này của anh!" Lương Đình Nhi thề son sắt, đem toàn bộ vật phẩm có thể cho anh nằm đều dọn sạch.

"Đừng lấy lời này tới hù anh." Bởi vì ngủ chưa đủ, Sở Phong trông cực kỳ hung ác.

Lần trước, cô nói như vậy, chẳng qua là vì muốn đi công viên chạy bộ. Còn lần trước nữa, chỉ vì muốn kéo anh đi vườn thú. Lần trước nữa nữa, cô chỉ là vì Tulip nở hoa ngoài cửa sổ mà đánh thức anh.

Muốn anh tin cô có ý tốt, trừ khi mặt trời mọc ở hướng tây!

"Em mới không hù anh." Lương Đình Nhi chột dạ trả lời một câu, hai tay vốn đang bận bịu thu dọn đồ đạc liền dẩu ở phía sau, không biết đang vuốt vuốt cái gì.

"Lương Đình Nhi, rốt cuộc em muốn làm cái gì?" Sở Phong híp mắt lại thành đường chỉ, đây là điềm báo anh sắp nổi giận.

Ừm, không ồ! Trước hết cô vẫn nên trốn đã. "Em. Không sao, anh tiếp tục, tiếp tục. Ngủ." Lương Đình Nhi nói mơ hồ không rõ, nghĩ cứ như vậy chuyển đề tài.

"Anh không nói lần thứ hai. Đemvật ...em ...giấu... phía ...sau ..lấy... ra !" Sở Phong cất bước về phía trước, làm bộ muốn lấy đồ từ trong tay Lương Đình Nhi ra.

"Ồ." Ô.., vật nhỏ, chị không cứu được em, chính em phải tự bảo trọng a! Cô ở trong lòng nói với thứ đồ kia.

Đem "Vật phẩm" lấy trên tay cô để xuống, đó là một đoàn lông tơ màu trắng như tuyết, thậm chí có thể phát ra âm thanh?

"Meo meo!"

Chú mèo an ổn nằm trên mặt đất, không chịu ảnh hưởng của ngoại giới .

"Một con mèo!" Sở Phong kinh ngạc hô lên.

Anh hoài nghi, không lâu nữa, nhà anh sẽ biến thành nơi ở của động vật lang thang.

"Đừng nóng giận! Nó thật đáng yêu, không tin anh xem " Lương Đình Nhi đem con mèo từ trên mặt đất ôm lấy.

Chú mèo trắng như tuyết như có linh tính liếc cô một cái, ngay sau đó nằm ở trong lòng cô, rồi nhìn về phía Sở Phong.

"Nó." Anh hình như đã ở nơi nào gặp qua chú mèo trắng này? Nhất là cái vòng cổ khắc đá mắt mèo màu đen trên cổ của nó, anh dám khẳng định anh tuyệt đối thấy qua con mèo này.

Sở Phong đưa tay muốn bắt lấy con mèo từ tay Lương Đình Nhi, ai ngờ chú mèo nhảy xuống, khiến Sở Phong chụp hụt.

Nó tao nhã bước chậm, nhưng cũng cảnh giác Sở Phong đến gần.

Sở Phong thu tay lại, quay đầu hỏi Lương Đình Nhi: "Đình Nhi, em ở nơi nào lượm được con mèo này?"

Con mèo này có linh tính, hẳn là đã chịu qua huấn luyện mới có thể như thế.

"Ngay ở cửa ra vào. Sáng sớm, em ra chạy bộ liền thấy." Lúc ấy con mèo vui ở bên góc, cơ thể không ngừng ngoa ngoạy, phát run, ánh mắt lại vô tội đáng thương. Mặc kệ người nào thấy cũng sẽ ôm nó vào lòng.

Lương Đình Nhi nói xong, ngồi xổm người xuống cùng mèo chơi đùa.

Chắc, chuyện này thật kỳ quái, bình thường mười dặm xung quanh nơi này không có một bóng người. Vào lúc này lại đột nhiên xuất hiện một con mèo, nó thậm chí còn không làm kinh động đến bảo vệ cạnh cửa. Nếu không phải có người cố ý an bài, vậy thì có thể là cái gì?

Sở Phong cúi đầu lại nhìn con mèo một cái, vừa đúng lúc cùng với ánh mắt con mèo giao nhau. Nhưng con mèo lại dùng một loại thái độ khinh thường hất đầu rồi đi, giống như đang cười nhạo anh.

Con mèo đáng chết này lại dám coi rẻ anh!

Sở Phong trừng con mèo, quả thật chính mình không thể tin được ánh mắt của nó.

"Sở Phong, chúng ta đặt tên cho nó được không?" Lương Đình Nhi sờ sờ cằm con mèo, cùng nó chơi trên thảm sàn nhà vô cùng vui vẻ.

"Không." Hừ! Tại sao anh phải đặt tên cho con mèo ngạo mạn vô lễ này? Sở Phong bốc đồng phủ quyết đề nghị của Lương Đình Nhi.

Lương Đình Nhi lại cố ý coi thường câu trả lời của Sở Phong, làm bộ như anh không có ý kiến. "Anh xem lông nó thật trắng, thật dài, thật mềm mại, giống như là Bạch Tuyết vậy. Chúng mình liền gọi nó là Tuyết Nhi đi!"

Sở Phong không nói.

Lương Đình Nhi lại rất tự động cho rằng Sở Phong đã đồng ý.

"Tuyết Nhi, Tuyết Nhi, về sau tên em là Tuyết Nhi nhé!"

Mèo "Meo " một tiếng như thể đồng ý, nó liếm liếm gò má Lương Đình Nhi, thân mật dựa gần cô. Phản ứng nhiệt cùng thái độ đối đãi với Sở Phong khác một ngàn dặm.

Sở Phong bị vắng vẻ hồi lâu, lại nhìn thấy thái độ hai mặt của Tuyết Nhi, thẹn quá thành giận từ sau lưng đá nó một cước.

Chú mèo tránh thoát công kích của anh, lại chạy về phía Lương Đình Nhi kêu meo meo.

Lương Đình Nhi nghe được, vừa lúc nhìn thấy Sở Phong để chân trái xuống, nên cho rằng Tuyết Nhi bị khi dễ. Đem nó ôm vào lòng, không để cho nó bị Sở Phong hành hạ nữa.

Sở Phong bị Tuyết Nhi vu khống á khẩu không trả lời được. Ai có thể nghĩ đến một con mèo lại thông minh như thế, tâm cơ sâu như vậy?

Lúc này, anh chỉ có thể đứng nhìn đáng về Lương Đình Nhi chơi đùa với con mèo. Sự tức giận với con mèo đáng chết kia ngày càng tăng, nhất là con người màu tím của nó. Anh nhìn thế nào cũng cảm thấy nó như đang châm biếm anh, nhưng anh lại không có cách với con mèo này.

Sở Phong không nói một câu, hờn dỗi xoay người rời đi, nhốt mình ở bên trong thư phòng.

Lương Đình Nhi ngẩng đầu nhìn anh, thấy thế không khỏi lo lắng.

Cô nâng lên chi trước của Tuyết Nhi, nói với nó: "Em cần phải ngoan một chút, đừng chọc chú Sở Phong tức giận nữa!"

Cô nói xong, Tuyết Nhi làm như nghe hiểu lời cô nói trả lại mấy tiếng "Meo meo", nhảy vào trong lòng cô.

Lương Đình Nhi sờ đầu Tuyết Nhi, đi tìm Sở Phong thôi.

Phiền phiền phiền!

Đổi mặt với đồng công vẫn không thể thoát ra, nhìn những chữ nghĩa này lại thấy vô cùng chướng mắt. Thậm chí bút máy trong tay cứng đầu cứng cổ liên tiếp đứt mực, mà trên sàn nhà rải rác toàn tờ giấy bị nhu thành đoàn.

Sở Phong thật phiền, cũng không biết vì sao lại thấy phiền như vậy.

Bởi vì con mèo kia? Không, ai muốn so đo cùng con mèo đàn kia.

Chỉ vì bóng dáng ngày xưa hay vây quanh anh, quần quít líu ríu nói không ngừng bên cạnh anh bây giờ lại không thấy đâu. Một cỗ cảm giác bị bỏ rơi khiến anh rất khó chịu.

Tựa hồ anh càng ngày càng quan tâm Lương Đình Nhi. Càng ngày càng quen có cô bầu bạn, càng ngày càng không thể không có cô.

Một tờ giấy trắng lại bị vò thành một cục ném xuống sàn nhà. Cả người Sở Phong dựa ra sau, hai mắt nhắm lại, không muốn suy nghĩ nhiều. Nhưng trong đầu lại không ngừng hiện lên những đoạn ngắn về những ngày anh cùng Lương Đình Nhi ở chung.

Cô luôn thích quấy rầy anh, ầm ĩ anh, khiến anh bất đắc dĩ lấy nụ hôn ngăn miệng cô lại.

Cô thường thích gối lên cánh tay anh khi ngủ, vùi đầu ở bên cạnh anh, coi anh là gối ôm hình người.

Cô thường thích.

Vô hình trung, anh đã đem Lương Đình Nhi quy làm một phần trong cuộc sống của anh.

"Sở Phong!"

Giật mình vì vạt áo bị người khẽ lay động. Sở Phong quay đầu lại, nhìn thấy bàn tay nhỏ bé của Lương Đình Nhi cùng. Con mèo đáng chết kia!

"Sở Phong, anh đang tức giận sao?" Lương Đình Nhi thận trọng hỏi.

Anh nên nói anh không phải tức con mèo kia, mà là tức vì cô không ở bên anh sao? "Không, anh không có tức giận." Chỉ là buồn bực mà thôi! Cảm giác vắng vẻ như người yêu dấu không ở bên.

Anh không cách nào phủ nhận, anh hi vọng cô vẫn đi cùng anh, vĩnh viễn viễn viễn. Nhưng anh không thể ích kỷ khóa cô lại, xem cô như chim hoàng yến ngu ngốc.

"Thật? Nhưng nhìn anh dường như đang không vui." Chính cô cũng cảm thấy không dễ chịu, không có lý do gì, dòng suy nghĩ của cô không khỏi bởi vì anh mà sinh ra.

Lương Đình Nhi ôm Tuyết Nhi cùng nhau chui vào trong ngực Sở Phong, đem đầu anh làm thành nệm êm. Đây là thói quen mà khi cô cùng anh sống chung hay làm một tuần nay.

"Em biết?" Cô quả nhiên là đã thông suốt?

"Đĩ nhiên là em biết chứ! Ai biểu hôm nay anh không cười, không khí trầm lặng, anh vẫn còn giận Tuyết Nhi sao?" Lương Đình Nhi ngẩng đầu, hai mắt lấp lánh có hồn nhìn Sở Phong. "Nếu như, anh vẫn còn giận Tuyết Nhi, như vậy em sẽ kêu nó xin lỗi anh. Về sau anh vẫn ở bên cạnh em, sẽ không bao giờ để em một mình cô đơn nữa, được không?"

Chỉ là một chút cô đơn ngăn ngại, đã làm cho cô cảm thấy sợ hãi. Có lẽ bởi vì lúc đầu một người không noi nương tựa đi làm trên vùng phía bắc này. Giờ đây, có người làm bạn bên người cô, chăm sóc cô. Cô ngược lại giống như đứa trẻ dính lấy mẹ, không muốn rời khỏi Sở Phong, nhưng Sở Phong nguyện ý ở cùng cô như vậy sao?

Dựa vào thân phận của anh, còn nhiều danh môn thực viện xã hội thượng lưu muốn ngã vào lòng anh, anh có thể lựa chọn cô sao?

Cô không biết, cô chỉ là ích kỉ muốn ở bên anh, tham luyến hương vị của anh.

Tuyết Nhi cúi đầu về phía Sở Phong, lại meo meo một tiếng, coi như là hòa theo lời "Thật xin lỗi" của Lương Đình Nhi.

Cầm anh tựa vào đỉnh đầu Lương Đình Nhi, đôi tay ôm chặt cơ thể nhỏ nhắn của cô, tất cả nhu tình không thể thốt ra thành lời.

Mà Tuyết Nhi lại nhảy vào lồng ngực của tân chủ nhân. Tự do tìm kiếm một góc thoải mái nhất, không làm kỳ đà cản mũi người khác.

"Sở Phong," Lương Đình Nhi kêu lên một tiếng, là làm nũng mà không phải là kháng cự.

Anh không muốn cùng cô như thế này cả đời sao?

Sở Phong không nói, gió nhẹ mát mẻ từ cửa sổ thổi qua.

Anh cứ dựa vào cô như vậy một buổi sáng.

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Nhà sách là nơi tốt nhất để tiêu thời gian. Nhất là đối với loại người không thích dạo chơi như Lương Đình Nhi. Nhà sách chính là nơi giải trí hưu nhàn thường ngày.

Lần này, Lương Đình Nhi theo Sở Phong tới tòa nhà nơi làm việc của anh. Nhưng cô chỉ có thể ở phòng nghỉ ngơi mà không thể làm gì. Còn Sở Phong lại loay hoay sút đầu mồ trán, vì vậy cô liền len lén xuống lầu đi tới nhà sách gần đó.

Cô cầm lấy ba bốn quyển tiểu thuyết, tính thanh toán tiền xong sẽ đến quán Coffee xem.

Về phần tại sao tính tiền xong mới xem? Đó là bởi vì cá nhân cô cho rằng thiên hạ không có bữa ăn nào miễn phí. Nếu như đứng xem trong nhà sách, không chỉ khiến cho nhân viên phục vụ xem thường, bản thân cũng dễ dàng bị đau nhức tay chân. Không bằng mua về từ từ thưởng thức, dù sao sách vốn là nên cất chứa.

Lương Đình Nhi đẩy ra cửa kiếng nhà sách, trên tay một túi sách khiến cô bật cười. Nhưng nụ cười của cô không duy trì được quá lâu, đằng trước một cô gái thẳng tắp đi về phía cô, hai người đụng vào nhau, sách rơi đầy đất.

"Cô ơi, cô không sao chứ?" Lương Đình Nhi nhìn về phía người con gái té trên đất, đưa tay muốn đỡ cô ấy dậy.

"Tôi không sao, ngược lại sách của cô lại bị tôi đụng rớt, thật là ngại." Tiếng của cô gái này dịu dàng đến mức khiến người ta say. Nhất là về ngoài xuất sắc của cô ấy, làm cho một ít phái nam ở đây động lòng.

Cô giúp Lương Đình Nhi đem sách nhặt lên. Hành động cử chỉ không khác gì những tiểu thư khuê các, nhưng lại mang phần thân thiết.

Đưa sách trả lại cho Lương Đình Nhi, cô lại mở miệng: "Xin hỏi một chút, cô có biết tòa nhà T•M ở nơi nào không?"

Giọng nói của cô ấy quả như tiếng của trời a! Không ít người rồi rít dừng lại động tác tại chỗ, nhìn về phía cô gái xuất sắc này.

Vốn là khách quan, Lương Đình Nhi ngược lại bị vắng vẻ ở một bên.

"Ra khỏi đây, quẹo trái rồi đi thẳng là tới."

Tòa nhà T•M? Chỗ đó không phải là nơi làm việc của Sở Phong sao?

"Cám ơn." Cô gái nói cảm ơn, nụ cười trên mặt khiến người ta cảm thấy như gió xuân. "À, đúng rồi!" Cô giống như nghĩ đến cái gì, lại quay đầu lại nói một câu với Lương Đình Nhi: "Lần sau nhớ cẩn thận, biết không?"

Lương Đình Nhi gật đầu một cái, cho rằng cô ấy đang muốn nhắc nhở mình đừng ngã nhào nữa.

Một hồi lâu sau, Lương Đình Nhi cầm sách, gọi một ly Cappuccino, ngồi một chỗ gần cửa sổ trong quán Cof-fee.

Cô thỉnh thoảng uống một hộp cà phê, dần gần hết một cái. Sau đó lại hết sức chăm chú đọc quyển sách, theo Nevine sinh ra cảm xúc buồn vui, nhưng đột nhiên lại có người không thức thời tới quấy rầy cô.

Hai người đàn ông hình thể to con nhanh nhẹn dừng mảnh ngắn ở trước mặt Lương Đình Nhi. "Tiểu thư."

"Có chuyện gì không?"

Tại sao có thể có người yêu sâu đậm như vậy, ngu ngốc như thế? Biết rất rõ tất cả chỉ là giấc mộng, trôi qua liền tan thành mây khói, vậy mà vẫn không chùn bước.

Lương Đình Nhi rơi vào tình tiết trong sách, hoàn toàn không để ý tới thực tế đang xảy ra chuyện gì.

"Thiếu chủ của chúng tôi hi vọng mời cô đi qua ngồi một chút." Hai người đàn ông đồng thanh nói, tuyệt không dám động tay động chân với Lương Đình Nhi, dù sao bọn họ cũng sợ ác ma nha!

"Ừ.chờ tôi một chút."

Hiểu lầm khiến hai người chia lìa mấy chục năm. Dù gặp mặt lại nhưng vẫn có thật nhiều bất đắc dĩ, khổ sở, khiến một đoạn tình yêu vốn tốt đẹp lại trở thành bi kịch.

Năm phút đồng hồ trôi qua.

Mười phút trôi qua.

Ba mươi phút lại qua đi.

Một tiếng trôi qua.

"Tiểu thư." Hai người đàn ông vô cùng bất đắc dĩ nhìn Lương Đình Nhi.

"Câm miệng!"

Thì ra tất cả đều là do anh ta! Mang theo mặt nạ, trên thực tế lại ở bên trong cản trở. Hận không thể khiến cho bọn họ hai người chia lìa, nhưng anh ta cũng vì một tình yêu không có kết quả a! Tình yêu đồng tính.

"Tiểu thư, nếu như cô muốn đọc sách, chỗ của thiếu chủ chúng tôi cũng có, không biết có thể hay không."

"Không thể." Cô vô cùng kiên trì đem sách xem xong.

"Mấy người đang làm gì thế? Ngay cả một cô gái cũng giải quyết không được, trực tiếp mang đi!"

Đột nhiên, một người đàn ông cực kỳ tức giận xuất hiện, trên mặt ông ta có vết đao khiến người sợ hãi.

"Vâng" Haiz! Rốt cuộc có thể không cần bị phạt đứng rồi, về phần chọc giận ác ma, món nợ này. Tự nhiên không rơi trên vai hai người bọn họ rồi.

Hai người dùng vải ướt giấu sẵn che miệng mũi Lương Đình Nhi, làm cho cô hôn mê rồi mang cô đi: dĩ nhiên, bọn họ không quên mang theo sách của cô.

Một nhóm người nhanh chóng rời đi, động tác gọn gàng, không lưu lại dấu vết. Chỉ tiếc, chuyện liền bị phá hủy ở.

Cô gái mới vừa rồi đứng vào Lương Đình Nhi trong nhà sách đã nhìn hết một màn này, lắc đầu thở dài than thở.

Cô lấy điện thoại từ trong túi xách ra, bấm một số điện thoại quen thuộc đến không thể nào quên nữa.

Điện thoại được tiếp lên.

"Ác ma, phụ nữ của anh bị mang đi."

Người bị bắt cóc thường bị giấu ở đâu? Căn phòng âm u nhỏ hẹp? Nhà xây rách rưới không theo luật an toàn kiến trúc? Hay là phòng tiếp khách tráng lệ đây?

"Trà." Lương Đình Nhi mở bìa cứng bộ sách ra, không vui kêu lên.

Thật là quá tệ, nếu muốn mời cô tới cần phải làm tốt tư cách chủ nhà chứ! Tại sao có một căn phòng tiếp khách tráng lệ, ánh đèn sáng ngời như vậy, lại quên đối đãi với cô phải có lễ phép đây?

"Trà tới." Gặp quý! Bọn họ phải là người phụ trách giữ cửa, thế nào lại biến thành phục vụ rồi chứ?

"Massage, tôi muốn người thứ hai giúp tôi ần" Người trước cực kỳ thô lỗ!

"Tiểu thư, cô xin chờ một lát, tiểu nhân liền đi gọi người tới." Đầu đảng lão đại trong nhảy mắt biến thân làm quản gia.

"Ừ." Lúc này Lương Đình Nhi mới hài lòng tiếp tục đọc nội dung trong sách.

Aiz! Đều do bọn họ gây mê cô, khiến cô quên mất mình đang xem tới trang thứ mấy. Hơn nữa bọn họ lại đem sách của cô ném loạn. Cô mới có thể tức giận như vậy, mới khó chịu như vậy, nếu không bình thường cô làm sao dám sai bảo người khác như vậy!

"Này, kêu bên ngoài đi dò xét tin tức chưa." Đầu đảng lão đại nhỏ giọng ra lệnh với tên lâu la, chỉ sợ Lương Đình Nhi bởi vì bọn họ nói chuyện âm lượng quá lớn mà phát giận.

Không phải nói mấy người bọn họ một đám đàn ông sợ một người đàn bà, mà là sợ núp dựa sau lưng của cô, bọn họ không chọc nổi a! Hơn nữa người đàn bà này tức giận không giống người bình thường - giận là ó ăm ỉ. Chỉ biết dùng ánh mắt vô tội, giọng nói dễ nghe không mang theo lời thô tục ghét bỏ động tác của bọn họ, làm cho bọn họ có tức giận cũng khó mà phát tác!

Nhưng nói tới cũng thật kỳ quái, lâu như vậy rồi mà người cũng không thấy tới, cũng đã gọi điện thoại cho biết, vì sao ác ma lại không chịu tới cửa đây? Hay là bọn họ trôi làm người? Không có khả năng đi!

Đầu đảng lão đại chuyển vòng lần quần, gấp đến độ giống như tiểu thái giám Thanh triều. Trong lòng lại không ngừng oán than mình, bởi vì tiền mà bị ma quỷ ám ảnh nhận một công việc như vậy. Cái gì mà cũng giống công việc mọi khi, còn nói cục diện rồi rầm vẫn còn tương đối thỏa đáng!

"Khụ khụ! Vị bác trai bên kia, có thể mời yên tĩnh một chút không?" Ông ta quấy nhiễu tới hứng thú đọc sách của cô rồi."Chẳng lẽ bác không biết người đọc sách cần một hoàn cảnh an tĩnh. Mà tiếng đi bộ của bác sẽ ảnh hưởng tới người đọc sách như tôi. Liên lụy như vậy cũng sẽ khiến người đọc sách cảm thấy bức dọc. Khi bức dọc đến một cấp độ nào đó, người đọc sách sẽ bộc phát tính tình không phân tốt xấu. Cái này cũng chứng bệnh nóng nảy buồn bức của bệnh nhân ức chế giống nhau"

Đù rồi! Cô ta lại nói nữa! Nói làm nhảm không ngừng vang vọng bên tai bọn họ. Mà cái duy nhất bọn họ nhớ cũng chỉ có "Người đọc sách", "bức dọc".

Phịch một tiếng!

Cánh cửa điêu khắc tinh xảo bị oanh mở, sự chú ý của mọi người toàn bộ dời về phía cửa. Chỉ thấy ác ma — Sở Phong nắm lấy Thiếu chủ tập đoàn Thái Uy, đi theo phía sau chính là cô gái thần bí.

Cô gái lấy tư thế đứng ở một bên xem kịch vui, cũng không tính nhúng vào dòng nước đục này.

Aiz! Cô đã cảnh cáo cô ấy, cô ấy thế nào vẫn không cẩn thận như vậy a?

Sở Phong mang về mặt khó coi đem Thiếu chủ tập đoàn Thái Uy xô ngã trên đất. Đối đãi như đứa trẻ rách nát, xem ra lửa giận của anh vừa khác hơn chắc là diệt không hết.

Cái gọi là bắt giặc phải bắt vua trước. Lúc này Sở Phong không phải tới muộn, mà là trước tiên đi cùng "Vua" nói chuyện một chút.

"Thả, người." Sở Phong lấy ánh mắt ý bảo bọn họ mau thả người.

Tên tiểu lâu la còn lại sợ tới mức đứng ở một bên trắng run, vì mình cầu nguyện, cầu nguyện mình đừng trở thành vật tế của ác ma. Ô....! Bọn họ từ đầu đến đuôi đều chưa buộc qua người phụ nữ này nha! Ô.....!

Lương Đình Nhi vẫn luôn ở trong tình trạng đắm chìm trong thế giới tiểu thuyết. Cho đến khi cuốn sách khép lại, cô mới thỏa mãn đem cuốn sách đặt nhẹ lên bàn, bùng lên lý trả hoa ưu nhân thương thức. Không chút để ý rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì.

Nghi ngại một lát, cô lại tính cầm lên một quyển sách khác tiếp tục đọc.

"Lương Đình Nhi!" Anh vì cô mà lo lắng muốn chết, vậy mà cô cứ nhiên ưu nhân ở nơi này đọc sách! Trên trán hiện lên gân xanh, Sở Phong kích động muốn giết người.

"Ah, Sở Phong, anh đã đến rồi à?" Nhất định là cô đọc sách quá mê mẩn mới không phát hiện ra anh.

"Em không phải cho rằng em sống quá an nhàn rồi không?" Thế mà anh lại thay cô lo lắng không thôi.

"Vây sao?" Lương Đình Nhi nghiêm túc suy nghĩ một chút, rồi sau đó trả lời: "Nhưng, nếu anh đã tới đón em, chúng ta có thể đi rồi?" Cô nhảy xuống ghế sa lon, còn lễ phép dọn dẹp mặt bàn bị chính mình làm loạn, lúc này mới sôi nổi chạy đến bên cạnh Sở Phong.

Sở Phong một tay cầm túi đựng đầy sách dày cộm, một tay ôm eo nhỏ của cô, động tác tự nhiên tựa như tất cả vốn nên như thế. "Em khẳng định anh sẽ tới sao?" Anh hoài nghi cô vì lấy lòng anh mà nói như vậy.

"Đó là đương nhiên." Nếu như anh không tới, cô sẽ chờ đến khi anh tới mới thôi —— đây là một câu được viết trong một quyển sách nào đó.

"Khụ! Hai vị, có thể đừng ở trước mặt mọi người ôm ấp ấp, chàng chàng thiếp thiếp không?" Chắc chắn, làm sao có thể xem cô như không tồn tại như vậy? Cô là mỹ thiếu nữ ngây thơ còn chưa đủ mười tám tuổi đó!

Lương Đình Nhi quay đầu, lúc này mới phát hiện, thì ra mỹ nữ mới vừa quấy rối hai người bọn họ là người cô đã gặp ở nhà sách. "Cô cũng ở đây à?"

"Tôi dĩ nhiên ở nơi này a! Bởi vì chính tôi đã thông báo cho Sở Phong tới ‘nhận người’, những thứ khác về trước rồi hãy nói!" Cô kéo một tay còn lại của Lương Đình Nhi, mạnh mẽ kéo cô rời khỏi hiện trường. Tránh để hình ảnh máu tanh sau đây sẽ làm cho cô mất hứng.

"Nhưng. . . ." Cô có thể năn nỉ Sở Phong xuống tay lưu tình không?

"Không có nhưng nhị gì hết, đi nhanh đi!" Chẳng lẽ, cô muốn ở lại chỗ này khiến đao thương ghim vào chính mình một hai cái?

Dọn sân xong, trò chơi giết hại một chút cũng không vui bắt đầu.

Kỳ quái, thật kỳ quái. Tại sao cô lại bị "thình" đi làm khách? Tại sao lúc Sở Phong xuất hiện lại có thêm một người ngoài? Tại sao vị người ngoài này biết nhà của Sở Phong?

"Vị đại tỷ tỷ đang đứng ngăn người kia, chị có thể vào nhà không?" Cô sẽ không bị dọa sợ tới mức choáng váng chứ?

"Cô. . . ." Cô bé kia, làm sao biết cách mở cánh cửa này?

Lời nói còn chưa hồi ra lời, trước cửa liền truyền tới tiếng mèo kêu.

"Tuyệt Nhi!"

"Tiểu Tuyệt Nhi."

Hai cô gái đồng thời hô, chú mèo lựa chọn cô gái nuôi nó nhiều năm, mà không phải là Lương Đình Nhi.

Cô gái ôm lấy mèo, sờ sờ cổ chú mèo rồi nói: "Thì ra là em núp ở đây! Khó trách mấy ngày nay chị không tìm được em."

"Cô. Cùng con mèo này rất thân?" Lương Đình Nhi cảm thấy trong lòng ề ề, cảm giác như mất đi thứ gì đó, cùng với đau lòng. Đứng ở bên cạnh Sở Phong là người khác, quen thuộc nơi này là người khác, còn mèo nhận chủ cũng là người khác, vậy cô là cái gì đây?

"Em nuôi nó nhiều năm như vậy, dĩ nhiên cùng nó rất quen rồi!" Cô gái đem mèo thả xuống đất cho nó tự do đi lại. "Đúng rồi! Em còn chưa tự giới thiệu mình, em tên là Phòng Tuyệt Nhi, là đồng bạn của Sở Phong." Cô mỉm cười ngọt ngào.

"Đồng bạn?" Hô! Cũng may, ít nhất cô ta không phải nói là bạn gái.

Cô tùy ý tìm chỗ ngồi xuống. "Chị nghe qua tổ chức ‘Ngục’ này chưa?"

"Ừ, hình như nghe qua." Nếu như báo viết không lầm, ‘Ngục’ trong miệng cô ấy hẳn là tổ chức hắc đạo nổi lên mấy năm gần đây.

"Chi nhánh của Ngục phân bố rộng lớn, lấy kinh doanh quân hỏa buôn bán, đánh lén ám sát. hoạt động phi pháp làm chủ. Trong đó quản lý tổ chức và cho giao dịch có thể thuận lợi tiến hành có bốn người, cũng chính là bốn vị Môn chủ. Em cùng Sở Phong theo thứ tự là hai vị trong đó, danh hiệu của Sở Phong là ‘ác ma’, mà em còn lại là ‘thiên sứ’."

"Là Fallen Angle đi!" Giọng nói lạnh lùng vang lên, Sở Phong dùng ánh mắt sắc bén trừng Phòng Tuyệt Nhi, không hài lòng về sự nhiều chuyện của cô.

Phòng Tuyệt Nhi nhún nhún vai lơ đãng, vẫy tay gọi mèo lại. Vuốt ve bộ lông nó, khóe miệng chứa một nụ cười tà ác.

"Sở Phong." Anh ấy không phải còn đang giận vì cô ngây ngốc đi theo người xấu đi? Lương Đình Nhi có chút bận tâm nhìn anh.

Anh không nói, chỉ ôm Lương Đình Nhi thật chặt. Lấy hành động bày tỏ lo lắng của anh.

Khi anh nhận được cuộc gọi của Phòng Tuyệt Nhi, thì từng có một khắc cho rằng Lương Đình Nhi sẽ không còn ở lại bên cạnh anh, còn có một loại đau

lòng và áy náy.

Bây giờ mắt mà tìm được lại, khiến cho anh cảm thấy vô cùng thỏa mãn đem Lương Đình Nhi ôm thật chặt trong lòng, như vậy mới có thể cảm nhận được sự tồn tại chân thật của cô.

"Tôi khổ cực như thế mới có thể đi vào nơi này, còn phải xem hai vị thân thiết, hai người thật sự quá đáng mà?" Sớm biết như vậy anh (Tuyền Hoàng) liền đem Bảo Bảo mang theo, thì hên.

Ah? Nơi này chỉ có hai nữ một nam, Sở Phong lại không nói chuyện, vậy tiếng nói này là của ai?

"Hắc, tiết mục ‘‘gặp lại’’ đã diễn xong, có thể xoay người lại nhìn tôi không? Dù gì tôi cũng thay mấy người giải quyết hơn mười tên theo dõi."

"Ah! Bác sĩ!" Thì ra thật sự là có người khác, không phải ảo giác.

"Tại sao ông lại xuất hiện ở nơi này?" Sở Phong không kiên nhẫn hỏi thăm.

Anh thật muốn làm thịt Tuyền Hoàng, tránh cho hắn làm hư chuyện tốt của anh.

"Tôi cũng chỉ thuận đường tới đây lác lư. Vừa lúc nhìn thấy bên ngoài có mấy người không biết sống chết muốn xông tới. Tôi liền giúp ông giải quyết bọn họ rồi!" Ai ngờ đối thủ quá yếu, hại anh một chút cũng chưa chơi đã. Tuyền Hoàng ngậm điều thuốc, buông thả nói.

Nếu những người bên ngoài biết, nhất định đều sẽ đám ngực phản đối. Không dám tin đai đen karate như bọn họ lại có thể thua trên tay Tuyền Hoàng.

"Bên ngoài còn có người?" Hóa ra anh ra tay còn chưa đủ hung ác, không thể cho bọn họ biết bài học nhớ đời?

"Anh ta cũng là một trong bốn vị Môn chủ." Phòng Tuyết Nhi lên tiếng lần nữa, giải thích với Lương Đình Nhi.

"Vậy còn một vị nữa đâu?" Lương Đình Nhi tò mò mở miệng, dường như tuyệt không sợ hãi.

"Có lẽ về sau chị sẽ gặp, cũng có lẽ là không." Trên mặt Phòng Tuyết Nhi nở nụ cười không giảm, lại làm cho người ta cảm thấy quý dị, thần bí.

"Lương Đình Nhi!" Cô biết càng nhiều đồng nghĩa với càng nguy hiểm! Bàn tay Sở Phong co rút lại, bắt được cánh tay Lương Đình Nhi. Cảm cô hỏi những chuyện liên quan tới tổ chức.

"Cho cô ấy biết thì có sao đâu?" Dĩ nhiên, Lương Đình Nhi cũng có thể lựa chọn không biết. Như vậy cô nhất định sẽ giết Lương Đình Nhi, để phòng ngừa tin tức tràn ra.

Phòng Tuyết Nhi không chút sợ hãi nhìn Sở Phong, thậm chí dám phản đối anh.

"Tôi không hy vọng cô ấy bởi vì tôi mà bỏ mạng!"

Sở Phong vừa hô Phòng Tuyết Nhi, vừa đem Lương Đình Nhi kéo vào trong phòng, muốn cô cách xa Phòng Tuyết Nhi.

"Tuyết Nhi, hôm nay tựa hồ em đặc biệt tích cực." Tích cực phá hư người khác!

"Đừng quên, em chính là người có thù tất báo." Sở Phong dám can đảm nói cô là Fallen Angel, như vậy cô đương nhiên phải trả lại hắn một món quà lớn.

Phòng Tuyết Nhi đem con ngươi híp lại, cùng bộ dáng ưu nhã, vô tội thường ngày cách nhau một trời một vực.

"Anh thật sự hoài nghi, năm nay em mới có mười bảy tuổi thôi sao?" Tuổi nhỏ, lại khôn khéo dọa người. Tuyền Hoàng dập tắt điều thuốc, nói đến vấn đề thắc mắc trong lòng nhiều năm.

"Tuổi thật cùng tâm lý bình thường sẽ có chênh lệch." Ví như chỉ số thông minh cùng tuổi của cô là không thể so sánh.

"Tiểu ác ma." Anh phi một tiếng.

"Anh sai rồi, em là tiểu thiên sứ." Cô trả lại anh một câu.

"Đi thôi! Chúng ta cùng nhau tới xem bọn họ đang làm gì." Phòng Tuyết Nhi ôm chú mèo đang chơi đùa, bước chân nhẹ nhàng vô cùng.

"Aiz! Xem ra lại có sắp người gặp nạn rồi!" Tuyền Hoàng lắc đầu, nhưng bước chân cũng không dừng lại, anh. Tựa hồ cũng rất kỳ vọng!

"Em có thể đặt câu hỏi không?" Lương Đình Nhi khéo léo ngồi ở mép giường, giơ tay đặt câu hỏi.

Hu. Chuyện làm sao biến thành như vậy? Cô bị Sở Phong kéo vào chỗ này từ khi nào rồi?

"Em hỏi đi." Sở Phong không yên lòng đáp lại.

Anh phải nghĩ biện pháp, đem hai người không có nhiệm vụ đang đứng bên ngoài kia đuổi đi.

Lương Đình Nhi hít sâu một hơi, chậm chạp hỏi: "Vị Môn chủ chưa lộ diện kia là người như thế nào?"

Giọng nói của cô thật bình tĩnh, lại làm cho Sở Phong rung động.

"Tại sao muốn hỏi như vậy?" Ánh mắt của anh lạnh như băng, không chớp mắt nhìn chòng chọc Lương Đình Nhi. "Những thứ này không phải là chuyện em nên biết."

Anh hi vọng cô không biết một mặt tàn nhẫn của anh. Chỉ vì anh muốn có được loại hạnh phúc không dễ dàng này.

"Đừng nóng giận hay tức giận được không?" Cô dịu dàng ôm cổ Sở Phong, tựa vào bờ vai rộng của anh.

"Em chỉ muốn hiểu rõ anh hơn, cũng không có ác ý. Anh nguyện ý chia sẻ chuyện cũ của anh cho em nghe không?"

Giọng nói nhỏ nhẹ trấn an tâm tinh lo lắng của anh. Anh rút cuộc buông lỏng bả vai đang căng thẳng, sau đó để cho đầu cô chôn sâu hơn trong ngực anh, như muốn cùng cô hợp lại làm một.

"Anh không biết, thì ra là anh có thể có được hạnh phúc."

Giọng nói sâu xa từ trên đầu cô truyền đến. Lương Đình Nhi buông lỏng thân mình dựa vào vai anh.

"Anh không biết ba mẹ mình là ai, tên thật là gì, nơi sinh ở đâu. Từ lúc anh có trí nhớ tới nay, anh lớn lên ở nhà thờ, là một giáo đồ thành kính."

Khi đó anh không có tên, mọi người đều nói anh là đứa trẻ không ai muốn. Lúc đó cái gì anh cũng không hiểu, cho nên không hiểu câu nói kia của bọn họ có ý gì. Nhưng khi anh dần dần lớn lên, anh mới sáng tỏ, thì ra mình vừa ra đời liền bị vứt bỏ. Mà khi đó anh lại không cách nào chống cự lại những cư xử không mấy thân thiện kia, chỉ có thể tiếp tục chịu đựng.

Vào sinh nhật lần thứ mười tám của anh. Nhà thờ bị một con lừa giận thiêu rụi, một mảnh vụn cũng không còn. Thậm chí có mấy đứa trẻ cũng bị chôn vùi trong trận hỏa hoạn đó. Chỉ có anh may mắn trốn thoát, lại bị người ta hiểu nhầm thành hung thủ, không có ai chịu nghe anh giải thích, chỉ lo đánh anh, làm nhục anh.

Sự đau đớn từ roi da không chỉ hằn trên da thịt, mà còn chôn vùi sâu trong tâm hồn anh. Vì vậy vào ngày sinh nhật lần thứ mười tám đó, anh đã ước được trở thành ác ma.

"Rồi sau đó, anh vô tình gặp gỡ anh em nhà họ Phòng. Được bọn họ bồi dưỡng trở thành một thành viên của tổ chức. Thời gian cứ thế trôi qua đã gần chín năm, lúc này đây anh gặp được em, em chính là hạnh phúc của anh."

Anh hôn lên cái trán trơn bóng của cô, ôm sát cơ thể mềm mại của cô. Anh biết cô đang run rẩy, cô dùng sức ôm anh như muốn cho anh vô vàn an ủi.

"Sở Phong" Cô nói không ra hai chữ "Đáng thương" này, chỉ có thể không nói gì nhìn anh.

"Em sợ sao?" Cô nguyện ý tiếp nhận một người đàn ông như anh sao?

"Tin em." Cô ngừng đầu nhìn anh, trong đôi mắt đen lóe ra ánh sáng. "Trên thế giới này không có chuyện nhất định, đúng và sai chỉ khi mọi người trải qua một thời gian dài mới có thể nhận xét. Có lẽ đối với người đời mà nói anh là ác ma tội lỗi. Nhưng đối với em mà nói, anh là niềm hạnh phúc của em." Cô lau đi những giọt lệ trên mặt, nhón chân lên, hôn lên đôi môi anh.

"Như vậy còn chưa đủ."

Anh hôn trả lại Lương Đình Nhi, bá đạo đem lưỡi thăm dò vào trong miệng cô, hấp thu chất mật.

"Khụ khụ! Hai vị ôn chuyện cũ, hôn xong chưa?" Ở một bên xem kịch vui lâu như vậy mà còn không nói ra tiếng nào thì thật xin lỗi chính mình. Phòng Tuyết Nhi dựa vào cánh cửa, giọng nói nhẹ nhàng quấy rầy một đôi giai ngẫu. Mặc dù từ lúc bước vào tới giờ, cô không cảm thấy chuyện mình làm được xem là quấy rầy.

"Tại sao hai người lại ở đây?" Thật mất hứng! Sớm biết thế này, anh nên đem bọn họ ném ra ngoài.

Sở Phong hung tợn hỏi thăm, mà Lương Đình Nhi thì đỏ bừng mặt, núp ở phía sau anh không biết nên làm thế nào.

"Cửa không khóa, xem hai người hôn kịch liệt như vậy. Em lại tốt bụng không muốn lên tiếng quấy rầy, cho nên không thể làm gì khác hơn là ở một bên chờ đợi." Phòng Tuyết Nhi trả lời, hoàn toàn không cảm thấy chột dạ.

Ngược lại Tuyền Hoàng ở một bên đang âm thầm trầm trồ khen ngợi vì hành động nguy hiểm dám vuốt râu hùm của Phòng Tuyết Nhi.

"Bây giờ mời hai người ra ngoài." Trừ khi bọn họ muốn bị nâng ra ngoài.

"Đừng dữ như vậy được không? Em chỉ là muốn nhắc nhở anh, nhiệm vụ tổ chức giao cho anh nhớ hoàn thành, nếu không hậu quả tự phụ trách." Phòng

Tuyết Nhi mỉm cười nói, rồi sau đó xoay người rời đi, trên tay không mang theo vật gì.

Sở Phong không vui đóng sầm cửa lại, tiếng vang lớn khiến Lương Đình Nhi không tự chủ được cảm thấy lo lắng.

Cô nhìn chòng chọc Sở Phong hỏi: "Có thể nói cho em biết có chuyện gì không?"

"Nói cho em biết, sẽ làm em rơi vào nguy hiểm, em vẫn muốn biết sao?" cầm Sở Phong dựa vào đầu Lương Đình Nhi, anh đang chờ đợi câu trả lời của cô.

Một hồi yên lặng, Lương Đình Nhi buồn bực, ở trong ngực Sở Phong một câu cũng không nói, duy chỉ có đôi tay càng không ngừng ngo ngoáy.

Sở Phong cảm thấy quái dị, nhìn lại, mới giật mình ——

"Đĩnh Nhi!"

Trên người cô không mảnh vải che thân, toàn bộ quần áo đều rơi xuống đất.

"Đây là chuyện điên cuồng nhất em từng làm" Cô phải liên tục hít sâu mới có thể hòa hoãn tâm tình căng thẳng. "Em nguyện ý, dù là chuyện nguy hiểm gì, chỉ cần được ở cùng một chỗ với anh, em đều nguyện ý đổi lấy."

"Em có hiểu mình đang giao linh hồn cho ác ma không?" Anh đưa tay vuốt ve gò má đỏ thắm của cô, vì lời cô nói mà cảm thấy ảm áp.

"Em không biết, chuyện duy nhất em biết là anh là người em yêu. Mà em nguyện ý đem tất cả thuộc về mình cho anh."

Lương Đình Nhi dùng đôi tay vòng quanh cổ Sở Phong, chủ động cho anh một nụ hôn nhiệt tình.

Giây phút hai người lưu luyến triền miên liền bắt đầu từ đêm nay ——

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Của Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

"Vì sao đem con mèo của em bỏ vào đó?" Tuyền Hoàng đi theo sau lưng Phòng Tuyết Nhi, đưa ra nghi vấn.

Mất tinh như anh ngay lập tức có thể nhìn ra Phòng Tuyết Nhi cố tình bày trận mờ ám.

"Anh cảm thấy kế tiếp bọn họ sẽ làm gì?" Phòng Tuyết Nhi không cho đáp án ngay, ngược lại trả lời một câu ông nói gà bà nói vịt .

Cô nam quả nữ sống chung một phòng, nhất định. Sẽ không có chuyện tốt.

"Vậy anh còn nhớ rõ, gần đây tổ chức mới nghiên cứu phát triển một mô hình camera loại nhỏ không?" Phòng Tuyết Nhi thoáng nhìn về phía Tuyền Hoàng, không chờ anh trả lời, tự mình nói tiếp: "Bề ngoài nhìn như đá mắt mèo, thực chất do tinh thể nhỏ bé tổ hợp. Nếu không phải dùng kính hiển vi điện tử quan sát, người bình thường căn bản không phát hiện ra. Mà tổ chức còn đang thay đổi, đúng lúc buộc thử nghiệm trên người Tiểu Tuyết Nhi."

"Em đó, cẩn thận Sở Phong biết được chuyện này rồi, em sẽ không còn ngày tốt để qua." Tuyền Hoàng lắc đầu thờ dài, phát hiện thể hệ trẻ bây giờ thật là càng ngày càng hiểu được cách lợi dụng công nghệ.

"Tùy anh nói thế nào thì nói, nhưng đừng quên chuyện này anh cũng có phần." Phòng Tuyết Nhi mỉm cười với anh, nụ cười rất chói mắt.

Ah? Anh chỉ một bên tham gia náo nhiệt mà thôi, như vậy cũng có chuyện? "Em Ác nữ!" Anh phải suy tính xem có nên ra nước ngoài một thời gian không, để tránh bị Sở Phong đuổi giết.

"Anh muốn kết cục của mình cũng giống Sở Phong ư?" Phòng Tuyết Nhi nhàn nhạt bỏ xuống một câu.

Tuyền Hoàng nhất thời á khẩu không trả lời được!

"Chắc! Anh thật sự muốn đề nghị đại ca em đưa em ra nước ngoài bồi dưỡng. Chờ em đủ tuổi kết hôn lập tức gả đi. Tránh cho em ở lại chỗ này gieo họa cho người đời." Về phần người đàn ông cưới em ấy kết quả ra sao, cái này không phải phạm vi lo lắng của bọn họ.

"Cách đó , ngay từ hai năm trước anh ấy đã dùng qua." Đáng tiếc còn chưa tới tuổi kết hôn, cô cũng đã lấy được bằng tốt nghiệp.

"Em không nghĩ rằng : sẽ có một ngày mình sẽ thua trong tay đàn ông ư?" Nếu quả thật như thế, vậy thiên hạ liền thái bình rồi!

Phòng Tuyết Nhi đột nhiên dừng bước chân lại, giống như là đang bị cái gì quấy nhiễu."Có lẽ. Thật sự sẽ có ngày đó."

"Em nói cái gì?" Anh sẽ không nghe lầm chứ? Ác nữ này cũng sẽ có một ngày cúi đầu xưng thần? Vậy anh cũng muốn xem, đến tận cùng là ai có thể đủ năng lực khiến em ấy rối loạn một mảnh như vậy.

Phòng Tuyết Nhi lấy lại tinh thần, quay đầu nhìn về phía Tuyền Hoàng với bộ mặt kinh ngạc : "Không có, em cái gì cũng chưa nói."

Tuyền Hoàng chỉ cảm thấy năm nay tựa hồ đặc biệt không bình thường.

Chân lông màu đen được choàng lên trên da thịt trắng nõn, quang cảnh này khiến người nhìn người mê.

Chú mèo trên giường quyến luyến cảm giác mềm mại của chân cùng da thịt đụng chạm. Camera mèo càng không ngừng cọt xát.

"Dĩnh Nhi, dậy đi!" Người đàn ông ở một bên lắc vai cô, khoe miệng bởi vì bộ dáng cô chọc người mà trêu mếu nở nụ cười.

Lương Dĩnh Nhi không kiên nhẫn lật người : "Ừm! Đứng." Ánh mắt cô không có mở, chỉ ừm ra tiếng. Lại không ngờ tới, toàn bộ phần lưng lọt vào trong mắt Sở Phong.

Sở Phong thân mật ở bên tai Lương Dĩnh Nhi nói: "Bé ngọc, em không dậy, anh sẽ xem em là bữa sáng ăn luôn." Có sẵn bấu vật hấp dẫn mê người như vậy, không ăn thật đáng tiếc.

"Đứng! Em đã nói là em không muốn mà! Sao anh còn như vậy." Lương Dĩnh Nhi ra sức quơ loạn, miệng lẩm bảm nói mớ.

"Dĩnh Nhi!"

Cử chỉ quái dị của Lương Dĩnh Nhi khiến Sở Phong không khỏi hoài nghi. Cô gái nhỏ này không phải đang nằm mộng xuân chứ?

"Sở Phong!" Lương Dĩnh Nhi đột nhiên quát to một tiếng, lại lật người tiếp tục gấp chu công.

"Dĩnh Nhi, em vẫn chưa chịu dậy sao? Không phải em nói muốn nghe, tổ chức giao nhiệm vụ gì cho anh sao? Em không dậy, anh liền ra ngoài không để ý em nữa." Muốn câu cá nhất định phải có mồi.

"Ừm! Đợi chút, chờ em ba giây." Lương Dĩnh Nhi nói không rõ ràng.

Ba, hai, một, được rồi, cô mở to mắt.

"Tổ chức muốn trong hai tuần này anh phải tới Ý, khuếch trương thế lực của tổ chức ở châu Âu." Mafia Sicily luôn là đối tượng mà Ngục muốn diệt trừ.

Nói như vậy, anh cần phải ra nước ngoài một thời gian dài. "Nhất định cần anh đi sao?" Như vậy cô sẽ rất cô đơn.

"Ừ." Sở Phong cung chiêu vuốt ve những sợi tóc đen óng trên đầu cô.

Bốn vị Môn chủ của Ngục được phân chức vụ theo sở trường. Thật đúng lúc, công việc anh phụ trách vừa vặn không cần định kỳ đi tới đi lui giữa các quốc gia.

"Anh phải rời khỏi em trong một thời gian rất dài ư?" Lương Dĩnh Nhi mếu máo hỏi.

"Đúng vậy." Nếu như không đi, sợ rằng Phòng Tuyết Nhi sẽ dẫn dắt một đoàn bộ đội tinh anh đuổi giết hai người bọn họ. "Nhưng chúng mình sẽ không tách ra, em cũng đi theo anh, thế nào?" Anh nói lên đề nghị của mình, đây cũng là cách duy nhất có thể vẹn toàn đôi bên.

"Ừ, hừ, không muốn." Suy nghĩ một chút cũng không, Lương Dĩnh Nhi nhanh chóng bác bỏ khiến anh kinh ngạc.

Nghe được câu trả lời của Lương Dĩnh Nhi, Sở Phong mang vẻ mặt phức tạp nhìn cô. Anh cho rằng cô sẽ đồng ý, không nghĩ tới câu trả lời của cô nằm ngoài dự kiến của anh, chẳng lẽ bọn họ thật sự phải tách ra.

"Trừ khi, anh theo em về nhà ba mẹ một chuyến, em mới bằng lòng đi theo anh." A, cô cô làm ra vẻ huyền bí, để cho anh lo lắng. Lương Dĩnh Nhi lè lưỡi, bởi vì trêu chọc Sở Phong mà chột dạ.

"Ok. Anh thuận tiện đi thăm hỏi ba mẹ vợ tương lai." Sở Phong cắn cắn vành tai cô, coi như là cho cô trừng phạt nho nhỏ.

Lương Dĩnh Nhi vui đầu trong ngực Sở Phong cười nói: "Anh không xấu hổ à! Kêu thân thiết như vậy, anh chắc chắn em sẽ gả cho anh sao?" Anh thậm chí còn chưa cầu hôn với cô đâu!

"Em là của anh, chỉ có thể gả cho anh." Chẳng lẽ cô còn người thứ hai để chọn?

"Bá đạo! Loại đàn ông mang chủ nghĩa heo đất như anh, còn ai dám gả!" Anh rõ ràng ăn cô gấu gao! Lương Đình Nhi đánh nhẹ vào ngực anh, không hài lòng nũng nịu.

"Chỉ cần em dám là được rồi!" Anh cúi đầu cho cô một cách thức tiêu chuẩn về nụ hôn nóng bỏng. "Em đồng ý gả cho anh sao?"

"Em đồng ý."

Đợi chút, cô đồng ý cái gì? Lương Đình Nhi hoàn toàn không biết chuyện gì xảy ra, đã nhìn thấy ngón áp út trên bàn tay phải của mình đã đeo một chiếc nhẫn, cùng với nụ cười gian trá của Sở Phong.

"Ngoan, biết ngay là em sẽ đồng ý." Bởi vì anh đã tính xong rồi!

"Xấu xa!" Cô thật sự bị lừa dễ dàng như vậy sao? Lương Đình Nhi tức giận ra sức trừng Sở Phong.

"Ai bảo đối thủ của em là ác ma đây?" Cô không có phần thắng là đương nhiên.

"Nào có người nào qua loa quyết định chuyện kết hôn như vậy." Một chút cũng không lãng mạn! Lương Đình Nhi bắt đầu nhìn nhẫn cưới trên ngón tay, mặt trên có một đôi cánh khảm đá quý óng ánh sáng rọi.

Chiếc nhẫn này vô cùng tinh xảo, không giống loại tùy ý lựa chọn trong khoảng thời gian ngắn. Nhất là size của chiếc nhẫn vừa khít ngón tay cô.

"Em thật cho rằng anh tùy ý cầu hôn em sao?" Nếu như cô dám trả lời Yes, như vậy anh sẽ "Dạy dỗ" cô một phen, để cho cô hiểu anh thật sự đang rất nghiêm túc.

"Ừ Anh hẳn là không phải." Cô ngu ngơ, nhưng thông minh còn chưa thấp đến mức không phân rõ mọi chuyện như vậy.

"Anh yêu em."

"Em đã sớm biết."

Gió xuân thổi qua, hoa rơi đầy đất, một màn sa mỏng, thân thể đan xen, tình yêu không đổi.

Là vì gần hương tình kiếp ư?

Người luôn cảm thấy lo lắng, gấp gáp khi mục đích gần tới.

Một hàng rào tre lại có rất nhiều dây leo trên đó. Những người trên đường chào hỏi lẫn nhau, Đông bộ ở Đài Loan ít ồn ào; cũng không huyền ảo như ở thành phố, thêm phần thoải mái an nhàn.

Lương Đình Nhi đứng trong sân, nhìn con đường trải bằng đá, có chút do dự.

Cô nên vui khi đoàn tụ với ba mẹ. Sau đó nói cho ba mẹ biết cô dẫn bạn trai về, hơn nữa muốn kết hôn. Hay là tiền trăm hậu tấu, chờ in xong thiệp mừng, cô cũng chạy trốn ra nước ngoài rồi mới báo ba mẹ biết?

"Đình Nhi, đứng ngoài này làm gì? sao không mau đi vào?" Về nhà kinh khủng như vậy sao? Nhìn về mặt buồn bã của cô, Sở Phong không rõ hỏi.

"Aiz! Anh không hiểu đâu." Lương Đình Nhi bắt đầu chờ đợi.

Người Đông bộ rất bảo thủ, ví dụ như ba mẹ cô, há có thể cho phép cô đột nhiên mang một người đàn ông trở về? Cô thật sợ đến lúc đó Sở Phong bị đuổi ra ngoài, vậy thì toi rồi!

"Anh hiểu cũng được, không hiểu cũng được, sớm muộn cũng phải đối mặt." Anh thân mật ôm eo nhỏ của cô, để cho cô an tâm dựa vào chính mình.

Tình huống tệ nhất thì hai người bọn họ bỏ trốn liền xong. Ở thời đại có phương tiện giao thông tiên tiến như hiện nay, chân trời góc bể, không có nơi nào không có chỗ chứa bọn họ?

Về mặt kiêu ngạo của Sở Phong khiến Lương Đình Nhi không khỏi có chút hâm mộ.

"Nếu như em được một nửa tự tin và lòng can đảm của anh thì tốt biết bao."

Một vị giáo viên từng trải nổi giận, thì có thể mắng học sinh liên tục ba tiếng không uống một ngụm nước. Mà không may mắn chính là : ba mẹ cô đều là giáo viên đầy kinh nghiệm lấy được bằng khen giáo viên giỏi. Một người mắng cô ba tiếng, một mồi còn có thể thay phiên đổi chỗ, cô tin cô sẽ có một ngày không dễ chịu.

"Em nha!" Sở Phong dùng ngón tay thon dài gõ nhẹ vào đầu cô.

Lương Đình Nhi không phục lấy tay chọt bụng Sở Phong. "Cái gì vậy! Anh làm sao biết em đang lo lắng cái gì."

"Chuyện gì khiến con lo lắng đến không nguyên ý vào nhà, nói cho ba mẹ biết một chút?"

Người phụ nữ có con vẫn còn phong vận đứng trước hàng rào tre, ánh mắt quét qua Lương Đình Nhi và Sở Phong, giọng nói lạnh nhạt có một tia bất mãn.

"Mẹ!" Lương Đình Nhi khiếp đảm hô to.

Lớn chuyện, không ổn rồi!

"Còn biết gọi mẹ!" Mẹ Lương nhủ mảy, mắt hứng thay nữ nhi mở cửa. "Ba con vẫn còn chờ ở bên trong, đừng để ông ấy đợi quá lâu."

Rất xa, bà đã nhìn thấy hai người chàng chàng thiếp thiếp, bộ dáng thật ngọt ngào. Tác phong trắng trợn khiến người khác nhìn thấy liền thẹn thùng. Sớm biết như vậy, bà liền đem con gái giữ ở bên người thêm mấy năm nữa, con bé mới không giống như bây giờ, bắt đầu lên phía Bắc làm việc liền thay đổi rồi!

"vậy sao?" Đã ở bên trong chờ, này không phải tỏ vẻ cô xong đời rồi ư? Lương Đình Nhi theo thói quen núp sau lưng Sở Phong, con người liên tục nháy mắt nhìn người mẹ đã lâu không gặp.

"Còn dám hoài nghi? Cẩn thận, bị mắng cho một trận." Mẹ Lương liếc Sở Phong một cái. "Thuận đường thỉnh vị tiên sinh này cùng nhau vào nhà đi!"

"Vâng."

Bên trong phòng rất yên tĩnh.

Ba Lương ngồi ở vị trí chủ vị nhắm mắt dưỡng thần, bếp lò trên bàn đang nấu nước.

Mẹ Lương ngồi ngay ngắn một bên, căn bản không có ý định nói giúp Lương Đình Nhi.

Cho đến nước sôi lên, phát ra tiếng vang ừng ực, lúc này ba Lương mới mở mắt ra, không nói một câu, chủ động pha trà.

Đội từng đạo thủ tục hoàn thành, hương trà từ từ tản ra.

"Ba." Vào cửa đã hơn mười phút, đây là câu nói đầu tiên của Lương Đình Nhi từ khi bước vào nhà.

Cô biết ba mình vẫn có một thói quen, không thích trong lúc pha trà bị người quấy rầy.

Ba Lương không để ý tới Lương Đình Nhi, tự mình đưa ly trà cho Sở Phong.

Sở Phong nhận lấy cái ly, đầu tiên là ngửi hương thơm từ trà, rồi sau đó chậm rãi thưởng thức.

"Hương thơm ngào ngạt, vị cam thuần, chắc là Thiết Quan Âm của An Khê phải không ạ?" Cũng may trước đây không lâu, anh mới cùng anh trai Phòng Tuyệt Nhi học qua trà nghệ.

Cửa thứ nhất thuận lợi vượt qua.

"Không tệ, đây là trà mà bác nhờ bạn bè mang từ Trung Quốc về." Ba Lương đặt ly trà xuống, có vẻ tán thưởng Sở Phong. "Cháu biết đánh cờ không?"

"Biết." Sở Phong trả lời khẳng định, khiến Lương Đình Nhi đỏ mặt hơi lạnh dùm anh.

Cô gạt nhẹ ống tay áo Sở Phong, muốn anh đừng khinh địch. Sở Phong lại trả lại cho cô một nụ cười mê người.

Ba Lương gật đầu một cái ý bảo Mẹ Lương lấy bàn cờ tướng ra, "Thắng, bàn lại chuyện Đình Nhi."

Ý của Ba Lương chính là muốn anh toàn lực ứng phó, không cho phép nhường.

Hai bên đại chiến như trận chiến giành biên giới của Sở Hán, chỉ thấy ý định của người nào kín đáo, tinh táo mới có thể cho đối phương một kích trí mạng.

"Chiếu tướng."

Điều này đại biểu một tiếng thắng lợi, khiến Lương Đình Nhi vui vẻ từ trong miệng bật ra tiếng gọi, bởi vì ván này Sở Phong thắng!

Cửa thứ hai, Sở Phong lại thuận lợi vượt qua.

Ba Lương quan sát thế cờ lần nữa, lộ ra nụ cười khó có được: "Người trẻ tuổi, tài đánh cờ của cháu không tệ, tên cháu là gì?"

"Họ Sở, tên một chữ Phong."

"Sở Phong? Ừ, tên có khí phách." Ba Lương rút nhẹ hộp trà, đột nhiên hỏi: "Dĩnh Nhi, khó có khi nào thấy con đeo trang sức trên tay. Tại sao lại đeo vào ngón vô danh trên bàn tay phải vậy?" Ba Lương biết rõ còn hỏi.

Nếu không phải là Sở Phong hợp mắt ông. Ông nhất định trực tiếp rút chiếc nhẫn ra khỏi tay con gái, đuổi tên trẻ tuổi này đi. Dù sao cũng là chuyện chung thân đại sự cả đời, nào có chuyện chưa được ba mẹ đồng ý đã tự đính trước.

"Ba." Lương Dĩnh Nhi mếu máo không tình nguyện hô.

Hu..! Nào có người trở mặt nhanh như vậy. Đối với Sở Phong thì tán thưởng, đối với con gái như cô liền trở nên nghiêm túc.

"Còn dám kêu! Tại sao ba mẹ gọi điện tới Đài Bắc, chủ nhà của con nói con không ở đó nữa?" Ba Lương mắt hừng trách cứ cô.

"À, chuyện này . . . ?" Lương Dĩnh Nhi sững sờ , không biết nên trả lời ra sao.

Thảm! Ba không phải đã biết bọn họ ở chung chứ?

"Bác trai, chiếc nhẫn là do cháu đeo lên cho cô ấy, hi vọng bác có thể đồng ý hôn sự của chúng cháu." Sở Phong vẻ mặt cung kính, cùng với thái độ cùng bộ dáng phóng đảng ngày thường khác nhau một trời một vực.

Ba Lương trầm tư một hồi, mới lên tiếng lần nữa: "Tại sao muốn kết hôn với con gái của bác?"

Vấn đề rất đơn giản, nhưng có thể đáp thật tốt mới quan trọng.

"Bởi vì muốn cả đời thương yêu cô ấy, cả đời có cô ấy làm bạn, cả đời yêu cô ấy." Sở Phong trả lời với thái độ kiên định, toát ra tình cảm dịu dàng nhìn Lương Dĩnh Nhi .

"Sở Phong." Lương Dĩnh Nhi hốt mắt đỏ lên, kim lòng không được rơi lệ, còn có chuyện gì so với chuyện này quan trọng hơn?

"Con gái của bác liền giao cho cháu rồi." Ba Lương trịnh trọng nói, thái độ khẳng định nhìn Sở Phong. Nhưng cả người trong nháy mắt tựa hồ trở nên già nua rất nhiều.

"Bác trai, cháu còn có một thỉnh cầu." Máu chốt thành bại quyết định tại đây rồi !

Ba Lương đang muốn rời đi liền dừng bước lại, nhìn Sở Phong. "Cháu nói đi!"

"Con hi vọng có thể mang Dĩnh Nhi đến châu Âu định cư, hi vọng bác có thể đồng ý." Hô! Anh rốt cuộc nói ra.

Dừng lại mấy giây, Ba Lương nhìn con gái một chút, lúc này mới gật đầu đồng ý. "Ở lại nơi này vài ngày đi!" Con gái trưởng thành, muốn giữ cũng không giữ được, dứt khoát liền để nó đi theo Sở Phong đi!

Cửa thứ ba, Sở Phong cũng quá quan. (vượt qua)

"Cám ơn ba, về sau, chúng con sẽ thường xuyên về thăm ba mẹ. Ba mẹ cũng có thể ngồi máy bay đến Âu châu thăm chúng con, thuận tiện đi nghỉ phép luôn."

Lương Dĩnh Nhi ngọt ngào cười một tiếng. Nụ cười sáng lạn khiến Ba Mẹ Lương rất yên tâm đem cô giao cho Sở Phong.

"Con bé ngốc, cái này thì có gì phải cảm ơn!" Mẹ Lương ở một bên chen vào nói: "Mấy ngày nay, hai con hãy ở đây bồi ba mẹ đi. Còn Dĩnh Nhi, và sau, có chuyện gì phải báo cho ba mẹ biết một tiếng. Đừng để ba mẹ ở đây lo lắng."

"Dạ, mẹ, lần sau con tuyệt đối sẽ không tự nhiên biến mất nữa."

Lương Dĩnh Nhi khẽ dựa về phía sau, trả cho Sở Phong một cái mặt quỷ. Sở Phong lại len lén hằm lên gương mặt cô.

"Biết là tốt rồi!" Chắc! Hai đứa này, xem bọn họ như không tồn tại sao?

"Mẹ thấy bình thường hai con cũng quen ở cùng nhau. Nên cũng không cần thay Sở tiên sinh an bài một gian phòng khác, hai con ở cùng gian phòng đi!"

"Dạ." Lương Dĩnh Nhi cực kỳ vui vẻ, căn bản không chú ý tới có cái gì không đúng.

Sở Phong khòe miệng hơi giờ lên, lấy ánh mắt cảm kích nhìn ba mẹ vợ tương lai . Để cho bọn họ có nhiều thời gian "chung đụng" hơn.

Ah? Bà có phải bị viễn thị rồi không? Hình như bà thấy con rể tương lai lộ ra ánh mắt như thể quỷ kế đạt được, bà không phải đã đẩy con gái mình vào miệng hổ chứ?

"Mấy người trẻ tuổi các con tự mình lên kế hoạch đi. Xem mấy ngày nay muốn sống thế nào, chúng ta cũng sẽ không tham dự." Mẹ Lương phát tay một cái, theo Ba Lương cùng đi ra hậu viện.

"Dĩnh Nhi, phòng của em ở đâu?" Sở Phong ản nhấn cười hỏi.

"À, Tại sao hỏi như vậy?" Mới vừa rồi có phải cô lại đồng ý bữa cái gì không? Tại sao Sở Phong lại có vẻ mặt gian trá như vậy? Lương Dĩnh Nhi phòng bị nhìn Sở Phong.

"Bà mẹ cởi mở của em bày tỏ anh có thể giờ trò với em." Nếu có thể cùng phòng, vậy thì chứng tỏ việc anh muốn xuống tay với cô cũng được ngầm cho phép.

"Đừng gạt người?"

"Ai thèm lừa em! Em không nhìn thấy ba mẹ cố ý đi ra hậu viện, đem không gian này để lại cho chúng mình sao?" Chẳng mấy khi anh có thể thuận lợi giải quyết xong vấn đề khó khăn, cô hẳn phải nên thương cho anh chứ?

Sở Phong tay ôm hông cô, anh như một con báo đói bụng không ngừng ngửi con mồi, xem nên xuống tay từ nơi nào.

"Không đứng đắn! Yên tĩnh một chút được không." Vậy mà cô còn thay anh vui vẻ. Ah? Đợi chút, cô nhớ đến một chuyện quan trọng. "Anh đánh cò tướng rất lợi hại phải không?" Lương Dĩnh Nhi quẩn lấy tay Sở Phong, đi tới căn phòng nhỏ của cô ở trên lầu hai.

Nếu ba mẹ đều đã đồng ý rồi, cô tự nhiên cũng sẽ không phản đối. Nếu ba trách cứ, cô tin sẽ có người thay cô chịu oan.

Uhm, có phải cô biến ác rồi không? Cô nhân nói quá thật không sai : gần mực thì đen, gần đèn thì sáng. Những lời này dùng trên người cô và Sở Phong vô cùng chính xác.

"Bình thường."

"Vậy sao anh lại thẳng trợn này?" Chẳng lẽ trí thông minh của anh thật sự cao như vậy?

"Ăn gian."

"Ừm, phương pháp tốt." Không đúng, Lương Dĩnh Nhi lấy lại tinh thần, có chút không xác định hỏi lại lần nữa: "Anh vừa nói gì?" Cô thật hy vọng mình nghe lầm.

"Ăn gian." Sở Phong nói lại lần nữa, mỉm cười nhìn cô.

"Anh... anh ăn gian?" Ai có thể nói cho cô biết, đây không phải là sự thật.

"Cái này có gì kỳ quái đâu?" Sở Phong nhíu mày, cho rằng Lương Dĩnh Nhi chuyện bé xé ra to.

Chỉ số thông minh cao cũng không đồng nghĩa với có đạo đức. Mặc dù anh đã học thuộc Tứ Thư Ngũ Kinh, anh cũng vẫn ăn gian.

Lương Dĩnh Nhi che trán, lắc đầu nói: "Không có bất kỳ một vị thầy giáo nào thích học sinh ăn gian."

Trước vườn, các loài hoa đều nở rộ, màu sắc rực rỡ, cánh hoa theo những cơn gió đông rơi xuống, một vẻ đẹp không giống nhân gian.

Kéo cửa kính ra, thấy ngoài hành lang gấp khúc bày một cái mâm. Hai cái ly sứ nằm trên đó, từng cái được khắc tên rõ ràng, mang theo ý nghĩa, giá trị bất phàm.

Uống ly trà nóng, Mẹ Lương chậm rãi mở miệng: "Ông 'không cẩn thận' để thua?"

Dù sao đối với ba mẹ mà nói, trên đời này, không có chuyện gì quan trọng bằng hạnh phúc cả đời của con gái họ.

"Một nửa một nửa." Ba Lương hơi bất mãn trả lời.

Ông đúng là có nhường, nhưng ông lại cảm thấy hơi nghi ngờ

Cười khề mấy tiếng, bà che miệng không để cho mình luống cuống. "Khó có khi nào nghe thấy ông nói những lời này, thế nào, bị suy sụp rồi hả?" Thì ra con rể vẫn có chút tài năng.

"Đúng vậy! Đúng là có chút khó khăn." Xếp chân đã lâu, ông đứng dậy ngưng nhìn cánh hoa vũ uyển chuyển rơi đầy trời. "Bởi vì tôi không rõ, con 'xe' lẽ nào đã được cái từ hồi sinh." Ông nhíu mày, dường như không cách nào tiếp nhận loại sự thật này.

"Ông sẽ không muốn biết."

"Sự thật" này sẽ làm hư chuyện tốt!

Bạn đang đọc truyện *Người Tinh Của Ác Ma* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Khi sống ưu nhân tự tại thì người ta sẽ cảm giác thời gian trôi qua đặc biệt mau.

Đã hai tuần lễ trôi qua, nhưng cảm giác như mới vừa về đến nhà. Ba vừa mới đồng ý cho cô gả cho Sở Phong, mẹ mới vừa dạy dỗ cô một chút, cô lại phải rời đi rồi.

Lương Đình Nhi dọn dẹp vali, trong tay cầm khăn quàng cổ mà mẹ tự tay thêu, màu nâu sẫm hơi phai màu, đó là món quà sinh nhật năm mười lăm tuổi của cô. Cô biết mùa này không cần dùng khăn quàng cổ, nhưng cô vẫn đặt nó vào trong vali.

Cầu thang bằng gỗ ngoài cửa khách khách vang dội, cô biết là Sở Phong đã lên tới.

"Đình Nhi, chuẩn bị xong chưa?"

Áo len cổ chữ V màu trắng cùng quần da màu đen, khó có khi nào thấy anh không mặc đồ tây trang. Chỉ là nhìn ngang nhìn dọc, trông anh giống như người xuất thân từ ngưu lang điểm (Ngưu lang điểm chính là một loại văn hóa chính thống, người phục vụ trong đó đều là nam, làm công tác bồi khách uống rượu. Không dùng cơ thể buôn bán, toàn bộ thu nhập đều được trích phần trăm từ tiền rượu. Phổ biến ở Nhật Bản), hơn nữa còn là người có giá trị cao nhất.

"Xong rồi." Lương Đình Nhi lại tiện tay cầm thêm hai ba bộ quần áo, coi như là xong. "Sở Phong, em cảm thấy rất luyến tiếc." Cô có chút hối hận, không biết có nên lỡ hẹn hay không?

"Yên tâm đi! Chúng mình sau này sẽ trở về mà, đừng buồn rầu như vậy được không?" Sao anh lại không biết cô đang suy nghĩ gì. Nhưng không ai có thể ngăn cản anh dẫn cô đi.

Trong một tuần lễ, làm việc và nghỉ ngơi theo quy luật. Anh cuối cùng cũng hiểu rõ tập quán sinh hoạt của một gia đình bảo thủ, mà anh cũng phải kiểm chế rất nhiều.

"Không thể chậm thêm mấy ngày nữa sao?" Ở lại một ngày nữa cũng tốt! Lương Đình Nhi cố gắng thuyết phục Sở Phong.

"Một tuần lễ trước em cũng đã nói như vậy." Bấy giờ trời qua rồi, bọn họ vẫn còn ở Đông bộ Đài Loan ưu nhân nghỉ phép.

"Vậy sao?" Nói như vậy, hình như cô không thể lại dùng chiêu ăn vạ này nữa.

"Bé ngọc, em cho rằng anh không biết em đang nghĩ gì sao?" Anh ôm cô vào lòng. "Chúng mình rất nhanh có thể trở về, tin anh." Nếu như Mafia Ý dễ đổi phỏ.

"Ừm."

Anh nhẹ nhàng hôn lên môi cô.

"Hai con đang làm gì vậy? Nhanh dọn hành lý rồi ra sân bay đi."

"Đúng vậy, nếu để trễ chuyến bay thì thật không tốt."

Vừa nghe thấy tiếng nói, hai cơ thể đang quấn quýt liền lập tức tách ra.

Lưng Lương Đình Nhi đối diện cửa, làm bộ lấy trang sức, sự thật là muốn che dấu hai gò má ửng đỏ của mình. Còn Sở Phong xoay người hỏi thăm hai ông bà.

"Ba, mẹ." Sở Phong ngoài cười nhưng trong không cười chào hỏi. Trời ơi! Đây không biết là lần thứ mấy bị quấy nhiễu rồi, nếu như nói là trùng hợp thì cũng quá mức đúng lúc đi?

Trải qua nửa tháng sống chung, anh đối với Ba Mẹ Lương thay đổi xưng hô từ bác trai, bác gái biến thành ba, mẹ.

"Còn đứng lý ở đây làm gì?" Ba Lương rất có uy nghiêm nói, hoàn toàn không có cảm tình gì, có lẽ ông đã sớm chuẩn bị tâm lý chia ly.

"Ba con nói phải, nhảm thời gian sẽ rất rắc rối!" Đưa con gái ngọc này, cho rằng đưa lưng về phía bọn họ có thể che dấu tất cả sao? Thật ra thì gương đã đem hình dạng tưng quẩn của con bé chiếu hết ra!

"Dạ, bây giờ chúng con đi liền." Lương Đình Nhi đeo dây chuyền, đem hành lý đưa cho Sở Phong. "Phải nhớ tội con đó!" Cô như bà lão dặn dò lại ba

mẹ, lại quên mình mới là cái người muốn rời khỏi.

"Đưa bé ngốc!" Mẹ Lương vuốt ve gương mặt cô, nước mắt tràn đầy hốc mắt loáng ra ánh sáng. "Tôi thì gọi điện báo bình an cho ba mẹ biết, có chuyện gì hai con phải bàn bạc kỹ, biết không?" Aizz! Đều nói không khóc, tại sao lại không nhịn được chứ?

"Tất cả có con, ba mẹ đừng lo lắng." Sở Phong tiếp lời. Bộ dáng tao nhã lễ độ, trầm ổn này làm cho người ta khó mà tin được anh lại có một mặt tà ác.

Sở Phong làm như vậy cũng là vì có thể cùng Lương Đình Nhi có nhiều thời gian ở cùng nhau hơn. Bằng không cứ tiếp tục như vậy nữa, anh sẽ vì cảm dục mà chết.

Cho tới giây phút này anh mới hiểu được, tại sao mẹ Lương lại đồng ý để cho anh cùng Lương Đình Nhi cùng phòng.

Nhìn thấy, ăn không được, đủ khổ đủ!

Huống chi chỉ cần vừa có gió thổi cỏ lay, hai vị trưởng bối sẽ như quỷ mị hiện ra xuất hiện đúng lúc. Trình độ chính xác đến mức khiến người ta không thể không than thở, đứa ngốc mới có thể cho rằng đó là trùng hợp.

Thôi! Ít nhất anh nên cảm thấy may mắn Lương Đình Nhi không được di truyền sự khôn khéo của Mẹ Lương.

"Còn ở nơi này nhiều lời làm cái gì? Cũng không phải về sau sẽ không gặp mặt nữa, đi nhanh một chút đi!" Ba Lương khó có khi gấp gáp như thế, làm như sợ sẽ không đuổi bọn họ đi được.

"Vậy chúng con đi, ba mẹ phải bảo trọng, có chuyện gì hãy liên lạc với chúng con." Kỳ quái, trước kia đi lên Bắc làm việc cũng tự nhiên rời khỏi, tại sao hôm nay tâm tình ly biệt lại đặc biệt nặng nề thế này? Dấu chấm hỏi to đùng ở bên trong đầu đảo quanh, nhưng cô tựa hồ tìm không ra đáp án.

Lương Đình Nhi ôm Mẹ Lương nói lời từ biệt lần nữa. Rồi mới lên chiếc xe đã ngừng lại thật lâu, do Sở Phong lái xe, chạy thẳng về phía sân bay.

Theo thời gian trôi qua, xe hơi cuối cùng cũng từ từ biến mất trên quốc lộ.

"Mùa xuân năm nay hình như đến sớm." Ba Lương để lại một câu làm người ta đoán không ra đầu mối, liền xoay người vào nhà.

"Đúng vậy a, đúng là tới sớm chút." Tiễn tay bẻ chút hoa lá, Mẹ Lương cũng theo Ba Lương tiến vào nhà.

Mùa xuân của con gái đến sớm, không phải sao?

Đứng lặng ở pháo đài cổ kính núi trên núi Alps (Châu Âu) được xây dựng từ thời cổ, thuộc quyền sở hữu của một quý tộc. Diện tích rộng đến mức có thể chứa mấy ngàn người. Bề ngoài ra vẻ vì người đời sau sửa sang lại, tòa lâu đài hiện ra sắc màu phục cổ hoa lệ. Nhưng, ai cũng không ngờ tới bên trong lại cất giấu các công cụ khoa học kỹ thuật tiên tiến, cùng với tài liệu cơ mật của tổ chức Ngục.

"Sở Phong!" Lương Đình Nhi mặc một thân áo mỏng màu xanh đậm, quần rộng màu trắng sữa. Đang ăn một miếng bánh mì vừa ra lò, một tay cầm xem báo mới hôm nay.

"Thế nào? Sao lại vội vã như vậy?" Sở Phong kinh ngạc ngẩng đầu, thấy Lương Đình Nhi đứng lúc nhào vào trong ngực anh.

"A, anh xem báo ngày hôm nay chưa."

Lương Đình Nhi mở tờ báo ra, tin tức trang đầu — tập đoàn Thái Uy đổi chủ, sắp bị sát nhập vào tập đoàn Đảng Diễm.

Thái Hàm - chủ tịch tập đoàn bởi vì tuổi đã cao, sức khỏe không tốt, bệnh tim tái phát không được điều trị kịp thời, đã chết vào sáng hôm qua. Tập đoàn Thái Uy mặc dù do Thiếu chủ tạm thay quyền. Nhưng bởi vì tiền vốn không đủ, đầu tư thất bại cùng nhiều nguyên nhân khác, không ít cổ đông đã lên kế hoạch định đem cổ phần bán cho tập đoàn Đảng Diễm, để tránh việc một khi tập đoàn Thái Uy đóng cửa, họ sẽ bị tổn thất hàng chục triệu. Về phần tập đoàn Đảng Diễm sẽ tiếp nhận tập đoàn Thái Uy với giá cả và điều kiện như thế nào, vẫn còn chờ thương thảo.

"Chuyện này thì có gì ngạc nhiên?" Sở Phong nhún mày hỏi, thuận tiện gặm một phần ba ổ bánh mì nướng.

Tập đoàn Thái Uy vốn có hoạt động ở châu Âu. Hôm nay, tin tức tập đoàn đóng cửa đã lên trang đầu của các tờ báo Châu Âu, anh cũng không cảm thấy kỳ quái.

Ngược lại, động tác lần này của Tuyên Hoàng thật đúng là mau. Mấy ngày trước, Sở Phong mới thông báo cho anh muốn Thái Uy, nhanh như vậy liền có tin tức truyền ra, trong này tất nhiên là có bẫy.

Không phải anh không tin bạn bè mình. Chỉ vì đối tượng là Tuyên Hoàng - cái thằng bạn xấu này, anh vẫn nên đề phòng một chút thì tốt hơn.

"Đảng Diễm là công ty của anh phải không?" Lương Đình Nhi đòi lại phần bánh mì nướng còn dư, nhanh chóng đem nó ăn vào bụng, để tránh lại bị anh ăn trộm.

"Ừ, phải." Cô hẳn là không có bản lĩnh đoán ra những chuyện này đi?

"Vậy anh sẽ thu nạp tập đoàn Thái Uy sao?" Lương Đình Nhi di chuyển vị trí, chuyển qua một nơi thích hợp nhất.

"Sao em lại hỏi chuyện này?" Trước kia cô làm ở công ty mỹ phẩm H&B, đảm nhiệm ngành sáng tạo, đột nhiên quan tâm tới loại tin tức này, thật sự có điểm quái dị.

"Bởi vì nếu anh không thu nạp vào, sẽ có rất nhiều người thất nghiệp. Cho nên em mới hỏi anh có thu vào công ty mình không." Làm người phải có lòng từ bi, mặc dù cô không tin Phật, nhưng làm nhiều việc thiện luôn có ích.

"Anh vốn không muốn tiếp nhận điều kiện của bọn họ." Ai bảo bọn họ có gan bắt cóc người phụ nữ anh yêu mến nhất. "Nhưng, nếu em đã nói vậy rồi. Thì anh sẽ tha bọn họ một lần." Dù sao cũng không có lần sau nữa rồi! Sở Phong sáng khoải ký tên lên bản hợp đồng.

"Haiz! May mắn anh đồng ý."

"Anh đồng ý ký rồi, có phải em cũng nên đồng ý một điều kiện của anh?" Ha..., thật ra thì bản hợp đồng này anh vốn muốn ký, thuận tiện lấy ra lợi dụng một chút. "Tối hôm nay muốn đi đâu?" Tay anh không an phận thăm dò vào trong áo cô, cời nút cài áo ngực.

"Ừm, còn phải đi ra ngoài à?" Lương Đình Nhi bắt đầu dĩ oán trách.

Đi tới châu Âu chưa được mấy ngày, cô đã nhanh chóng đem tất cả danh lam thắng cảnh dạo xong một lần rồi: bảo tàng Louvre, tháp Eiffel, đấu trường La Mã cổ đại, kênh đào Venice, nhà thờ Thiên Chúa Giáo St. Peter, thánh địa đấu ngư Tây Ban Nha vân vân... tất cả cô đều đi qua rồi. Có lúc cô thật hoài nghi, anh tới làm việc hay là có mưu đồ khác.

Theo tập tính của anh mà nói, một trăm phần trăm là có mưu đồ khác.

"Hôm nay đi Florence – cái nôi của văn hóa thời phục hưng. Nơi đó có rất nhiều di sản nghệ thuật." Anh nắm tay cô, vui đùa ở trên vai cô.

"Nhất định phải đi sao?"

Cô mệt quá mệt quá, chỉ muốn ở nhà ngủ mấy ngày.

"Không đi, anh liền đốt bản hợp đồng." Môi của anh từ xương quai xanh của cô trượt xuống, trải qua nhiều ngày "Thăm dò", anh đã biết rõ nơi mẫn cảm nhất của cô.

"Cái gì! Dám uy hiếp em. Ha ha. Thật là nhột." Tiểu nhân, cư nhiên đánh lén cô. "Thật là nhột, đừng." Lương Đình Nhi cười khanh khách, muốn đẩy Sở Phong ra. Nhưng cả người lại sụi lơ, không có tỷ lực.

"Em thật thơm, làm cho anh muốn ăn sạch." Thật ra thì bây giờ anh đang trong quá trình hưởng dụng.

"Đây chẳng qua là hương vị của sữa tắm." Lương Đình Nhi cố gắng giải thích cùng chồng cự. "Bây giờ là ban ngày, hơn nữa nơi này là phòng khách." Tay nhỏ bé vô lực của cô đẩy a đẩy a, ngược lại lại giống như đang dụ dỗ anh.

Tóc rối tung, quần áo xốc xếch, thân thể mềm mại, ánh mắt sưng mù, gò má ửng hồng, đôi môi đỏ thắm. Bây giờ nhìn cô có thể khiến cho người ta thèm nhỏ dãi.

"Không sao. Bây giờ, anh liền muốn em." Dục vọng của anh sưng vù đến mức khiến anh khó chịu.

Sở Phong vùng tay lên, đem tất cả vật phẩm trên bàn quét sạch, lại cho cô nằm ngang ở trên mặt bàn.

Anh thô bạo gạt quần lót cô, vận sức chờ phát động tính tiến công một lần.

"Đừng như vậy." Nào có ai ở trên bàn liền, liền làm chuyện yêu đương? Lương Đình Nhi then đến mức muốn chui xuống đất.

"Không còn kịp rồi."

Anh bung lấy mông của cô, chuẩn bị mãnh liệt đâm vào ——

"Sở tiên sinh, ngài có chuyển phát nhanh."

"Chết tiệt!" Là tên nào không biết sống chết dám phá hỏng chuyện tốt của anh?

Sở Phong lấy cái mền che lại cơ thể trần của Lương Đình Nhi. Tự mình lại choàng lên áo tắm, đi về phía phát ra tiếng gọi, nghĩ muốn làm thịt cái tên chết tiệt kia.

"Sở tiên sinh, thư của ngài, xin mời ký nhận." Một cậu bé đội mũ lưỡi trai, cầm trên tay bút bi và đơn ghi nhận, mở miệng e sợ.

Hu. . . —— ông chú này đáng sợ! Cậu, cậu cũng chỉ là muốn thu tiền, thay người đàn ông bên ngoài kia tặng đồ. Người đàn ông đó nói cho cậu biết có thể tự do ra vào nhà này, cậu mới dám to gan tiến vào.

"Ai cho cậu vào đây?" Đám bảo vệ bên ngoài kia là thùng cóm sao? Ngay cả một cậu bé cũng có thể tùy ý đi vào, vậy anh muốn họ trông coi cửa làm gì? Thấy thế, Sở Phong càng thêm nổi giận.

"Cháu cũng không biết. Người đó nói: nói là bác sĩ của tổ chức Ngục, ngài liền biết." Hu Chuyện xấu gì cậu cũng không làm, chỉ muốn kiếm thêm tiền tiêu vật thôi. Aizz, rốt cuộc cậu biết tại sao người đàn ông bên ngoài kia không tự mình tiến vào rồi.

"Lấy đồ ra." Sở Phong vội vàng ký tên qua loa, sức lực mạnh mẽ cơ hồ sắp đem giấy viết rách. "Cho cậu mười giây chạy ra khỏi chỗ này, cút!"

Nghe được có thể đi, cậu bé như được đặc xá, bàn chân vội vàng như bôi dầu chạy đi.

Hu Sau này cậu cũng không dám tới gần đây chơi đùa nữa rồi, nơi này có người xấu đáng sợ.

Tuyền Hoàng đang giờ rảnh rỗi, có chuyện gì gọi một cuộc điện thoại là xong. Cần gì tốn công tốn sức gửi thư, còn phá hỏng hưng trí của anh. Sở Phong may mắn lại một chỗ, anh mở bức thư ra, phía trên là bút tích của Tuyền Hoàng.

Khó có dịp tôi thay ông nhanh chóng xử lý xong chuyện rắc rối như thế. Cũng coi như là lấy công chuộc tội, kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì cũng đừng trách tội trên người tôi, bởi vì tôi cũng bị ép buộc.

Tuyền Hoàng hạ bút.

Cái gì là cái gì a? Không có việc gì làm hay sao mà lại đi viết bức thư này làm gì? Hơn nữa, kế tiếp sẽ xảy ra chuyện gì, anh ta lại bị ép cái gì, là ai ép chứ? Sở Phong mặt hầm hầm, đem tờ giấy lật đi lật lại, tiện tay vứt bỏ.

"Sao vậy?" Tâm tình của anh dường như không tốt lắm.

Lương Đình Nhi ăn mặc chỉnh tề xuất hiện bên cạnh Sở Phong. Nhưng dấu đỏ trên ngực, khiến người khác không khó đoán ra mới vừa rồi bọn họ đã làm chuyện gì.

"Không có việc gì, chỉ là muốn tiếp tục ăn em." Tay của anh lần nữa quán lên cơ thể mê người của cô.

"Anh không phải vừa mới. . . ." Không phải đã gặp phải ngăn trở rồi sao? Lương Đình Nhi không đem lời nói ra, để tránh gặp "Tư hình" xử phạt.

"Đừng nói nữa." Nghĩ đến anh liền nổi giận, anh thay cô rút áo đi. . . . "Em không mặc áo ngực?" Cô thật thông minh, thay anh bớt đi một thủ tục, đây cũng là thành quả mấy ngày nay "Đặc huấn"!

"Em. . . ." Lương Đình Nhi há mồm không biết nên nói gì. Thật ra thì lúc cô mặc áo, tay chân có chút luống cuống mới có thể quên mặc nội y.

"Đừng nói chuyện, anh thích nghe em rên rỉ trong lòng anh." Anh nở nụ cười xấu xa, tức giận lúc trước đã biến mất vô tung.

"Nào có người nào nói chuyện như vậy." Ừm, anh cũng chuyển biến quá nhanh đi? "Ừ, anh. . . ." A, anh cư nhiên cắn ngực của cô.

"Hur! Ngoan một chút."

"Hu" Anh khiến cô thật khó chịu.

Lương Đình Nhi uốn éo người, giống như trong cơ thể có một ngọn lửa đang cháy, khiến cô không biết nên làm thế nào.

"Sở tiên sinh, ngài có kiện hàng."

Không giống tiếng nói non nớt vừa rồi, vào lúc này truyền đến tiếng của một người đàn ông trung niên.

Tiếng nói bất ngờ này làm Sở Phong và Lương Đình Nhi kinh ngạc không thôi, đợi ba giây đồng hồ đi qua, bọn họ mới lấy lại tinh thần.

Lương Đình Nhi vội vàng đem quần áo trên người kéo lại, để ngừa cảnh xuân lộ ra ngoài.

Còn Sở Phong lại chuẩn bị thưởng cho người nợ một quyền. Hơn nữa xa thải tất cả nhân viên bảo vệ.

"Chết tiệt! Lại ai nữa?"

"Sở tiên sinh, Ngài có kiện hàng." Người đàn ông trung niên không e ngại biểu tình hung ác của Sở Phong. Cùng một người đàn ông khác đem kiện hàng đưa tới, sau đó tự động đặt nó giữa tường.

Đó là một bức tranh khổng lồ, về phần nội dung bức tranh đã bị tấm vải che lại.

"Là ai phái các người tới?" Anh nhất định phải khắc chế kích động muốn giết người, để tránh máu làm dơ sàn nhà.

"Không biết." Hai người kia lắc đầu một cái, chỉ đem tờ giấy trong tay giao cho Sở Phong liền chạy lấy người.

Trên tờ giấy xinh đẹp chỉ viết một hàng chữ "Hi vọng anh sẽ thích", bên cạnh còn vẽ rất nhiều hình tim.

Kỳ quái, đây không phải là chữ viết của Phòng Tuyết Nhi sao?

"Có thể vén lên xem một chút không?" Lương Đình Nhi tò mò tiến tới, không đợi Sở Phong đáp lại liền đem vải nhung kéo ra. "A —— trời ơi!"

Lương Đình Nhi kinh ngạc bịt miệng, hối hận mình rảnh rồi không có chuyện gì làm lại đi vén vải nhung ra.

"Làm sao..... vậy?" Sở Phong tròn mắt há hốc mồm nhìn, sau một giây anh cũng không nhận được rống to: "Phòng Tuyết Nhi, anh muốn giết chết em!"

Nội dung bức tranh là một nam một nữ trần truồng quấn quýt, hôn nhau mãnh liệt. Tay của đàn ông đứng lúc bao trùm lấy hai vú của người phụ nữ, mắt cá chân của người phụ nữ lại vừa vịn che lại cường tráng của người đàn ông.

Động tác tuyệt vời, ánh mắt khẩn cầu, trông rất sống động, mà góc phải phía dưới bức tranh lại dùng chữ nghệ thuật ghi rõ— Người tình của ác ma.

【 Hết 】

Bạn đang đọc truyện *Người Tình Của Ác Ma* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.